ΟΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

Πανεπιστημιακοὶ καθηγητὲς ἐπιστήμονες, ἐπιλεγμένοι ἐρευνητὲς καὶ συγγραφεῖς παρουσιάζουν τὴν ἐργασία τους

Κάθε Κυριακὴ 6:30 μ.μ

Μάιος '98

3 Κυρ. **"Η ΥΙΟΘΕΤΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΩΣ ΣΗΜΕΙΟΥ ΑΝΑΦΟΡΑΣ**
Διαγόρας Σωτηρίου (Πρόεδρος Διεθνοῦς Ἑνώσεως γιὰ τὴν Διάδοση τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Ὀνομάτων)

10 Κυρ. **"ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ"**
Νεοκλῆς Σαρρῆς (Καθηγητὴς Πανεπιστημίου)

17 Κυρ. **"ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ"**
Μάριος Βερέτας (Συγγραφεύς)

24 Κυρ. **"ΝΕΟΛΙΘΙΚΑ ΕΔΩΛΙΑ"**
ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΙΣ
Λάϊα Γεωργιάδη (Ἀρχαιολόγος τοῦ Κέντρου Ἐρεύνης τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν - Δρ Παν/μίου Σορβόνης)

31 Κυρ. **"Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΑΟΥΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΧΙΛΗΣ"**
Γιῶργος Λαθύρης (Συγγραφεύς-δικηγόρος)

Ἰούνιος '98

7 Κυρ. **"Ο ΕΥΔΟΞΟΣ Ο ΚΛΕΙΔΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ"**
Νικόλαος Σολωμός (Δρ Ἀστροφυσικῆς)

14 Κυρ. **"Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ"**
Νικολίτσα Γεωργοπούλου (Καθηγ. Φιλοσοφίας Παν/μίου Ἀθηνῶν-Πρόεδρος Τμήματος Κοινωνικῆς Θεολογίας)

21 Κυρ. **"ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΤΟ 1998 ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ"**
Ἀλτάνη

28 Κυρ. **"ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΩΔΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΜΗΡΟ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ"**
Τάκης Νατσούλης (Συγγραφεύς)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΪΟΥ - ΙΟΥΝΙΟΥ '98

Κάθε Δευτέρα 8 μ.μ.
μὲ τὸν Ἀντώνιον Ἀναστασάκη
ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΣ

Κάθε Τετάρτη 8 μ.μ.
μὲ τὸν Ἱπποκράτη Δάκογλου
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

Κάθε Κυριακὴ 11 π.μ.
μὲ τὸν Ἀντώνιον Ἀναστασάκη
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΙΜΗΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Ἰδεο-θέατρον

ΑΝΤΩΝ. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

... Στ' ἀλήθεια, ἀπό τήν νηπιακή ἡλικία, τά μικρά παιδιά, πού μόλις ἀρχίζουν νά μαθαίνουν, ἔχουν γιά τροφό τήν διδασκαλία ἐκείνου, καί σάν νά ἔχουμε σπαργανωθεῖ μέ τά ἔπη του, ποτίζουμε τίς ψυχές μας μέ τό γάλα τῶν στίχων του. Στέκεται δίπλα στόν καθέναν ἀπό τήν ἀρχή, ἀλλά καί στά χρόνια κατά τά ὁποῖα σιγά σιγά ἀνδρώνεται, γνωρίζει τήν μεγαλύτερη ἀκμή κατά τήν ἡλικία τῆς ὁλοκλήρωσης τοῦ καθενός καί μέχρι τά γηρατειά δέν ὑπάρχει ὁ παραμικρός κορεσμός, ἀλλά σταματώντας γιά λίγο διψάμε πάλι γι' αὐτόν.

Γενικά, μποροῦμε νά ποῦμε πώς μέ τόν Ὅμηρο τελειώνει κανείς, ὅταν τελειώνει καί μέ τήν ζωή του.

«Ὁμηρικά Προβλήματα» Ἡρακλείτου 1ος μ.Χ.

Τό "Ἰδεοθέατρον" θέλοντας νά συμβάλλει στήν παρουσίαση τῆς Κλασικῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας στό θέατρο δημιούργησε τήν "ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ".

Ἕνα θεατρικό ἐπιμορφωτικό παιχνίδι μέ στόχο τήν οὐσιαστική - βιωματική γνώση τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν καί διά τῆς θεατρικῆς μιμήσεως τήν δημιουργία Ἑλληνικῶν προτύπων.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΜΗΡΙΚΩΝ ΕΠΩΝ

ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΦΗΒΩΝ

Διδάσκονται

* ΑΓΩΓΗ ΛΟΓΟΥ - ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ
* ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΠΝΟΗ - ΚΙΝΗΣΙΟΛΟΓΙΑ
* ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ
* ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
* ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
* ΙΛΙΑΣ - ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ

Κάθε Σάββατο καί Κυριακή πρωϊνά τμήματα μὲ τὸν Ἀντ. Ἀναστασάκη
Πληροφορίες - ἐγγραφές: "ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ" Τηλ.: 52.37.543

Ἰδεο-θέατρον

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἔτος Α' * Ἀρ. Φύλλου 1 * Ἰούνιος 1998 * Τριμηνιαία περιοδική ἔκδοσις * Στουρνάρη 57 104.32 Ἀθῆναι * Δ/ντής: Ἀντ. Ἀναστασάκης * Τιμή: 1.000 δρχ.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ

Διοδώρου Καρυδάκη

Θεὸς εἶναι μία δέσμη τῶν νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως, ἄρρηκτα συνδεδεμένων μεταξύ των καὶ ἀκατάπαυστα συνεργαζομένων οἱ ὁποῖοι ὠθοῦνται συνεχῶς ἀπὸ μία ἐνδογενῆ δύναμιν πρὸς αὔξησιν τῆς δυναμικότητός τους, γιὰ νὰ περιβάλουν μὲ μία θαυμάσια ἀρχιτεκτονικὴ σὰν προστατευτικὸς κλοιός, τὰ πάντα. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας μέχρι τοῦ πλέον ἐξελιγμένου πνευματικοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν σκοπὸ ὅπως ἡ ἄψυχη φύσις ἐξελιχθῆ σὲ νοητικὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἀπὸ στοιχεῖο στὴν ἀρχὴ ὑποταγμένο στοὺς νόμους της (θάνατος), θὰ ἐξελιχθῆ σὲ συνεργάτη της καὶ Δημιουργό, κατὰ τὸ πρότυπο τῶν φυσικῶν, πνευματικῶν νόμων, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ἔργο τῆς Θείας Δημιουργίας. (συνέχεια σελ. 5)

ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

κατὰ τὸν

ΠΛΑΤΩΝΑ

Μέρος Α'

(σελ. 36)

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΡΩΩΝ

ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ * ΘΗΣΕΩΣ ΟΡΦΕΩΣ * ΙΑΣΟΝΟΣ * ΟΔΥΣΣΕΩΣ

Ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία ἀποτελεῖ τὸ θησαυροφυλάκιο τῆς φυλετικῆς μνήμης τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἡ ἀποτύπωση τῆς κοσμικῆς του καταγωγῆς καὶ τῶν δυνάμεων ποὺ κινοῦν τὸ ἐξελικτικὸ του πεπρωμένο. Μεταφερόμαστε πολὺ πίσω στὰ βάθη τῶν αἰώνων καὶ ἡ ὅλη διαδικασία δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν λογική. Αὐτὸ ποὺ κυριαρχεῖ εἶναι τὸ σύμβολο, τὸ ὁποῖο παράγεται αὐτόματα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, καὶ εἶναι μία ἀναπαράσταση τοῦ παγκοσμίου ἀρχετύπου. Ἔχει νὰ κάνη μὲ ἀφαίρεση, εἶναι ἀνάμνηση τῆς μακραίωνης ἐξελίξεως. Ἡ ἀνίχνευσή του, μέσα ἀπὸ τὴν μυστικὴ Πύλη τῆς Μυθολογίας μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν αἰτία τοῦ ὑπαρξιακοῦ γίγνεσθαι. (συνέχεια σελ. 7)

ΠΕΡΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ

Πλουτάρχου

Ὁ Τίμαρχος λαχταροῦσε νά μάθη τί δύναμη εἶχε τό δαιμόνιο τοῦ Σωκράτους. Ἦταν νέος εὐγενοῦς καταγωγῆς καί μόλις εἶχε ἀρχίσει νά γεύεται τήν φιλοσοφία καί, ἀφοῦ τό ἀνεκοίνωσε σέ μένα μόνο καί στόν Κέβητα, κατέβηκε στό ἄντρο τοῦ Τροφωνίου, ἔχοντας κάνει ὅλες τίς τυπικές γιά τό μαντεῖο αὐτό τελετές. Καί, ἀφοῦ ἔμεινε δυό νύχτες κάτω καί μιά μέρα, ἐνῷ οἱ περισσότεροι τόν εἶχαν ἤδη ξεγραμμένο καί οἱ οἰκεῖοι του ὠδύρονταν, ἀνέβηκε τό πρωί μέ πρόσωπο πού ἔλαμπε. (συνέχεια σελ. 21)

Νέα ἀποκάλυψις τῆς Ἀλτάνης

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΤΟ ΕΤΟΣ 1998 ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ

Ὁ ἀριθμὸς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἔτος 1998 δὲν θὰ ἐπαναληφθῆ ποτὲ ἐντὸς τῶν 26.000 ἐτῶν τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ. Εἶναι μοναδικὸν καὶ ὀφείλεται εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἐσωτερικὴ του τριαδικὴ φύσι. Παράδειγμα τῆς τριαδικότητὸς του οἱ παρακάτω 3 τριαδικότητες οἱ ὁποῖες ἀναπτύσονται καὶ σὲ 6 ἑνότητες:

$$333+666+999 = 1998$$
$$333+333+333+333+333+333 = 1998$$

Ὁ Μέγας Ἐνιαυτὸς εἶναι τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ ἀπαιτεῖται ὅπως ὁ πόλος τῆς Γῆς πραγματοποιήση κύκλο καὶ ἐπανέλθη εἰς τό σημεῖον ἐκκινήσεώς του. (συνέχεια σελ. 25)

Περιεχόμενα

ΕΓΩ,Ο ΗΝΙΟΧΟΣ σ. 3
ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ σ. 4
Πρόκλου ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΛΛΗΝΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ σ. 13
ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ σ. 15
Παυσανίου ΜΥΗΣΙΣ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ σ. 20
ΕΛΕΥΘΕΡΝΑ σ. 40
ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ σ. 44

Μαθήματα
ΑΓΩΓΗΣ ΛΟΓΟΥ
ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκφράσεως διὰ μέσου τοῦ Λόγου!
Διδάσκονται:
ΑΝΑΠΝΟΗ - ΟΡΘΟΦΩΝΙΑ
ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑ ΜΝΗΜΗΣ
Ἐλευθερῶστε τὴν σκέψι σας, ἀρθρῶστε τὴν Ἑλληνικὴ καὶ ἐπικοινωνῆστε!
Μὲ τὸν Ἀντώνιον Ἀναστασάκη

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΑ

Ἐπανέκδοσις τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Σφιγγὸς τοῦ Π. Γράβιγγερ
Μὲ τὴν συνεργασία ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ καὶ οἴκου ΔΙΜΕΛΗ

Ἡ Ἑλληνικὴ Μυσταγωγία προσεγγίζεται διὰ μέσου τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ Μυθολογίας στὸ Ἰδεο-θέατρον

ΧΑΛΔΑΪΚΑ ΛΟΓΙΑ

Τὸ βιβλίο ποὺ συνεβουλεύοντο ὅλοι οἱ Ἕλληνες φιλόσοφοι

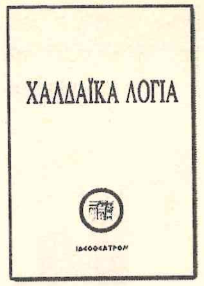

Ἰαμβλίχου

ΤΑ ΘΕΟΛΟΓΟΥΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

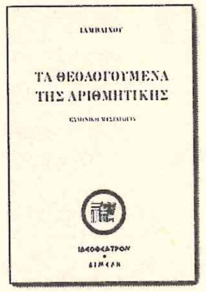

Jean Mallinger

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ

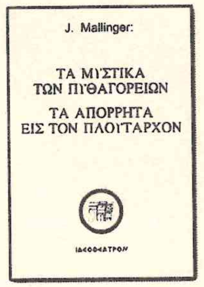

Ἰδεο-θέατρον

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τριμηνιαία ἐφημερίδα
τῆς Ἀστικῆς Μὴ Κερδοσκοπικῆς Ἑταιρείας
"Θεατρικὴ Ἐρευνητικὴ Ὁμάδα Σύνθεση"

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως
Ἀντ. Ἰωάν. Ἀναστασάκης

Στοιχειοθεσία
Καλλιόπη Κατσουλάκη

Δακτυλογράφηση
Φωφὼ Σουβαλιώτη

Διορθώσεις
Δήμητρα Ἀθανασοπούλου

Ἐκτύπωσις
Γ. & Χ. Ζαχαρόπουλος - Δ. Σιταρᾶς Ο.Ε.

* * *

Στουρνάρη 57 (3ος ὄρ.) 104.32 Ἀθῆναι
Τηλ.: 52.37.543, Φάξ: 52.26.694

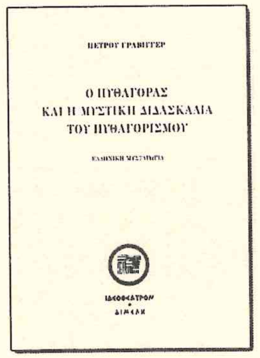

Π. Γράβιγγερ

Ο ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ

ΓΡ. ΖΩΡΖΟΥ

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πορφυρίου
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΑΝΤΡΟΥ ΝΥΜΦΩΝ

Πλήθωνος
ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΖΩΡΟΑΣΤΡΩΝ ΜΑΓΩΝ

Π. Βασιλειάδου
Η ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΩΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

C.Dqpqis
Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΘΗΚΕ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Σ. Νάγου
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ

Οἱ ἱπτάμενοι δίσκοι ποὺ ἐμφανίζονται στὴν Γῆ ἀφήνουν γραπτὲς μαρτυρίες ὅτι εἶναι ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ζοῦν ἐντὸς ἀτράκτου, οἱ ὁποῖοι διέφυγαν στὸ διάστημα μετὰ τὴν Τιτανομαχία. Τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ὅμως ἔφθασε

Ἑλένης Ζωγραφίδου - Δάγιου

ΟΙ ΑΡΓΟΝΑΥΤΕΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΥΝ

Πλάτωνος
ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
ἀρχαῖο κείμενο μετάφρασις ἀναλύσεις σχόλια

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ
Μύησις στὰ Καβείρια

Ἀποκάλυψις ΤΟΥ ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΟΙΔΙ-ΠΟΔΑ
Ναί, ἐγνώριζε τὰ πάντα!

Ἀντί προλόγου

ΕΓΩ, Ο ΗΝΙΟΧΟΣ

Φυλαγμένον βαθειὰ εἰς τὴν ἀγκάλην τους, τὰ χώματα ἐτοῦτα μὲ κράτησαν ἀθάνατον! Ἕως ὅτου νοῦς καὶ χεῖρες βροτῶν ἀγαπημένων εἰς τὸ φῶς μέ ἀνέσυραν.

Λαμπρότατον ἦμαρ! Ἀναπνέω, ἀκούω, ἀγναντεύω.... ἀλίμονον, χαμένα μου ὅλα. Βωμοί, Ἑστίες, Ὄνομα. Καὶ καθὼς ἡνία μονάχα εἰς τὸ χέρι κρατοῦσα, μὲ ὠνόμασαν Ἡνίοχον!

Ἐγώ, ὁ Ἡνίοχος, νικητὴς εἰς τὰ στάδια τῶν εὐγενῶν ἀγώνων, γεννημένος ἀπὸ τὸν ὑπερτέλειον γάμον τῆς παρθενικῆς ταύτης γῆς τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸν ὑπέρτατον νοῦ, πές τον αἰθέρα ἢ λογισμό, **ἐσαεὶ παραμένω στοχαστικὸς καὶ ἔνθεος τῶν γεννητόρων μου λάτρις.** Ἀκαταπόνητος ἠγωνίσθην καὶ ἀγωνισθήσομαι, ἕως ὅτου πληρωθῆ πᾶσα ψυχὴ ἀγάπης καὶ πᾶσα γῆ, ἀξίων καὶ ὡραίων ἀνθρώπων, βροτῶν, ποὺ ἐλεύθεροι θὰ ζοῦν, ἀναπνέοντες δικαιοσύνην, κάλλος, ἔρωτα.

Ὦ πάγκαλος, Ἑλληνική, παγκοσμία Ψυχή! Ἄφθαρτος φύτρα ὑψηλῶν λογισμῶν, εὐγενῶν πόθων, ἀκοιμήτων στοχασμῶν διὰ τὸ ὡραῖον, τὸ ἀληθές, τὸ ἀγαθόν.

Ἵσταμαι ἐπὶ τῆς ἀθανάτου τῆς Ἑλλάδος γαίας, ἄφθαρτος, εἰς τῶν αἰώνων τὸ πέρασμα.

Ἐγώ, ὁ Ἡνίοχος, ποὺ μὲ ἐρήμαζαν τόσους αἰῶνας, τώρα ἐγείρομαι ἁπαλὰ διὰ νὰ μὲ εὕρη καὶ ἐμένα, κατὰ σένα γερμένον ἡ ψυχή σου, ποὺ γέρνει πρὸς ἐμέ. Παρόμοια συγκλίνοντας, ἐγείραμε καὶ οἱ δυό μας πρὸς τὰ μέσα. **Ἔε! Θέλω νὰ ζήσης αἰώνια!** Τρέφοντας παντοτινῶς τὰς αἰσθήσεις σου ὅλας, μὲ οὐσίας ἐκπηγαζούσας ἐκ τοῦ Θείου. Ὁρῶ τὸν Ἀπόλλωνα φύλακά μου, νὰ εὐλογῆ τὴν βούλησίν μου ταύτην πρὸς ἐσέ.

Ἐγώ, ὁ Ἡνίοχος, γνωρίζω, ναὶ σοῦ λέω, γνωρίζω καὶ πίστεψέ το βαθειά. **Ζοῦν οἱ Θεοὶ καὶ τὰ ἱερά τους!** Καίει ἀκόμα ἡ φωτιά. Πυρώνει τὸ ἅγιον ὕδωρ τοῦ Μαντείου. Ἰδὲς τὴν δάφνην, ἀχνίζει εἰς τὰ τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου, τῆς ψυχῆς σου, καὶ ὅλων τῶν ἀληθινῶν Ἑλλήνων, πού, κινούμενοι ἀπὸ τὸ ἀείρροον νᾶμα τοῦ κόλπου τῶν Φαιδριάδων, ἐπιστρέφομεν ἔνθεοι εἰς τὸ αἰώνιον παρελθόν, διὰ νὰ βιώσωμεν ὅμοια αἰώνιον τὸ παρὸν καὶ τρισαιώνιον τὸ μέλλον τῆς ζωῆς.

Μὴ φοβοῦ, ψυχὴ ἐκλεκτή, μὴ φοβοῦ τὸν πόνον. Βύζαξε ἡδονικὰ τὴν οὐσίαν τοῦ ἔρωτος, καὶ θὰ πλημμυρίση ἡ γεῦσις σου καὶ ὁλόκληρος τῆς ὑπάρξεώς σου ἡ γιγαντιαία σφαῖρα ἀπὸ τὸν ὑπερούσιον χυμὸν τοῦ σπέρματος τῆς χαρᾶς, ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὸν πόνον βαθειὰ κρυμμένος. Μὴ φοβοῦ, ψυχὴ ἀκατάλυτος.

Γνώρισε τὸν ἑαυτόν σου καὶ θὰ αἰσθάνεσαι ἑκάστην ἡμέραν καὶ ἐπ' ὀλίγον, ἑκάστην ἡμέραν περισσότερον, ἑκάστην ἡμέραν καὶ πλέον ἀφθόνως, πλούτη χρωμάτων, συγκινήσεων δονήσεις, ἑκάστην ἡμέραν περισσὴν ἔκστασιν νὰ εἰσδύη εἰς τὸ ἀχανὲς τῶν ἐγκάτων σου ἡ μαγεία τῶν ὑπερτάτων ἡδονῶν τοῦ Ἔρωτος πρὸς **τοὺς Ἕλληνας Θεούς, ἥρωας, φιλοσόφους καὶ μοναδικοὺς ἡμετέρους προπάτορας. Ἔπαθλον δίκαιον ἀγώνων εὐγενῶν.**

Ἐγὼ ὁ Ἡνίοχος, βυθίζοντας ἐντός σου τὸ βλέμμα τῶν ἀκοιμήτων ὀφθαλμῶν μου, ὁρῶ τὰς λάμψεις τῆς ψυχῆς σου, ἀκολουθῶ τὰ βήματα τοῦ στοχασμοῦ σου, τῶν αἰσθημάτων σου τὰς καμπύλας, καθὼς ἤρχισες, ὅπως τότε -ἐνθυμεῖσαι;- νὰ λούεσαι εἰς τὰ ἱερὰ τῆς Κασταλίας κρήνης νάματα. Χαίρω διὰ τὴν κάθαρσίν σου. Ἀγάλλομαι διὰ τὴν καθαγίασίν σου.

Ἐγώ, ὁ Ἡνίοχος, λατρευτικὰ καθὼς μὲ θωπεύει τῆς ψυχῆς σου ἡ λάμψις χαίρω, Ἀπόλλων, πόσο χαίρω τὸ θρομβοστάλαγμα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἔπαθλον δίκαιον ἀγώνων παλαιῶν.

Εὐχαριστῶ σε! Ἀπὸ τὴν Καρδιὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, στὸν Ἥλιον τῆς Καρδιᾶς σου!

("Αἰώνιος Ἡνίοχος" Γ. Καζάζογλου διασκευή) **Ἀ. Ἀναστασάκης**

Ἀπὸ τὴν θεατρικὴ παράσταση τοῦ Ἰδεοθεάτρου "ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ"

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Ὁ ἠθοποιὸς ὡς θεραπευτής

Εἶναι γνωστὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ θεάτρου στὶς σύγχρονες μεθόδους τῆς κλινικῆς ψυχολογίας. Οἱ ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν ἐλαφρὰ ἢ καὶ βαρειὰ ψυχικὰ νοσήματα, συμμετέχουν ὄχι μόνο σὰν θεατὲς ἀλλὰ κυρίως ὡς ὑποκριτές. Τὸ θέατρο σὰν θεραπευτικὴ μέθοδος ἔχει πολλαπλὲς ἐφαρμογὲς, σὲ παιδιὰ μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, σὲ φυλακὲς, στὴν ἐκπαίδευση κ.λπ. Ἡ ἐργασία ἐστιάζεται στὴν θεραπεία τῆς ψυχῆς ἢ καλλίτερα τὴν ἀγωγὴ τῆς ψυχῆς διὰ τῆς μιμήσεως ἢ διὰ τῆς ἐκφράσεως τῶν ἀνθρωπίνων ἀλλὰ καὶ κοσμικῶν δυνάμεων ποὺ ἐνυπάρχουν μέσα μας.

Ἄς τοπολογίσωμε ὅμως τὸ θέμα μας στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα κι ἂς δοῦμε τόσο τὸ σημαῖνον ὅσο καὶ τὸ σημαινόμενον, τῆς σχέσεως Θεάτρου καὶ Θεραπευτικῆς. Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη τρία (3) εἶναι τὰ βασικὰ ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. Τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καὶ τῆς μιμήσεως. **Τὸ θέατρο, ὅπως καὶ ἡ ζωή, ἐκφράζεται διὰ τῆς μιμήσεως.** Κι ὁ Προμηθέας στὸν Καύκασο, ὁ Σωκράτης στὸ Κώνειο δέν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τοὺς λυπηθοῦμε ἀλλὰ νὰ τοὺς μιμηθοῦμε βιώνοντας ἔτσι τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ ἐγώ μας.

Τὸ Θέατρο εἶναι ἕνας καθρέφτης μπροστὰ στὴν φύση, ὅπως λέει κι ὁ Σαίξπηρ! **Κατάγεται ὅμως ἀπὸ τὴν διάπυρη ἐνδοχώρα τῶν Μυστηρίων ἀποτελῶντας μάλιστα καὶ μερικὴ τους ἐκδήλωση.** Τὸ λεξικὸ τοῦ Σταματάκου μᾶς λέει ὅτι "θέατρον", εἶναι ὁ τόπος ποὺ κάποιος θεᾶται. **Τὶ** ὅμως **θεᾶται;** Ἐδῶ ἔχομε ἕνα σημαντικὸ παράδοξο. Τὸ θέατρο ποὺ εἶναι Διονυσιακὸ φαινόμενο, ἔχει Ἀπολλώνιο σημαινόμενο. **Σημαίνει τὴν θέα τῶν τριῶν Κόσμων!** (ὅπως εὔστοχα ἐπισημαίνει ὁ Ἀ. Ασημακόπουλος) Τοῦ Αἰσθητοῦ, τοῦ Λεπτοφυοῦς καὶ τοῦ Πυρίνου. Εἶναι τὸ Ὡραῖον, τὸ Ἀληθὲς καὶ τὸ Ἀγαθόν. Ἔχομε δηλαδὴ τὸν τρίποδα τοῦ Ἀπόλλωνος, πατέρα τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Εἶναι ἡ Δύναμη, τὸ Κάλλος καὶ ἡ Σοφία. Οἱ τρεῖς ἀντίστοιχα ἑλληνικοὶ ρυθμοί, Δωρικός, Κορινθιακὸς καὶ Ἰωνικός. Ποὺ καὶ στοὺς τρεῖς πρέπει νὰ στηρίζεται κάθε ἀνθρώπινο ἔργο καὶ ποὺ μεταφράζονται στὰ καθ' ἡμᾶς μὲ τὴν Ἐπιστήμη, τὴν Τέχνη καὶ τὴν Φιλοσοφία.

Πάμπολλοι οἱ σημαντικοὶ συσχετισμοὶ μὲ τὴν θέα τοῦ 3 ποὺ φθάνουν μέχρι τὸ ἴδιο τὸ Θεῖον. Τὸ ἴδιο λεξικὸ μᾶς λέει ὅτι "Δρᾶμα" ποὺ εἶναι ἀπ' τὸ "δράω", σημαίνει ἔργο, πράξη, ἐνέργεια ἀλλὰ καὶ καθῆκον καὶ χρέος. ΔΡΑΜΑ λοιπὸν ἡ ἀναγραμματιζόμενο ΔΑΡΜΑ δηλαδὴ Χρέος!

Θεραπεία: Σημαίνει περιποίηση. **Θεραπευτής:** Εἶναι αὐτὸς ποὺ περιποιεῖται ἀνθρώπους ἢ αὐτὸς ποὺ ὑπηρετεῖ τὰ θεῖα. **Ψυχαγωγία:** Εἶναι ἡ διὰ μαγικῶν μέσων ἀνάκλησις τῶν ψυχῶν ἐκ τοῦ Ἅδου. (Ὅπου μαγικὰ μέσα, λέμε θεατρικά. Καὶ ὅπου ἀνάκλησις ψυχῶν, ζωοποίησις καὶ ἐνσάρκωσις τῶν ρόλων ποὺ ἔγραψε ὁ ποιητής, ποὺ κινεῖται στὸν χῶρο τοῦ πνεύματος). **Ψυχαγωγέω:** Ὁδηγῶ τὶς ψυχὲς τῶν νεκρῶν στὸν Ἅδη. Προσελκύω τὶς ψυχὲς τῶν ζώντων, τὶς θέλγω. **Ψυχαγωγός:** Ὁ δι' ἐξορκισμῶν καὶ μαγικῶν μέσων ἀνακαλῶν ἐκ τοῦ Ἅδου τὰς ψυχὰς καὶ ἐρωτῶν αὐτάς. Ὁ προκαλῶν τοὺς νεκροὺς εἰς ἐμφάνισιν. **Ὑποκρίνομαι:** Ἀποκρίνομαι, δίδω ἀπάντησιν, καὶ ἐπὶ ἀποκρίσεως μαντείου, ἑρμηνεύω, διερμηνεύω.

Τὸ θέατρο, λοιπόν, δρᾶ θεραπευτικὰ ἀφοῦ ὁ ἠθοποιὸς ποιῶντας ἦθος ἢ ὁ ὑποκριτὴς ἐπικοινωνῶντας μὲ τὸν λεπτοφυῆ κόσμο, περιποιεῖται τὴν ψυχὴ τοῦ θεατῆ ὑπηρετῶντας ἔτσι τὸ Θεῖον. ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΠΟΥ ΕΚΣΤΑΣΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΜΕΤΡΕΙΤΑΙ Ο ΔΙΟΝΥΣΟΣ

Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ μετατονίζομε τὴν σημαντικὴ τῆς Θεατρικῆς Τέχνης ἀπ' τὴν μορφὴ στὸ πνεῦμα.

Γι' αὐτὸ ἡ ἀφοσίωση στὴν ἠθοποιία, δὲν πρέπει νὰ εἶναι αὐτοσκοπός. Ἀλλὰ μέσον, δρόμος!

Τὸ θέατρο δὲν εἶναι δραπέτευση, οὔτε καταφύγιο!

Εἶναι τρόπος ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ζωή. **Τὴν** μία **ΖΩΗ!** Ἠχεῖ σὰν θρησκευτικὸ σύνθημα. Ἀλλὰ ἴσως καὶ νά 'ναι!

Ἀντων. Ἀναστασάκης

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΘΕΟΣ

Ἐν **ἀρχῇ ἦν τὸ Χάος.** Χάος δὲν σημαίνει ἀνυπαρξία ἀλλὰ κατάστασις τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως δυνάμει.

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦμε νὰ ἔχωμε πλήρη ἔννοια τοῦ Χάους, γιατὶ τὰ ἀνθρώπινα ὄργανα μποροῦν νὰ ἐξετάζουν κάτι, μόνον ὅταν αὐτὸ ἔχει δημιουργηθῆ ἀπὸ ἀντικειμενικὲς παραστάσεις, οἱ ὁποῖες βέβαια δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ δημιουργηθοῦν παρὰ μόνον **ὅταν οἱ οὐσίες τῆς Φύσεως ἔχουν μεταβῆ ἀπὸ τὴν ἐν δυνάμει στὴν ἐν ἐνεργείᾳ κατάστασίν τους.**

Κατὰ τὴν μετάβασιν τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως ἀπὸ τὴν "ἐν δυνάμει" στὴν "ἐν ἐνεργείᾳ" κατάστασιν, ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν **αὐθύπαρκτης ὠστικῆς δυνάμεως,** ἐξέρχονται ἐκ τοῦ Χάους καὶ ἐμφανίζονται δύο Οὐσίες:

1. **Ἡ ΜΕΡΙΣΤΗ ΟΥΣΙΑ:** Ὕλη - Θῆλυ γένος (ἕτερον, συμβολιζομένη ἀπὸ τὶς δύο στῆλες στοὺς Ναούς) ἡ ὁποία ἐνεργοποιεῖ δύο δυναμικότητές της, ὑπὸ μορφὴν νόμων. Τῶν Νόμων τῆς **Κινήσεως** καὶ τῆς **Ζωῆς.**
2. **ΑΜΕΡΙΣΤΗ ΟΥΣΙΑ: Συνεχὴς πρὸς Ἑαυτήν** - Ἄρρεν γένος (ταυτόν -ὁ βωμὸς εἰς τοὺς Ναούς πληροῦσα ἅπαντα τὸν Χῶρον. Ἡ δυναμικότης της ἐν δράσει ἐμφανίζεται διὰ τοῦ Νόμου τῆς **Ἐνεργείας.**

Ὁ νόμος αὐτὸς τῆς Ἐνεργείας δὲν ἔχει καμμία σχέσιν μὲ τὸν νόμο τῆς ἐνεργείας ποὺ προσδιορίζεται ἀπὸ τὴν σύγχρονη ἐπιστήμη, **ἀλλὰ εἶναι ἡ Δυναμικότης τῆς Συνεχοῦς Οὐσίας.** Ὁ νόμος αὐτὸς γίνεται ἀντικειμενικὰ ἀντιληπτὸς μὲ τὴν μορφὴ τοῦ φωτός. Εἴτε τοῦ δρατοῦ εἴτε τοῦ πνευματικοῦ.

Ἀπὸ κάθε ἄτομο τῆς Μεριστῆς Οὐσίας, ἐνεργοποιοῦνται δύο νόμοι τῆς Κινήσεως καὶ τῆς Ζωῆς.

Ὁ Νόμος τῆς Κινήσεως ἑδράζεται στὸ κέντρον του, ὡς κεντρομόλος ἕλξις καὶ συστολή.

Ὁ Νόμος τῆς Ζωῆς (διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ ὕπαρξίς του) **φέρει τὶς δυνάμεις τοῦ κέντρου πρὸς τὴν περιφέρειά του ὡς φυγόκεντρος διαστολὴ καὶ ἄπωσις.**

Ἐκφράζονται ἀριθμητικὰ κατὰ τὸν Πυθαγόρα οἱ μὲν νόμοι τῆς **Κινήσεως καὶ τῆς Ζωῆς** ἀπὸ τὴν μονάδα δύο (2), ὁ δὲ νόμος τῆς **Ἐνεργείας** ἀπὸ τὴν μονάδα τρία (3). (Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβολίζουν καὶ τὰ δύο κηροπήγια ποὺ κρατοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὶς τελετὲς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τὸ ἕνα μὲ δύο κεριὰ καὶ τὸ ἄλλο μὲ τρία).

Οἱ δύο αὐτοὶ πρωταρχικοὶ νόμοι συνεργαζόμενοι προεκάλεσαν διὰ τῆς ἀθροίσεως τῶν στιγμῶν σὲ γραμμές, τὴν ἐκδήλωσιν μίας δυναμικότητος ἑνὸς νέου νόμου ἀπὸ τὴν μεριστὴ οὐσία τοῦ νόμου τῆς **Μορφῆς.** Νόμος τέσσερα (4) ἢ τετράγωνο, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἀντικειμενικὰ ἀντιληπτὴ ἡ ὕπαρξίς της. Μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς μορφῆς ὅμως θὰ ἐπακολουθοῦσε στασιμότης ἂν δὲν ὑπῆρχε διαδοχὴ (Εἶδος). Αὐτὸ εἶναι ποὺ προεκάλεσε τὴν ἐκδήλωσιν διὰ τῆς συνεργασίας τῶν προηγουμένων νόμων νέας δυναμικότητος τῆς Συνεχοῦς οὐσίας, τοῦ Νόμου τῆς **Διαιωνίσεως** (Γένος). Νόμος πέντε ἢ μονάς πέντε (5). Τοῦτο ἄρχισε νὰ τὸ ὑποπτεύεται καὶ ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη (Βιταμῖνες, ὁρμόνες, κεντροσωμάτιο) θεωροῦσα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ὡς Ἡλιακῆς ἐνεργείας. Θὰ ἐπακολουθοῦσε ὅμως στασιμότης στὴν Φύσιν; Οἱ μορφὲς θὰ παρέμεναν σταθερὰ μόνιμες στὶς ἱκανότητές τους, ἀνεξέλικτες; Ἡ δομὴ τῶν νόμων τῆς Φύσεως δὲν τὸ ἐπιτρέπει, τὸ ρῆμα θέω μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ.

Τότε νέα δυναμικότης τῆς Μεριστῆς οὐσίας ἐκδηλώνεται διὰ τῆς δραστηριοποιήσεως τοῦ Νόμου τῆς **Ἐξελίξεως.** Νόμος ἕξ ἢ μονὰς ἕξ **(6).** Τούτου ὅμως γενομένου θὰ ἔπρεπε οἱ διάφορες μορφὲς νὰ προχωρήσουν στὴν δημιουργία συγκροτημάτων καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ προεκάλεσε τὴν ἐκδήλωσι μίας νέας δυναμικότητος τῆς Συνεχοῦς οὐσίας, τοῦ Νόμου τῆς **Ἀλληλεπιδράσεως.** Νόμος ἑπτὰ ἢ μονὰς ἑπτά **(7).** Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει τὴν ὕπαρξιν στὴν Φύσιν τοῦ νόμου αὐτοῦ μὲ τὰ πειράματα τοῦ Μονό (Τύχη ἢ ἀναγκαιότης). Ἡ συγκρότησις τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀτόμων δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα δράσεως φυσικοῦ νόμου: τοῦ Νόμου τῆς Ἀλληλεπιδράσεως. Τούτου πάλιν γενομένου θὰ ἔπρεπε καὶ τὰ ἄτομα καὶ τὰ συγκροτήματά τους νὰ κινηθοῦν χωρὶς νὰ συγκρούωνται. Ἐπεβάλλετο εἰς αὐτὰ νὰ καθορίζουν τὴν διαδρομὴ τῶν κινήσεών τους κατὰ κύκλους ἐφαπτομένους καὶ ὄχι τεμνομένους. Τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ ἡ τροχιὰ τῶν Οὐρανίων σωμάτων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος.

Νέα δυναμικότης τῆς Μεριστῆς οὐσίας δραστηριοποιεῖται μὲ τὴν ἐκδήλωση τοῦ Νόμου τῆς **Ἐλευθερίας.** Νόμος ὀκτὼ ἢ μονὰς ὀκτώ **(8).**

Πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν ὅτι κάθε μεταγενέστερος ἐκδηλούμενος νόμος στὴν Φύσιν περιέχει καὶ ὅλες τὶς δυναμικότητες ὅλων τῶν προγενεστέρων ἐκδηλωθέντων νόμων.

Τότε τὰ πάντα ἄρχισαν νὰ κινοῦνται, νὰ ζοῦν καὶ ἐνεργοῦν ὡς συνισταμένη τῶν δυναμικοτήτων ὅλων αὐτῶν τῶν ἐκδηλωθέντων νόμων λόγῳ τῆς ἐκδηλώσεως μίας νέας δυναμικότητος τῆς Συνεχοῦς οὐσίας τοῦ Νόμου τῆς Δικαιοσύνης ἢ **Ἁρμονίας** ἢ **Ἀγάπης,** νόμος ἐννέα ἢ μονὰς ἐννέα **(9).** Οἱ ὁμιλοῦντες περὶ Ἀγάπης πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅτι ἡ Ἀγάπη (Ἁρμονία) δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἐκδηλωθῆ ἂν δὲν ἔχουν ἐκδηλωθῆ ὅλοι οἱ προγενέστεροι αὐτῆς νόμοι. **Ἡ Εἱμαρμένη, ἡ μεγαλυτέρα ἐκδήλωσις Ἀγάπης** γιὰ πρόοδο τῶν ἀνθρώπων γνωρίζει καλὰ νὰ τὴν ἀσκῇ. Μόλις ἐτελείωσε, ἢ μᾶλλον συνετελέσθη ἡ ἐκδήλωσις τοῦ πρώτου κύκλου τῶν βασικῶν νόμων τῆς δημιουργίας. Αὐτὴ ἡ δημιουργία δὲν θὰ σταματήσῃ. Δὲν θὰ σταματήσῃ ποτὲ τὸ ἔργο της. Οἱ βασικοὶ αὐτοὶ νόμοι της, μπορεῖ νὰ τερματίζουν μία σειρὰ γεγονότων ποιοτικά, ὄχι ὅμως καὶ ποσοτικά. Ἡ δυναμικότης τῶν νόμων συνεχῶς αὐξάνει. Τὰ πολλαπλάσια τῶν βασικῶν ἀριθμητικῶν μονάδων τὸ ἀποδεικνύουν (5, 50, 500 κ.λπ.).

Νέος πάλι ἐξελικτικός, ἢ μᾶλλον ἀνελικτικός, κύκλος ἀρχίζει μὲ τὴν αὔξησιν τῶν δυναμικοτήτων τῶν νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς **Φύσεως.** Ἡ Δημιουργία δὲν σταματᾶ ποτὲ οὔτε καὶ θὰ σταματήσῃ. Νέες μορφὲς πληρέστερες καὶ τελειότερες θὰ ἀρχίσουν νὰ κάνουν τὴν ἐμφάνισίν τους.

Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ συμβόλιζε ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου τῶν Ἀλχημιστῶν οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸ ἐπιτύχουν ἐπὶ πνευματικοῦ ἐπιπέδου. Ἴσως νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ πραγματικὸς σκοπὸς τῶν μυστηρίων.

Μετὰ τὴν δημιουργία καὶ τοῦ δευτέρου ἐξελικτικοῦ κύκλου τὰ ἄτομα τῆς Μεριστῆς οὐσίας ἀρχίζουν συνεχῶς νὰ αὐξάνουν κατὰ τὴν δυναμικότητά τους. Κίνησις καὶ ζωὴ συνεργαζόμενες διέρχονται τὶς τέσσερες γνωστὲς καταστάσεις (τέσσερες περιοδεῖες πιθανῶς ἴσως καὶ πέμπτη, ἄγνωστη σὲ μᾶς), φθάνουν στὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἐξελίξεως τῶν δυνάμεών τους καὶ λόγῳ τῆς ἀπειλουμένης διαταραχῆς τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ τῶν δυνάμεων κέντρου καὶ περιφερείας, **παρεμβαίνει ἐντὸς τῆς δομῆς του ἡ Συνεχὴς οὐσία,** ἐπαναφέρει τὴν ἰσορροπία μεταξὺ τῶν δυνάμεών του, προσθέτοντας εἰς αὐτὸ τὴν ἰδική της δυναμικότητα, τὸν Νόμο τῆς Ἐνεργείας. **Ἔτσι τὸ ἄτομο τῆς Μεριστῆς οὐσίας ἀπὸ κινούμενον καὶ ζῶν θὰ μετατραπῆ σὲ κινούμενον ζῶν καὶ ἐνεργοῦν. Τὸ πρῶτο ψυχικὸ κύτταρο ἔχει δημιουργηθῆ. Πρωτογενὴς ψυχή.**

Γιὰ νὰ μπορῆ, ὅμως, νὰ ἐνεργῆ καὶ νὰ δρᾶ χρειάζεται κατάλληλο μέσον ἐνεργείας καὶ δράσεως, **ὀργανισμό.** Αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνει μὲ τὴν ἐντὸς τοῦ ἀτόμου τῆς Μεριστῆς οὐσίας ὑπάρχουσα Συνεχῆ οὐσία, ἡ ὁποία μὲ τὴν ὑπάρχουσα εἰς αὐτὴν πλαστικὴ ἢ συνθετικὴ δυναμικότητά της, συγκροτεῖ ἄτομα τῆς Μεριστῆς οὐσίας, ἐκ τοῦ περιβάλλοντός τους καὶ δημιουργεῖ ὀργανικὸν μέσον ἐνεργείας γιὰ νὰ μπορῆ ὄχι μόνον νὰ ζῆ ἀλλὰ καὶ νὰ δρᾶ.

Πρωτογενὴς ἔμψυχος ὀργανισμός "Γένεσις".

Αὐτὸ θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀενάως. **Ὅταν ὅμως αὐτοὶ οἱ ὀργανισμοὶ δὲν θὰ μποροῦν νὰ ἐξυπηρετοῦν τὴν ψυχή, λόγῳ ἐξελίξεώς της, θὰ ἀντικαθίστανται ὁλοὲν ἀπὸ τελειοτέρους, ὥσπου νὰ φθάσουν ἐξελισσόμενοι καὶ αὐτοὶ μέχρι τῆς δημιουργίας τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς** (Τέσσερες περιοδεῖες). Βέβαια, μέχρις ὅτου ὁ ὀργανισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς φθάση στὴν ὑπάρχουσα μορφή, ὕστερα ἀπὸ πόσο (κανένας δὲν γνωρίζει) χρόνο, **μὲ τὴν ἐπέμβασιν ἀστρολογικῶν ἴσως καὶ ἄλλων δυνάμεων,** ἔχουν συμβῆ ἴσως πολλὰ γεγονότα. Αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ ὑπάρχον κενὸ μεταξὺ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς καὶ τῆς ἀμέσως κατωτέρας της. Ἡ κυρία διαφορὰ ποὺ τὶς χωρίζει εἶναι ὁ ἔναρθρος Λόγος. Καὶ **Λόγος εἶναι ἡ μεταφορὰ μὲ ἀνυπολόγιστη ταχύτητα τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως στὶς φωνητικὲς χορδές, ἡ ὁποία γίνεται ἀντικειμενικὰ ἀντιληπτὴ μὲ τὶς παλμικές τους δονήσεις.** Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ γίνεται ἀπὸ τῆς πρώτης ψυχικῆς καταβολῆς, ἀρχικά: μὲ τὴν μορφὴ φυσικοχημικῶν ἀντιδράσεων καὶ κατόπιν μὲ τὴν μορφὴ ἐνστίκτων καὶ ἀνάρθρων κραυγῶν.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ὡς ψυχικὸ ἄτομο, ἔχει κέντρο καὶ περιφέρεια. Κατὰ τὴν ἐνσάρκωσί της, **τέλος τοῦ τρίτου μηνὸς τῆς κυήσεως** (ἐπὶ προπαρασκευασμένου καὶ ἀπὸ τὰ δύο φῦλα ὀργανισμοῦ), **ἑδράζει τὸ κέντρο της ἐπὶ τῆς καρδίας** (μεταταδίδοντας εἰς αὐτὴν τοὺς νόμους τῆς Κινήσεως καὶ τῆς **Ζωῆς**, μὲ τὴν μορφὴν τῆς συστολῆς καὶ διαστολῆς - κυκλοφορία τοῦ αἵματος) **καὶ τὴν περιφέρειά της ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου,** μεταδίδουσα εἰς αὐτὸν τὶς δυνάμεις της, μὲ τὴν μορφὴν τῶν αἰσθήσεων εἰς τὰ διάφορα κέντρα του.

Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κέντρων της (κέντρο καὶ περιφέρεια) ὑπάρχει μία ἐπικοινωνία, στὴν ἀρχὴ ὅμως ὄχι τόσον εὐχερής, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἐπερχομένην ἐξέλιξιν τῆς ψυχῆς, διὰ τῶν διαφόρων ἐνσαρκώσεων, συνεχῶς βελτιοῦται. Κι αὐτὸ γιατὶ ἀπὸ τὶς δημιουργούμενες παραστάσεις στὴν διάνοιά της (στὴν περιφέρεια, στὸν Νοῦ), μὲ τὴν ἐπαφή της μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, διοχετεύονται πρὸς τὸ κέντρο συμπεράσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὅσα εἶναι ἀληθῆ ἐναποθηκεύονται εἰς αὐτὸ καὶ παραμένουν παντοτεινὰ ὡς ἔλεγχος τῆς ἀληθείας τῶν παραγομένων σκέψεων καὶ συμπερασμάτων της (Ἀληθὴς Γνῶσις). Ὅσες ὅμως δὲν εἶναι ἀληθινὲς σὺν τῷ χρόνῳ ἀποβάλλονται, εἴτε διὰ τῆς λειτουργίας τῆς σκέψεως κατὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἀτόμου, εἴτε μὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀτόμου (Λήθη).

Ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο κέντρων τῆς ψυχῆς ὅπως εἴπαμε παραπάνω, στὴν ἀρχὴ δὲν εἶναι εὐχερὴς εἴτε λόγῳ τοῦ ἀνεξελίκτου τῆς ψυχῆς, εἴτε λόγῳ μὴ ὁμαλῶς λειτουργοῦντος ὀργανισμοῦ. Ὅμως διὰ τῶν ἐπανειλημμένων ἐνσαρκώσεων καὶ τῆς συνεχοῦς τροφοδοσίας τοῦ κέντρου της ἀπὸ πραγματικὲς γνώσεις συνεχῶς βελτιοῦται μέχρι τοῦ σημείου κάποτε νὰ ἐπέλθη πλήρης καὶ συνεχὴς ἐπικοινωνία τῶν δύο κέντρων (πολὺ δύσκολο) καὶ ἔτσι νὰ ἀποκτήση τὴν ἱκανότητα ὥστε τὰ κέντρα της ὄχι νὰ ἐπικοινωνοῦν μόνο μὲ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναλύωνται καὶ ὡς πρὸς τὸ παρελθόν, νὰ γνωρίζη τὴν ἱστορία της, νὰ βοηθῆται ἀπὸ τὴν μεγάλη κριτική της ἱκανότητα λόγῳ τοῦ μεγάλου ποσοῦ ἀποθηκευμένων στὸ κέντρο της ἀληθῶν γνώσεων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν διάνοιά της, νὰ διακρίνη μὲ αὐξημένη κριτικὴ ἱκανότητα τὰ γεγονότα τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου.

Ἡ διάνοιά της ἀρχίζει νὰ ἀκτινοβολῆ πρὸς ὑψηλότερα ἐπίπεδα πνευματικά. Τότε ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ πρὸς πνεύματα ἀνωτέρου ἐπιπέδου τὰ ὁποῖα εἶναι **ὑποχρεωμένα** βάσει τοῦ πνευματικοῦ **Νόμου τῆς Ἀλληλεγγύης** τῶν ὑπερτέρων πνευματικῶν κόσμων νὰ χορηγήσουν γνῶσιν καὶ ἰσχύν.

Ἔτσι ἐπέρχεται νοητικὴ σύνδεσις τοῦ Γηΐνου πνεύματος (**Ἡρακλῆς**) μετὰ τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος (**Προμηθεύς**). Ἡ νοητικὴ αὐτὴ σύνδεσις πολλὲς φορὲς ἔχει καὶ δυσάρεστες συνέπειες καὶ γιὰ τὸν Προμηθέα καὶ γιὰ τὸν Ἡρακλῆ. Γιὰ τὸν Προμηθέα μὲν δέσμευσις στὸν Καύκασο, γιὰ τὸν Ἡρακλῆ δὲ οἱ ἆθλοι αὐτοῦ.

Θεὸς εἶναι μία δέσμη τῶν νόμων τῶν οὐσιῶν τῆς Φύσεως ἀρρήκτως συνδεδεμένων μεταξύ των καὶ ἀκαταπαύστως συνεργαζομένων, οἱ ὁποῖοι ὠθοῦνται συνεχῶς ἀπὸ μία ἐνδογενῆ δύναμιν πρὸς αὔξησιν τῆς δυναμικότητός τους γιὰ νὰ περιβάλουν μὲ μία θαυμάσια Ἀρχιτεκτονική, σὰν προστατευτικὸς κλοιός, τὰ πάντα. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας μέχρι τοῦ πλέον ἐξελιγμένου πνευματικοῦ Θεοῦ **πρὸς τὸν σκοπό,** ὅπως ἡ **ἄψυχη φύσις ἐξελιχθῆ σὲ νοητικὸ πνεῦμα,** τὸ ὁποῖο ἀπὸ στοιχεῖο στὴν ἀρχὴ ὑποταγμένο στοὺς νόμους της (θάνατος), θὰ ἐξελιχθῆ σὲ συνεργάτη της καὶ Δημιουργό, κατὰ τὸ πρότυπο τῶν φυσικῶν, πνευματικῶν νόμων, γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ἔργο τῆς Θείας Δημιουργίας (Ἐλεύθερα πνεύματα ἢ Θεοί).

ΟΙ ΘΕΙΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΚΑΙ ΝΟΜΟΙ

1. Κινήσεως **2.** Ζωῆς **3.** Ἐνεργείας **4.** Μορφῆς
5. Ἔρωτος **6.** Ἐξελίξεως **7.** Ἀλληλοεπιδράσεως
8. Ἐλευθερίας **9.** Δικαιοσύνης ἢ Ἁρμονίας ἢ Ἀγάπης.

Διόδωρος Καρυδάκης

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΡΩΩΝ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ-ΘΗΣΕΩΣ-ΟΡΦΕΩΣ-ΙΑΣΟΝΟΣ-ΟΔΥΣΣΕΩΣ

(συνέχεια ἀπό σελ. 1)

Αὐτὸ ποὺ κυριαρχεῖ εἶναι τὸ σύμβολο, τὸ ὁποῖο παράγεται αὐτόματα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη ψυχή, καὶ εἶναι μία ἀναπαράσταση τοῦ παγκοσμίου ἀρχετύπου. Ἔχει νὰ κάνη μὲ ἀφαίρεση, εἶναι ἀνάμνηση τῆς μακραίωνης ἐξελίξεως καὶ ἡ ἀνίχνευσή του, μέσα ἀπὸ τὴν μυστικὴ πύλη τῆς Μυθολογίας καί μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήση στὴν αἰτία τοῦ ὑπαρξιακοῦ γίγνεσθαι.

Ἄλλωστε ὁ φανταστικὸς ὀνειρικὸς ἑαυτὸς τοῦ καθενὸς μας ποὺ ἐμπλέκεται σὲ κάθε εἴδους φανταστικὲς περιπέτειες -στὸν ὕπνο μας- δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ἀνάμνηση τοῦ ἡρωικοῦ στοιχείου τῆς μυθολογίας. Ὁ ἥρωας-ἀναζητητὴς εἶναι παγκόσμιος.

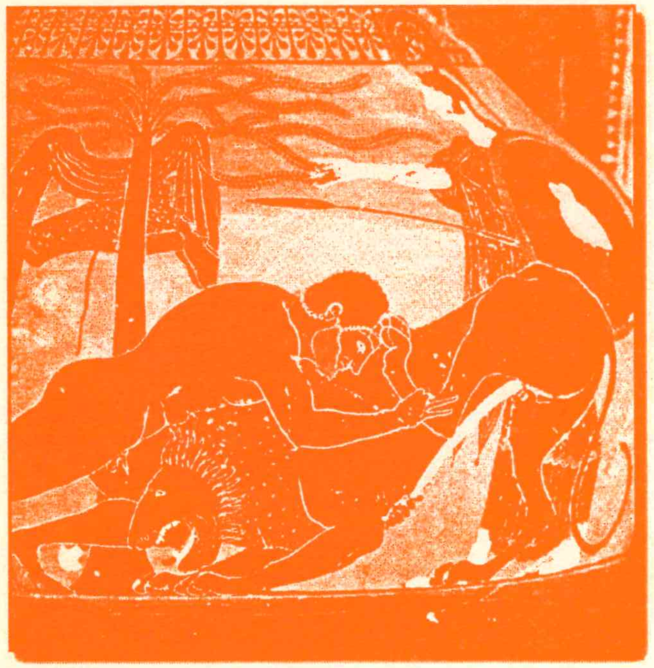

Ἀνταποκρίνεται στὸ κάλεσμα τῆς θεότητος (πνευματική του ὑπόσταση) καὶ ξεκινάει γιὰ τὴν περιπέτεια: ἀνακαλύπτει δυνάμεις ξεχασμένες στὰ βάθη τοῦ φυλετικοῦ ἀσυνειδήτου ποὺ ξαναζωντανεύουν καὶ εἶναι διαθέσιμες γιὰ τὴν πνευματικὴ μεταμόρφωση. Μία ἀπὸ τὶς δοκιμασίες εἶναι καὶ ἡ κυριαρχία στὸν θάνατο ποὺ ξεκινᾶ μὲ τὴν ἀναμέτρηση μὲ τὸν φύλακα τοῦ Κάτω Κόσμου. Τὸν νικᾶ ἢ συμφιλιώνεται μαζί του, ὁπότε περνάει σ' ἕνα διαφορετικὸ ἐπίπεδο ὑπάρξεως γεμᾶτο ἐμπόδια καὶ δοκιμασίες, μέσα σ' ἕναν κόσμο ἄγνωστο, γεμᾶτο παράξενες δυνάμεις, ποὺ ἄλλοτε τὸν βοηθοῦν κι ἄλλοτε τὸν ἀπειλοῦν.

Μετὰ τὸ μεγάλο κατόρθωμα κερδίζει τὴν ἀποθέωση. Ἐπιστρέφει στὸ βασίλειο τῶν ζωντανῶν ἀφήνοντας τὴν σφραγῖδα του στὴν ἐξελικτικὴ πορεία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἰδέα τῆς ἀναζητήσεως ἐμφανίζεται παγκοσμίως στοὺς μύθους (Ὀδύσσεια, Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία) καὶ εἶναι ὁδοδείκτης γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ὁ ἥρωας βρίσκεται μέσα μας καὶ περιμένει τὴν ἀφύπνισή του γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήση σ' ἕναν πιὸ ἐνεργητικὸ ρόλο ἀπέναντι στὰ παγκόσμια προβλήματα.

Ἡ ΕΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ εἶναι τρόπος ἐκπαιδεύσεως καὶ ἕνα πλῆρες μυητικὸ σύστημα μὲ ἀπόλυτη ἐφαρμογὴ στὴν σημερινὴ ἐποχή. Ὁ παγκόσμιος ἄνθρωπος-ἥρωας θὰ ξαναγεννηθῆ τότε μεταμορφωμένος καί θὰ διδάξη σὲ μᾶς, στὴν σύγχρονη ἐποχή, αὐτὰ ποὺ ἔμαθε.

ΗΡΑΚΛΗΣ -ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἀρχετυπικοὺς ἥρωες- εἶναι ὁ μαθητὴς ποὺ στέκει μόνος στὶς δοκιμασίες του. Εἶναι δεμένος περισσότερο μὲ τὴν στοιχειακή του ὄψη Εἶναι ἡμίθεος. Ὁ πατέρας του Δίας συμβολίζει τὴν πνευματική του φύση. Ἡ γήινη μάνα του, ἡ Ἀλκμήνη, ὑποδεικνύει τὶς ρίζες του καὶ τὸν σπόρο τῆς μεγάλης περιπέτειας ποὺ τὸν περιμένει στὴν πορεία γιὰ τὸν θεό. Ἀλκείδης - τὸ θάρρος του. Τρισέληνος (Σελήνη, Ἑκάτη, Ἄρτεμις)= ἡ εὐμετάβλητη συναισθηματική του φύση ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ σ' ὁλόκληρη τὴν ἀναζήτηση. Ἡ Ἥρα εἶναι τὰ ἐμπόδια καὶ οἱ ἀντιθέσεις ποὺ θὰ παρουσιασθοῦν στὸν δρόμο του. Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἡρακλῆ (συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ πνεύματος καὶ προσωπικότητος). Εἶναι καὶ ἐχθρός· τὸν ὠθεῖ μέσα ἀπ' τὶς δοκιμασίες στὴν ἀναζήτηση τῆς θεϊκῆς του καταγωγῆς. Καταπνίγει τὰ δύο φίδια τῆς σοφίας= ἐπιλογὴ τῆς ἀρχέγονης δυνάμεως, κυριαρχία τοῦ παρορμητικοῦ στοιχείου πάνω στὸν νοῦ, ἔλλειψη διακρίσεως.

Σκοτώνει τὸ λιοντάρι καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν λεοντῆ γιὰ φορεσιά του (ὑποτάσσει καὶ χρησιμοποιεῖ τὴν ζωώδη φύση του. Κάθε ἄνθρωπος ἐνσαρκωμένος δὲν μπορεῖ ν' ἀπορρίψη ἐντελῶς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς ὑπάρξεώς του.

Διαλέγει τὸ δύσβατο μονοπάτι τῆς Ἀρετῆς (ὑπηρεσία στὸν κόσμο). Γάμος (Μεγάρα καὶ 3 παιδιά) Προσανατολισμὸς τῆς συνειδήσεως στὰ τρία ἐπίπεδα τῆς προσωπικότητος.

Σκοτώνει γυναῖκα καὶ παιδιά (ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων) γιὰ ν' ἀκολουθήση τυφλὰ τὴν παρόρμηση τῆς ψυχῆς του (Ἥρα). Ἡρακλῆς = δόξα τῆς Ἥρας, δόξα τῆς ψυχῆς. Γιὰ ἐξιλέωση θὰ ἐκτελέση 12 ἄθλους ποὺ θὰ τοῦ ἀναθέση **ὁ Εὐρυσθεύς** (= αὐτὸς ποὺ ἔχει μεγάλη δύναμη), **ὁ Ἀνώτερος Ἑαυτός του.**

Ὁ Ἡρακλῆς ἐπιστρατεύει τὶς ἀνώτερες ὄψεις του: **Ἀθηνᾶ:** δίδει τὸ ἔνδυμα τῆς Σοφίας. **Ἥφαιστος:** χρυσὸς θώρακας (= μαχητικότης, ἡλιακὸς προορισμός). **Ποσειδῶν:** ἄλογα (= ἐλεγχομένη συναισθηματικὴ φύση). **Ἑρμῆς:** κοφτερὸ ξίφος (= νοητικὴ διάκριση γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ δρόμου). **Ἀπόλλων:** φωτεινὸ τόξο (= ὑψηλὸς στόχος ποὺ θέτει ὁ ἀναζητητὴς στὸ ξεκίνημα).

Ὁ Ἡρακλῆς ξεκινᾶ τοὺς ἄθλους μὲ τὸ ρόπαλό του (αὐθύπαρκτη ἐσωτερική του φύση).

**Γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃς
πρέπει νὰ εἶσαι ἱκανὸς νὰ στέκῃς μόνος.**

Οἱ δώδεκα ἆθλοι συνδέονται μὲ τὰ δώδεκα σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ.

1ος ἆθλος: Τὸ Λιοντάρι τῆς Νεμέας. Στὸ σημεῖο τοῦ Λέοντος, τὸ 5ο ζώδιο, ὁ ἄνθρωπος γίνεται πεντάκτινος ἀστέρας. Τὸ πέντε συμβολίζει τὴν ἀτομικοποίηση ἐκείνου ποὺ ἀναγνωρίζει τὸν ἑαυτόν του, προσανατολίζοντας τὴν συνείδηση στὶς ἀνώτερες σφαῖρες τῆς ὑπάρξεως. **Λιοντάρι** = ἀρνητικὲς ὄψεις ὑποσυνειδήτου. **Σπηλιὰ μὲ δύο εἰσόδους:** ἐπίφυση = ἀνώτερες λειτουργίες τοῦ νοῦ, ὑπόφυση = κατώτερες λειτουργίες ἐνστίκτου. Φράσσει τὴν ὑπόφυση (= κατώτερη φύση), στρέφεται στὶς ἀνώτερες νοητικὲς λειτουργίες. Παγιδεύει τὸ λιοντάρι στὸν χῶρο ποὺ εἶναι κυρίαρχος.

2ος ἆθλος: Λερναία Ὕδρα. Στὴν πύλη τοῦ Σκορπιοῦ. Ὕδρα = φύλακας τοῦ Κάτω Κόσμου. Λέρνη = Θεὰ τῶν βάλτων = οἱ ὄψεις τοῦ ἀσυνειδήτου ποὺ εἶναι προωρισμένες νὰ προκαλοῦν νοητικὴ σύγχυση. Χρησιμοποιεῖ τὸ σπαθὶ τοῦ Ἑρμοῦ (= νοητικὴ διάκριση) χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἔπειτα τὴν φωτιὰ τῆς καθάρσεως, σύμβολο ὑψίστου ἐξαγνισμοῦ καὶ πνευματικῆς ἐπιτεύξεως.

3ος ἆθλος: Σύλληψη τῆς Κερυνίτιδος ἐλάφου (= φευγαλέα διαίσθηση) Μετὰ ἀπὸ προσπάθειες σχεδὸν ἑνὸς χρόνου ὅπου ὁ Ἡρακλῆς διδάσκεται τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ὑπομονή, ἀποκτᾶ τελικὰ τὴν ἐνόραση, ποὺ κρύβεται στὸ ζωδιακὸ σημεῖο τοῦ Καρκίνου. Ἀφιερώνει τὴν ἐλαφίνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόσμου (Ἱερὸς Τόπος Μυκηνῶν) κλείνοντας τὴν διαμάχη μεταξὺ Ἀπόλλωνος (συνειδητὴ φύση του) καὶ Ἀρτέμιδος (ἀσυνείδητη φύση του)· ἡ τελευταία τὸν εἶχε πλανήσει μὲ παγίδες πολλὲς φορὲς κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἄθλου.

4ος ἆθλος: Παγιδεύει τὸν Ἐρυμάνθιο Κάπρο (ἡ ἐπιθυμία) ἀνεβαίνοντας τὸ ὄρος τῆς Μυήσεως (= ἀνώτερες σφαῖρες ὑπάρξεως). Στὴν μάχη μὲ τὴν ἐπιθυμία σπρώχνεται ἀπὸ τὴν ἱερὴ τρέλλα τοῦ Διονύσου (τὸ κρασί) ἀφοῦ πάνω στὴν μέθη του ἐσκότωσε τοὺς δύο Κενταύρους (ὄψεις τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἡρακλέους): τὸν Χείρωνα (καλὴ σκέψη) καὶ τὸν Φῶλο (σωματικὴ δύναμη). Κυρίαρχος τῆς ἐπιθυμίας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ γνωρίζει τὴν ἀληθινὴ ἰσορροπία ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ καὶ τὴν ὑλικὴ του ὄψη ἀπελευθερώνοντας τὸ φῶς τῆς ψυχῆς. Ζυγαριά, τὸ σύμβολο τοῦ Ζυγοῦ.

5ος ἆθλος: Οἱ σταῦλοι τοῦ Αὐγείου. Στὴν πύλη τοῦ Ὑδροχόου ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς καθαρίση συγχωνεύοντας δύο ποτάμια (ἐνεργητικό καὶ παθητικό στοιχείο). Δημιουργῶντας τὴν ὁρμητικὴ ἐνεργειακὴ κοίτη τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς ποὺ καθαρίζουν τὸν βόρβορο τοῦ ὑποσυνειδήτου, προσφέρει ὑπηρεσία - καθαρίζει τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ τὶς ἀρνητικὲς συσσωρεύσεις τῆς ἐνσαρκώσεως. Ὑδροχόος: ἀπὸ ἀνεστραμμένο δοχεῖο κυλοῦν δύο ρεύματα: τῆς ζωῆς καὶ τῆς μετουσιώσεως.

6ος ἆθλος: Στυμφαλίδες ὄρνιθες (= ἀλαλαγμὸς τῆς κατωτέρας νοητικῆς μας φύσεως). Σημεῖο τοῦ Τοξότη: τὸ τόξο τοῦ Ἀπόλλωνος = ἡ ἐμμονὴ στὸν στόχο. Ἀποδυνάμωση φλυαρίας. Ἡ σιγὴ εἶναι τὸ μάθημα.

7ος ἆθλος: Σύλληψη τοῦ Ταύρου τῆς Κρήτης. (Σημεῖο τοῦ Ταύρου). Ὁ Μίνως κατεκράτησε τὸν Ταῦρο στὰ ἐπίπεδα τῆς προσωπικότητος (ἔπρεπε νὰ τὸν θυσιάση), περιορίζοντας τὴν δημιουργικὴ δύναμη στὸ ἐπίπεδο τοῦ σέξ. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὁριζόντια σεξουαλικὴ πολικότητα ὑπάρχει καὶ μία κάθετη ἡ ὁποία ἀγνοήθηκε καὶ ποὺ ἑνώνει τὴν μορφικὴ ὄψη μὲ τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς. (Ὁ Ἡρακλῆς φέρνει τὸν Ταῦρο στὸ Ἱερὸ Κέντρο καὶ τὸν ἀπελευθερώνει).

8ος ἆθλος: Οἱ φοράδες τοῦ Διομήδους (γυιοῦ τοῦ Ἄρεως, κυβερνῶν πλανήτης τοῦ σημείου τοῦ Κριοῦ). Συμβολίζουν οἱ φοράδες τὴν ἀπατηλὴ αὐτοπεποίθηση ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ στὸν ἥρωα ἀπὸ τὸν ἄκρατο ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ὁρμητικότητα. Πληρώνει τὴν ματαιοδοξία του θυσιάζοντας τὸν Ἄβδηρο (ἀδύναμες ὄψεις τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ Ἡρακλέους). Τιθασσεύει μόνος τὶς φοράδες τῆς προσωπικότητος. Γίνεται ὁ ἴδιος μεσολαβητὴς ἀνάμεσα στὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς ὑλικῆς του φύσεως (ρόλος Ἑρμοῦ, ἐσωτερικοῦ κυβερνήτη Κριοῦ).

9ος ἆθλος: Ζώνη τῆς Ἱππολύτης, βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων (= προστασία) καὶ θάνατός της. Δίνει στὴν Ἥρα-ψυχή του νὰ φυλάη τὴν ζώνη. Γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ γιὰ τὸν θάνατο τῆς σκοτεινῆς ὄψεώς του, ταξιδεύει στὸ κῆτος μ' ἕνα δρεπάνι (σύμβολο θανάτου) γιὰ νὰ αναστήση τὴν Ἱππολύτη στὸ πρόσωπο τῆς Ἡσιόνης. Μένει 3 ἡμέρες καὶ ἐπιστρέφει θριαμβευτής.

10ος ἆθλος: Τὰ κόκκινα βόδια τοῦ Γηρυόνη (=κρυμμένες ὑλικές μας ἐπιθυμίες) στὸ σημεῖο τῶν Ἰχθύων (βαθειὲς ἐσωτερικὲς ὄψεις μας). Περνάει τὸν Ὠκεανὸ μὲ τὴν χρυσῆ κούπα τοῦ Ἀπόλλωνος. Συγκρούεται μὲ τὸν Ὄρθρο (ἀδελφὸ τοῦ Κερβέρου) καὶ ἀπαλάσσεται ἔτσι ἀπὸ ἕνα μέρος τῶν καρμικῶν του ὑποχρεώσεων. Σκοτώνει μὲ τὸ τόξο του τὸν Γηρυόνη καὶ παίρνει τὰ βόδια στὸν Ἱερὸ Τόπο. Δὲν εἶναι ἀκόμη ἕτοιμος γιὰ τὸν Ἅδη.

11ος ἆθλος: Τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων = σύμβολα πνευματικῆς γονιμότητος, στὴν Πύλη τῶν Διδύμων. Κῆπος τῶν Ἑσπερίδων = ἡ Αἴα, ἡ χώρα τῶν θαυμάτων. Ὀφείλει νὰ διανοίξη τὸ κανάλι ἐπικοινωνίας. Ὑποτάσσει τὴν κατώτερη συγκινησιακή του φύση (Νηρέας) καὶ κυριαρχεῖ στὴν γήινη ὄψη του νικῶντας τὸν Ἀνταῖο (ἀήττητος στὰ πεδία τῆς μορφῆς) παρασύροντάς τον σὲ ἀνώτερα πεδία. (Παλεύει μὲ τὸν Ἀνταῖο, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν

νικήση, γιατὶ κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ἀνταῖος ἀγγίζει τὴν Γῆ-μητέρα του, παίρνει νέες δυνάμεις. Ὅταν τὸ ἀντιλαμβάνεται, τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ τὸν πνίγει). Ἀπελευθερώνει στὸν Καύκασο τὸν Προμηθέα, τὸ ἀνώτερο φῶς τῆς ψυχῆς του. Σηκώνει τὸ φορτίο τοῦ κόσμου (σφαῖρα τοῦ Ἄτλαντος). Παίρνει τὰ μῆλα καὶ τὰ ἐπιστρέφει στὸν Δία καὶ τὴν Ἥρα (= προβάδισμα στὴν θεϊκή του ὑπόσταση).

12ος ἆθλος: Ἡ ἐσχάτη δοκιμασία, ὁ θρίαμβος στὸν θάνατο. Ζώδιο τοῦ Αἰγόκερω. Νὰ νικήση τὸν Κέρβερο. (τριπλῆ κατώτερη φύσης του). Μύηση στὰ Ἐλευσίνεια Μυστήρια = ἐπιστρατεύει ὅλο τὸ ἐσωτερικό του δυναμικὸ καὶ ἀνοίγει τὴν Πύλη τοῦ Ἅδου. Εἰσβάλλει ὡς πολεμιστής = ἐλευθερώνει τὴν ἀρχέγονη δύναμη ποὺ συνταράσσει τὰ βάθη τοῦ ἐσωτερικοῦ του κόσμου. Περικυκλώνεται ἀπ' τὶς ὀχιώδεις ὑπάρξεις τοῦ ἀσυνειδήτου τὶς ὁποῖες δὲν μπορεῖ ν' ἀντιμετωπίση μὲ τὸ σπαθί του, ἀλλὰ μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια (= ὠργανωμένη καὶ ἐλεγχομένη στοιχειακὴ δύναμη). Νικάει τὸν Χάροντα, φθάνει στὴν ἀδελφή του τὴν Περσεφόνη (= τὴν βαθύτερη ὄψη τῆς ψυχῆς του). Νικάει τὸν Κέρβερο μὲ τὰ χέρια του (=τὶς δικές του δυνάμεις) καὶ τὸν ἀνασύρει στὸ φῶς τοῦ ἐπάνω Κόσμου.

Ἡ ὑπόσχεση γάμου μὲ τὴν Δηιάνειρα (αἰτία κατοπινοῦ θανάτου του) συμβολίζει τὴν ἀπόσυρση τοῦ ἥρωος ἀπ' τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φωτιὰ ποὺ αὐτὸς παραγγέλλει νὰ τοῦ ἀνάψουν στὴν Οἴτη (ἀφιερωμένη στὸν Δία) συμβολίζει τὴν ἐπιστροφὴ στὸν πατέρα. Ἀκολουθεῖ ἀναγέννηση τοῦ ἥρωα ἀπ' τὶς στάχτες του μέσῳ τῆς Ἥρας (γάμος μὲ Ἥβη) καὶ ἀμετάκλητο δέσιμο μὲ τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του. Ἀστερισμὸς τοῦ Ἡρακλέους:

Ἕνας ἄνδρας γονατισμένος ἀδιάκοπα ἀπ' τὸν μόχθο!
"Ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται".

ΙΑΣΩΝ

Περνᾶμε τώρα στὸν Ἰάσονα καὶ στὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῆς Ἀργοναυτικῆς Ἐκστρατείας. Σκοπὸς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος. Αὐτὸ εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μὲ τὸν Φρίξο καὶ τὴν Ἕλλη ποὺ ἀντιπροσωπεύουν τὸ ἰδανικὸ ποὺ χάθηκε καὶ πρέπει νὰ ἐπαναφερθῆ. Οἱ ἥρωες ποὺ συμμετέχουν στὴν Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ οἱ δοκιμασμένες ὄψεις τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἰάσονος, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκπαιδευμένοι καὶ ἔχουν ἤδη ἀποκτήσει κάποια ἰσορροπία μὲ τὸ περιβάλλον καὶ τὸν ἑαυτόν τους. Ἡ γνώση τους, ἀποτυπωμένη στὸ συλλογικὸ ἀσυνείδητο, καθὼς καὶ οἱ συντονισμένες προσπάθειές τους εἶναι αὐτὰ ποὺ βοηθοῦν τὸν ἄπειρο Ἰάσονα νὰ ξεπεράση τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ φθάση στὸν τελικὸ σκοπό του, μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις του.

Εἶναι ἡ ἀφυπνισμένη καὶ ἐν ἐγρηγόρσει συνείδηση τῶν προγενεστέρων μύθων, ποὺ τὸν βοηθάει στὴν ἀπόκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος (ποὺ εἶναι σύμβολο τοῦ Ἀέρα, τῆς πτήσεως στοὺς Αἰθέρες, τῆς ἀπελευθερώσεως ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ὕλης καὶ τῶν συνεπειῶν της), ὥστε τελικῶς νὰ πολωθῆ ἀνεπηρέαστη ἡ οὐσιαστική του ὕπαρξη στὸν πραγματικό της σκοπό.

Ὁ Ἰάσων εἶναι αὐτὸς ποὺ θεραπεύει καὶ εἶναι **Μονοσάνδαλος.** Ἔχει δύο φύσεις: ἡ μία (γυμνὸ πόδι) ἀποκτᾶ πλήρη ἐπαφὴ μὲ τὸ στοιχεῖο τῆς γῆς, τὴν μάνα καὶ τὶς δυνάμεις της, ἡ ἄλλη εἶναι πιὸ ἐκλεπτυσμένη καὶ χρειάζεται σχετικὴ μόνωση γιὰ νὰ λειτουργήση σὲ ὑψηλότερα ἐπίπεδα. Διατηρεῖ, ὅμως, ἰσορροπημένη στάση ἀνάμεσα στοὺς δύο κόσμους (εἰκόνα ἀνθρώπου ποὺ πατάει μὲ τὸ ἕνα πόδι στὴν ξηρὰ καὶ τὸ ἄλλο στὸ νερό).

Ὁ Ἰάσων ἔχει ἀναλάβει τὴν καρμικὴ ἀποστολὴ τοῦ ἐξευμενισμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Διὸς γιὰ τοὺς θυσιαστὲς τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης. Γιὰ νὰ γίνη αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν χώρα ὅπου κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δῆ (Ἅδης, δώματα Αἰήτη)· καὶ πρέπει νὰ εἶναι καλὰ ἐξωπλισμένος. Ἀπαιτεῖται μία μεγάλη συγκέντρωση ἡρώων (ποὺ συνθέτουν τὸν ὁμαδικό, τὸν τέλειο ἄνθρωπο) μ' ἕνα γοργοτάξιδο καράβι - σύμβολο τῆς σοφίας. Ἔχει 50 κωπηλάτες. Τὸ 5 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ 50 τῆς τελειότητος. Ἂν ὁ Ἰάσων πετύχη, θὰ κερδίση τὸν θρόνο (σύμβολο τῆς προσωπικότητος). Πρὶν ξεκινήσουν, θυσιάζουν στὸν ἡλιακὸ θεὸ Ἀπόλλωνα - θεραπευτικὸς χαρακτῆρας τῆς ἀναζητήσεως- ποὺ φαίνεται ἀπ' τὴν πρώτη κιόλας στιγμὴ στὴν Λῆμνο. Ἀπομακρύνεται ὁ Ἡρακλῆς (ἀρχέγονη δύναμις) ἀπ' τὶς Λημνιάδες (ἀντίστοιχο Ἀμαζόνων) καὶ ἀποκαθίσταται ἡ λευκὴ ὄψη τῆς Ἀφροδίτης στὸ νησί. Ἐπιστρέφουν οἱ ἀρσενικοὶ Κάβειροι καὶ ἀποκαθίστανται καὶ τὰ μυστήρια. Ἰάσων, Ἡρακλῆς, Διόσκουροι καὶ Ὀρφεὺς μυοῦνται στὰ μυστήρια τῆς Σαμοθράκης καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι θεοὶ ἀποκαλύπτονται. Οἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς εἶναι διαθέσιμες γιὰ τὴν ἐπανάκτηση τοῦ χαμένου θησαυροῦ.

Στὴν Κύζικο οἱ Ἀργοναῦτες νικοῦν τοὺς Δολίονες (τιτανικὲς ὄψεις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως) ξεσηκώνοντας τὶς στοιχειακὲς δυνάμεις ἐναντίον τους. Γιὰ ν' ἀποκατασταθῆ ἡ ἰσορροπία ἐπικαλοῦνται τὴν Μεγάλη Μητέρα στὸ πρόσωπο τῆς Ρέας, κατόπιν εἰδοποιήσεως τῆς Ἀλκυόνης, ἡ ὁποία ἀνήκει στὶς Πλειάδες. Οἱ τελευταῖες συμβολίζουν τὴν ἐνσωμάτωση τῆς ὄψεως ἀγάπη καὶ μεταφέρουν τὶς δυνάμεις τους στὴν γῆ μέσῳ τῆς ἐσωτερικῆς ἱεραρχίας τοῦ Πλανήτη. Εἶναι ἡ μύηση ἢ ὁ Ἱερὸς Τόπος ὅπου κατοικεῖ τὸ φῶς.

Οἱ Ἀργοναῦτες κατὰ τὸν διάπλουν τοῦ Βοσπόρου μαθαίνουν ἀπ' τὸν Φινέα τὸ πῶς θὰ περάσουν στὸν ἄλλο κόσμο καὶ σ' ἀντάλλαγμα τὸν ἀπελευθερώνουν ἀπ' τὶς Ἅρπυιες περιορίζοντάς τες στὸν χῶρον ποὺ τοὺς πρέπει (ἀνήκουν στὴν τάξιν τῶν πραγμάτων τῆς Φύσεως γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ θανατωθοῦν). Μετὰ τὸ πέρασμα στὸν ἄλλο κόσμο συναντοῦν τὸν Ἀπόλλωνα στὴν Ὑπερβόρεια Μορφή του ὁ ὁποῖος τοὺς εὐνοεῖ μέχρι νὰ φθάσουν στὴν Αἴα, τὴν χώρα τῶν θαυμάτων.

Ὁ Ἰάσων ἐκεῖ θὰ συναντήση τὸν φιδόμορφο Δράκοντα ποὺ φυλάει τὴν σπηλιὰ μὲ τὸ Χρυσόμαλλο Δέρας. Μπαίνει στὴν κοιλιὰ τοῦ θηρίου (ὁ Κάτω Κόσμος, ὅπως Ἡρακλῆς- Ἡσιόνη) καὶ κυριαρχεῖ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο στὸν θάνατο. **Ἀνασύρει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἐσωτερικῆς του ὑπάρξεως τὴν χριστικὴ Συνείδηση, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ Χρυσόμαλλο Δέρας.** Κι ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν βοήθεια τῆς

Μήδειας, τῆς σκοτεινῆς ὄψεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἥρωα ποὺ ἀνασύρεται ἀπ᾽ τὰ βάθη τοῦ ἀσυνειδήτου καὶ παίζει ἐνεργητικὸ ρόλο στὴν ἀναζήτηση. Οἱ Ἀργοναῦτες ἀναχωροῦν μὲ τὴν βοήθεια τῆς Μήδειας μετὰ τὴν θυσία τοῦ Ἄψυρτου, τοῦ ἀδελφοῦ της, μία ὄψη ποὺ ἡ μάγισσα ὀφείλει νὰ ἀφήση πίσω της γιὰ ν᾽ ἀνέβη στὰ βασίλεια τῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐξιλέωση γίνεται στὸ νησὶ τῆς Κίρκης καὶ ἀκολουθεῖται ὁ δρόμος ποὺ ἐπέρασε καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Στὸ νησὶ τῶν Φαιάκων, ὅμως, ἀντὶ νὰ ὑποστῆ ὁ Ἰάσων τὸν τελικὸ καθαρμό, συνδέεται μὲ τὴν σκοτεινὴ ὄψη τῆς ψυχῆς του, τὴν Μήδεια, γεγονὸς ποὺ θ᾽ ἀποτελέση τὴν ὕστατη δοκιμασία του καὶ κάθαρση γιὰ τὸ χρέος ποὺ ἔχει στὸν πέρα κόσμο. Ὁ Ἄψυρτος, τὸ τίμημα γιὰ τὴν ἀνάκτηση τοῦ Χρυσομάλλου Δέρατος, θὰ πληρωθῆ στὸ ἀκέραιο μὲ τὸν θάνατο τῶν παιδιῶν τοῦ Ἰάσονος. Ἕνα μέρος τῆς δυνάμεως τοῦ ἥρωα πηγάζει ἀπὸ τὴν Μήδεια, πρᾶγμα ποὺ δείχνει ὅτι εὑρίσκεται σὲ πλήρη ἐπαφὴ μὲ τὶς ψυχικές του δυνάμεις. Ἡ κατάρα ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν χώρα. Ὁ χαμένος θησαυρὸς ἐπανεκτήθη.

* * *

Ὁ μῦθος ἐπλάσθη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Διηγεῖται τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἱστορία τοῦ συλλογικοῦ ἀσυνειδήτου, τὸν ἀγῶνα γιὰ αὐτοανακάλυψη καὶ τὶς συνειδησιακὲς κατακτήσεις ποὺ ἔγιναν μέσα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων. Πρόκειται γιὰ συμπύκνωση ἐμπειριῶν, τὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ κατανοήση, γιὰ νὰ τὶς ξεπεράση καὶ νὰ συνεχίση τὸ ἐξελικτικὸ μονοπάτι ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ τὸ ἄφησαν οἱ προγενέστεροι.

Ὁ μῦθος εἶναι ἡ διαδρομὴ ποὺ διήνυσε ὁ ἄνθρωπος μέσα στοὺς αἰῶνες, σὲ χιλιετηρίδες τῆς μακραίωνης ἱστορίας του ἀποκτῶντας γνώσεις κι ἐμπειρίες· εἶναι τὸ ταξίδι τῆς καθόδου καὶ τῆς μετέπειτα ἐπανόδου ἀπὸ τὴν ὕλη. Χωρὶς τὸν μῦθο ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε νὰ ξαναρχίση τὴν διαδικασία ἀπ᾽ τὴν ἀρχή. Ὁ μῦθος, λοιπόν, εἶναι μία πολύτιμη κληρονομιὰ ἡ ὁποία ἀφυπνίζει ἕνα ὁλόκληρο ἀνεκμετάλλευτο δυναμικὸ μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ ἐπαναδραστηριοποιεῖ (ὄχι πάντα συνειδητά). Ἑπομένως γιὰ νὰ παραμείνη ἡ ἁλυσίδα ἀνέπαφη καὶ γιὰ νὰ ἀφυπνίζεται ἡ συλλογικὴ συνείδηση τῶν λαῶν καὶ νὰ ἐκδηλώνεται στὶς χιλιόμορφες ὄψεις δράσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πρέπει νὰ φυλαχθοῦν οἱ μῦθοι καὶ πάνω σ᾽ αὐτοὺς νὰ κτίση ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τὸ μέλλον πλάθοντας νέους μύθους γιὰ νὰ ὠθήση τὴν πορεία τῆς ἐξελίξεώς του ἀκόμη πιὸ πέρα.

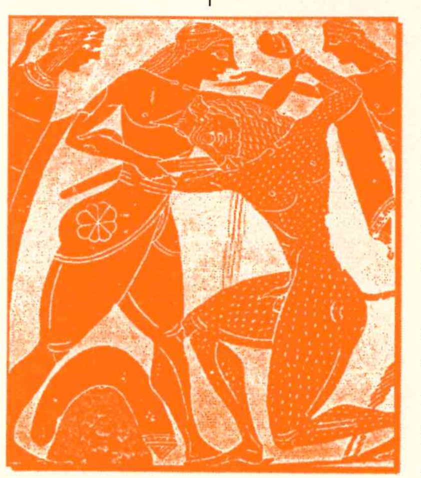

ΘΗΣΕΥΣ

Ἡ ἰδέα τῆς ἐσωτερικῆς πορείας πρὸς τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση κρύβεται καὶ στοὺς μύθους τοῦ Θησέως.

Ὁ Θησεὺς εἶναι ἡμίθεος γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πατέρα τῶν ὑδάτων, τῆς αἰώνιας θάλασσας ποὺ φέρνει τὴν ζωὴ στὴν πρώτη αὐγὴ τῆς ὑπάρξεως, δηλαδὴ στὴν θνητὴ μητέρα του, τὴν Αἴθρα.

Ἐκείνη τοῦ ἀποκαλύπτει τὴν θεϊκή του καταγωγὴ καὶ τὸν πραγματικό του προορισμό: Ἡ γήινη φύση μας περικλείει πάντα τὸ σπέρμα τῆς δοκιμασίας, προκειμένου ν᾽ ἀνυψωθῆ ἡ συνείδηση στὰ ἐπίπεδα τῆς ψυχῆς. Ὁ Θησεὺς θὰ βασιλεύση στὴν Ἀθήνα σ᾽ αὐτὸ τὸ Ἱερὸ Κέντρο ὅπου ἐπιστρέφει γιὰ ν᾽ ἀποδώση τοὺς καρποὺς κάθε περιπέτειάς του (Ἡρακλῆς-Μυκῆνες). Νέος ἀκόμη, θυσιάζει τὰ μαλλιά του (πνευματική του ὑποταγή) στὸν Ἀπόλλωνα (στὴν ἀκτινοβόλο ὄψη τῆς ψυχῆς του). Σύμβολο ἀφιερώσεως πνευματικῆς δυνάμεως στὴν ἀναζήτηση τῆς ψυχῆς.

Πρὶν ξεκινήση τὸ ταξίδι παίρνει μαζί του τὰ σημάδια ἀναγνωρίσεως ἀπ᾽ τὸν Αἰγέα, τὸν γήινο βασιλέα. Παίρνει τὸ ξίφος, τὸ σύμβολο τῆς νοητικῆς διακρίσεως καθὼς καὶ τὰ σανδάλια γιὰ νὰ βαδίζη στὰ μονοπάτια τῶν ἐσωτερικῶν κόσμων. Θὰ τὰ χρησιμοποιήση στὴν χώρα τοῦ θανάτου, ἡ ὁποία συμβολίζει τὴν ἀπόρριψη στοιχείων τῆς προσωπικότητος τοῦ ἥρωα. Ἐκεῖ σκοτώνει τὸν Σίνι, τὴν Φαία, τὸν Σκίρωνα καὶ τὴν Χελώνα (σύμβολο ζωῆς ἀπ᾽ τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς θάλασσας), τὸν Προκρούστη (ὑποχθόνιος θεός).

Μὲ τὶς δοκιμασίες αὐτὲς ὁ Θησεὺς ἀποκτᾶ μερικὴ κυριαρχία στὶς ἀρχέγονες στοιχειακές του ὄψεις, ἀλλὰ πρὶν μπῆ στὴν Ἀθήνα ὑποβάλλεται στὴν τελετὴ καθάρσεως ποὺ συμβολίζει τὴν προετοιμασία γιὰ μία συνειδησιακὴ διεύρυνση ποὺ θὰ ἐπισφραγίση τὴν ἐσωτερική του ἄνοδο.

Ἡ Μήδεια συμβολίζει τὴν πλάνη ποὺ προσπαθεῖ ν᾽ ἀποτρέψη τὸν ἥρωα ἀπ᾽ τὸν σκοπό του. Ὁ Αἰγεὺς ὅμως, ἀναγνωρίζει στὸν Θησέα τὸ σπέρμα τῆς πνευματικῆς του φύσεως καὶ τοῦ μέλλοντος βασιλέως.

Πρῶτα-πρῶτα ὁ Θησεὺς θὰ ἔλθη ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ταῦρο τοῦ Μαραθῶνος (καθυπόταξη τῆς ἐπιθυμίας), τὸν ὁποῖο καὶ θυσιάζει στὸν ἡλιακὸ Ἀπόλλωνα (ἀκτινοβόλος ὄψη τῆς ψυχῆς του). Ὁ Μίνως (ἡ ἀνεξέλεγκτη σεληνιακή μας φύσις) ἀπαιτεῖ φόρο αἵματος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα (ἕδρα τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ). Ζητάει νὰ στέλλωνται **ἑπτὰ νέοι καὶ ἑπτὰ νέες (ἀρνητικὴ καὶ θετικὴ ὄψη τῶν ἑπτὰ κέντρων τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀκόμη αὐθεντικὰ (παρθενικά) καὶ δὲν ἔχουν ἀρχίσει νὰ φθείρωνται,** ὡς θυσία. (Τὰ κέντρα αὐτὰ χάνονται συστηματικὰ δέσμια τοῦ ἀσυνειδήτου χωρὶς νὰ εἶναι εἰς θέση νὰ λειτουργήσουν συνειδητά. Ἡ σωτηρία τους ἀπ᾽ τὸν Λαβύρινθο σημαίνει τὴν ἀνάδυσή τους στὸν συνειδητὸ κόσμο καὶ τὸν ἔλεγχό τους ἀπ᾽ τὴν ἐκδηλωμένη ὕπαρξη) ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ γυιοῦ τοῦ Μίνωος Ἀνδρόγεω -ὁ ὁποῖος δὲν ἀντεστάθη στὸν ταῦρο τῆς ἐπιθυμίας· ἐνῷ ὁ Θησεύς, ὡς ἀνωτέρα φύσις, θὰ τὰ καταφέρη. Ἡ θυσία γίνεται κάθε ἐννέα χρόνια (ὁ ἀπαιτούμενος κύκλος γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση κάθε ἐνεργειακοῦ κέντρου).

Ὁ Θησεὺς συμμετέχει στὸν τρίτο θυσιαστικὸ κύκλο, ἡ ζωὴ ἔχει ἀποκτήσει τὸν ἔλεγχο στὰ τρία κατώτερα κέντρα ποὺ συνθέτουν τὴν δομὴ τῆς προσωπικότητος. Ὁ Θησεὺς θὰ μπῆ πρῶτος στὸν Λαβύρινθο (λάβρυς = διπλοῦς πέλεκυς,

συμβολίζει τὴν κυριαρχία τῆς σεληνιακῆς φύσεως πάνω στὸ κατασκεύασμα τοῦ Δαιδάλου, δηλαδὴ τοῦ ἐκπαιδευμένου ἑαυτοῦ). Δίκοπο μαχαίρι εἶναι καὶ ἡ εἴσοδος στὸν Λαβύρινθο, δηλαδὴ τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τοῦ καθενός μας καὶ τὸ σύμβολο τῶν ἀνεξερευνήτων ὄψεων τοῦ νοῦ. Ἂν δὲν εἶναι κανεὶς ἕτοιμος, ὅπως ὁ Θησεύς, μπορεῖ ν᾽ ἀποβῆ μοιραία. Τὸν Θησέα βοήθησε καὶ ὁ ἐκπαιδευμένος ἑαυτός (Δαίδαλος) καὶ τὸ παθητικὸ στοιχεῖο (Ἀριάδνη-μίτος). Ἀλλιῶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε κατεβῆ ἀπροετοίμαστος. Ἡ ἀνέμελη εἴσοδος στὸ προσωπικὸ ἀσυνείδητο θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξηση τῆς ἀνισορροπίας, τὴν ἀνικανότητα ἐλέγχου τοῦ νοητικοῦ καὶ ἄλλα σχετικὰ ἐπακόλουθα.

Ὁ Θησεὺς πρόκειται νὰ σκοτώση τὸν Μινώταυρο ποὺ ζῆ στὰ βάθη τοῦ Λαβυρίνθου (ἀσυνειδήτου) καὶ συμβολίζει τὴν ὑπερίσχυση τῆς κατωτέρας φύσεως καὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς μορφῆς. Τὰ καταφέρνει καὶ ἀπελευθερώνεται ἀπ᾽ αὐτὴν (ἀπελευθερώνει τὸν Ἱερὸ Τόπο-ἀνώτερο ἑαυτὸν ἀπ᾽ τὴν κατάρα). Παίρνει μαζί του τὴν Ἀριάδνη (= γήινη), ἡ ὁποία, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήση ὡς τὸ τέλος καὶ νυμφεύεται στὴν Νάξο τὸν Διόνυσο (μιὰ ὄψη τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ τοῦ ἥρωος).

Ὁ Θησεὺς ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα μὲ μαῦρα πανιὰ (θριαμβευτικὴ νίκη τοῦ πνεύματος πάνω στὴν ὕλη = κόκκινα ἢ ἄσπρα πανιά). Ὁ Αἰγεὺς θυσιάζεται (ἀνανέωση δυνάμεως τοῦ βασιλέως) γιὰ νὰ βασιλεύση ὁ Σωτῆρας-Θησεύς (Οἰδίπους, Κόδρος). Ὁ ἥρωας, κυρίαρχος τῆς ἑνωτικῆς δυνάμεως τῆς καρδιᾶς (= Ἱερὸ Κέντρο, ἡ Ἀθήνα), **ἑνώνει τὸ βασίλειό του (= τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτὸ)** σὲ ἕνα ἐναρμονισμένο σύνολο.

Ὁ Θησεὺς ἀργότερα θὰ κατεβῆ στὸν Ἅδη. Ὁ Θησεὺς εἶναι σύμβολο μιᾶς πιὸ ἐξευγενισμένης δυνάμεως. Ἡ νοητικὴ εὐφυΐα ποὺ ἔχει ἀναπτύξει καὶ χρησιμοποιεῖ εἶναι ἀνίκανη νὰ λύση τὰ δεσμά του. Ἐπικαλεῖται, λοιπόν, τὸν Ἡρακλῆ -τὶς ἀρχέγονες καὶ φυσικὲς στοιχειακὲς δυνάμεις ποὺ λειτουργοῦν ἀποτελεσματικὰ σ᾽ αὐτὸ τὸ πεδίο.

Μὲ τὴν σειρά του θυσιάζεται καὶ ὁ ἴδιος -πέφτοντας ἀπὸ ψηλὸ βράχο- ἀποδεχόμενος τὴν γήινη φύση του, στὸν βωμὸ μιᾶς καλλιτέρας ζωῆς γιὰ τὸ σύνολο.

ΟΡΦΕΥΣ

Ὁ Ὀρφεύς, γυιὸς τῆς Διογέννητης μούσας Καλλιόπης, κατέχει τὴν μαγεία τοῦ ἤχου (δῶρο τοῦ Ἀπόλλωνος = ἡλιακὴ ὄψη τῆς ψυχῆς του). Τὸ τραγούδι καὶ ἡ λύρα του καθηλώνουν κάθε εἶδους ἀγριότητα, ἀκόμη καὶ τὶς δυνάμεις τοῦ Κάτω Κόσμου. Ἡ Εὐρυδίκη, ποὺ συμβολίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἥρωα, εἶναι ἕνα κομμάτι τῆς ὠλοκληρωμένης του ὑπάρξεως. Τὸ πάθος καὶ ἡ ἀπόλυτη προσκόλληση τοῦ ἥρωα στὸ πρόσωπό της, τὴν κρατοῦν δέσμια στὰ ἐπίπεδα τῆς ἐπιθυμίας, χωρὶς διέξοδο στὰ ἀνώτερα πεδία ὅπου ἀνήκει. Τελικὰ μὲ τὸ δάγκωμα τοῦ φιδιοῦ στὸ πόδι (πόδι = ἀδύναμο σημεῖο τοῦ ἥρωα) ξεφεύγει ἀπ᾽ τὰ δεσμὰ τῆς γῆς (πόδι = πιὸ κοντὰ στὸ ἔδαφος), καὶ περνάει στὸν Κάτω Κόσμο κατ᾽ ἐπιταγὴν τοῦ Διός (οὐράνιος ἀντεραστὴς τοῦ Ὀρφέως, ὅπως Θησεύς-Ἀριάδνη-Διόνυσος). Ὁ Ὀρφεὺς ἀπαρηγόρητος κατεβαίνει στὸν Ἅδη γιὰ νὰ ἀναζητήση ἐκεῖ τὸ τμῆμα τοῦ ἑαυτοῦ του ποὺ θεωρεῖ ἀπαραίτητο γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσή του μέσα στὴν ἐνσαρκωμένη φύση του. Μεταφέρει τὴν Λύρα (ἢ τέχνη του) δηλαδὴ τὸ Ἀπολλώνειο Φῶς τῆς ψυχῆς στὰ σκοτάδια τοῦ προσωπικοῦ του ἀσυνειδήτου (μαγεύοντας ἀκόμη καὶ τὴν Περσεφόνη δότερα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου). Ἡ συνείδησή του παρ᾽ ὅλα αὐτὰ εἶναι στραμμένη πρὸς τὰ πάνω, στὸν κόσμο ποὺ ἀνήκει. Καὶ ἐνῷ ἡ Περσεφόνη τὸ εἶχε ἀπαγορεύσει, ὁ Ὀρφεὺς ἀθετεῖ τὴν ὑπόσχεση καὶ λόγῳ τῆς ἀκράτου του ἐπιθυμίας, κοιτάζει τὴν Εὐρυδίκη στρέφοντας τὴν συνείδησή του πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ ἀσυνειδήτου. Ἔχει ἀποτύχει στὴν πρώτη δοκιμασία. Οἱ Πύλες εἶναι πλέον κλειστές. Ἡ εὐκαιρία ἐμφανίζεται μόνο μία φορά. Ἂν μείνη ἀνεκμετάλλευτη χάνεται (καὶ τὸ πιθανώτερο εἶναι νὰ μὴ ἐπανεμφανισθῆ μέσα στὸν κύκλο μιᾶς ἐνσαρκώσεως). Ὁ Ὀρφεὺς ἀποσύρεται σὲ μιὰ σπηλιά (7 μῆνες) καὶ ἀναπροσανατολίζεται ἐν σχέσει μὲ τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς. Τὸ πάθος του γιὰ τὴν Εὐρυδίκη ἀντικαθίσταται μὲ τὸ πάθος του γιὰ ἔργο. Ἐγκαθιδρύει τὰ Ὀρφικὰ Μυστήρια καὶ διδάσκει στοὺς ἀνθρώπους τὴν αἰτία τῶν πραγμάτων (**ἡ αἰτία τῆς ἐκδηλωμένης ὑπάρξεως εὑρίσκεται στὸν ἦχο).**

Ἀνεβαίνει στὸ ὑψηλὸ ὄρος τῆς μυήσεως (Παγγαῖο) γιὰ νὰ λατρεύση τὸν Ἀπόλλωνα. Ὅμως, στρέφοντας τὴν συνείδησή του ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὴν Εὐρυδίκη **ἀγνοεῖ ἀπωθημένες τάσεις (τὶς ὁποῖες ὤφειλε νὰ ἐξισορροπήση μέσα του) οἱ ὁποῖες στὸ πρόσωπο τῶν Μαινάδων τὸν κατακομματιάζουν, ταυτίζοντάς τον μὲ τὸν Ζαγρέα.**

Ἡ ὑπερτάτη αὐτὴ θυσία τοῦ προσφέρει τὴν ἀθανασία ἀφοῦ ὁ ἥρως ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ ὑπηρετήση τὴν ἀνθρωπότητα, ὀφείλει νὰ κομματιάση τὴν συνείδησή του καὶ νὰ τὴν ἀνασυνθέση σὲ μιὰ νέα παγκόσμια ἀντίληψη γιὰ τὸν κόσμο τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Ὀρφεὺς συμβολίζει τὴν ὑπερτάτη ἰσορροπία τῆς ψυχῆς ἀνάμεσα στὴν Ἀπολλώνειο καὶ τὴν Διονυσιακή της ὄψη. Εἶναι πνευματικὸς ἥρωας. Εἶναι τὸ δύσκολο ταξίδι τοῦ πνεύματος καὶ ἡ κάθοδός του μέσα στὴν ὕλη. Τὰ λάθη, ὅμως, ἐξισορροποῦνται ἀπ᾽ τὴν θυσία του καὶ τὴν προσφορά του.

Πνευματικὴ λάμψη ἐπιζῆ στὰ Ὀρφικὰ Μυστήρια, στὴν μαγεία τοῦ ἤχου, στὴν ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου νὰ τραγουδήση καὶ νὰ δοξάση τὴν θεϊκὴ ὕπαρξη μέσα του.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ

Ὁ Ὀδυσσεὺς ζῆ ἁρμονικὰ στὸ βασίλειό του μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν γυιό του. Ἔχομε, δηλαδή, μία ὡλοκληρωμένη πνευματικὴ Τριάδα, ἕνα θεϊκὸ Τρίγωνο σὲ ἁρμονικὴ ἰσορροπία. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἀναγκάζεται νὰ ξεκινήση γιὰ τὴν Τρωικὴ ἐκστρατεία (Τροία = Τὸ ἕλος τοῦ ὑλικοῦ πεδίου). **Ὁ δισταγμός του συμβολίζει τὴν ἄρνηση τῆς ψυχῆς νὰ ἐνσαρκωθῆ γιατὶ γνωρίζει τὸν πόνο ποὺ ἡ ἴδια προδιαγράφει μέσα στὴν μορφή.** Μετὰ τὴν ἅλωση τῆς πόλεως (10 χρόνια μετά) καὶ τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ ἔργου στὸ ὑλικὸ πεδίο ἀρχίζει ἡ πορεία τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ θεϊκοῦ σπινθῆρα (Ὀδυσσέως) στὸ πνεῦμα, στὴν κατάσταση τῆς πρωταρχικῆς ἠρεμίας, ἐμπλουτισμένου μὲ τὶς ἐμπειρίες τῶν πεδίων ποὺ διέτρεξε. Δέκα χρόνια εἶναι καὶ ἡ πορεία τῆς ἐπιστροφῆς κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἀνθρώπινη ἀντίληψη δοκιμάζεται καὶ ξεπερνάει κάθε λογῆς ἐμπόδια, ἀπορρίπτοντας σταδιακὰ τὰ φορτία ποὺ τὴν δεσμεύουν μὲ τὴν ὕλη ὡς τὴν τελικὴ ταύτιση μὲ τὸ πνευματικὸ ἰδεῶδες.

Ἡ χώρα τῶν Λωτοφάγων· εἶναι ὁ ἐπίγειος παράδεισος, ἡ ἐμμονὴ στὴν συσσώρευση ὑλικῶν ἀγαθῶν ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεχνᾶ τοὺς οὐσιαστικοὺς στόχους τῆς ὑπάρξεώς του. Οἱ σύντροφοι ποὺ τρῶνε τοὺς Λωτοὺς εἶναι τὸ μέρος τῆς συνειδήσεως τοῦ Ὀδυσσέως ποὺ παραμένει προσκολλημένο στὴν μορφικὴ ὄψη.

Στὸ νησὶ τῶν Κυκλώπων ἐγκλωβίζεται ἀπ' τὸν Πολύφημο μέσα στὴν σπηλιὰ τοῦ ἀσυνειδήτου. Ὁ Πολύφημος τρέφεται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς ψυχῆς τοῦ Ὀδυσσέως (σύντροφοι), εἶναι γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνος (ὠκεανὸς τῶν συναισθημάτων μας, ἀνεξέλεγκτη συναισθηματική μας φύση) καὶ ἀντιπροσωπεύει ἕνα κομμάτι τοῦ Ὀδυσσέως. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιστρατεύει τὸν ἰσχυρὸ νοῦ του γιὰ νὰ ἐξισοροπήση αὐτὲς τὶς ἀρχέγονες τάσεις -ποὺ ὅλοι κρύβομε μέσα μας. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σκοτώση· ἁπλᾶ τὸν κάνει ἀνίκανο νὰ ἐμποδίση τὴν φυγή του. **Μέσα στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἀσυνειδήτου ὁ ἥρωας χάνει τὴν ταυτότητά του, γίνεται ὁ Κανένας.** Ὅλα αὐτά, ὅμως, προκαλοῦν μία συναισθηματικὴ διαταραχή (τὴν ἀντίδραση τοῦ Ποσειδῶνος) ποὺ θὰ εἶναι τὸ μόνιμο ἐμπόδιο στὴν προσπάθεια τῆς ψυχῆς του.

Ὁ Αἴολος καὶ τὸ δεμένο ἀσκὶ μὲ τοὺς ἀνέμους, συμβολίζει τὸ νοητικὸ στοιχεῖο καὶ τὴν ὀρθῶς κατευθυνομένη δύναμη ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήση στὸν τελικὸ σκοπό. Ὅταν ἡ ψυχὴ χάνη τὴν ἐπαγρύπνησή της (ὁ Ὀδυσσεὺς κοιμᾶται) οἱ ἄνεμοι ἐλευθερώνονται: ἡ νοητικὴ σύγχυση ποὺ προκαλεῖται πισωγυρίζει τὴν συνείδηση ἀπ' τὸν προορισμό της. Ὁ Αἴολος δὲν δίνει δεύτερη εὐκαιρία. Ὁ ἥρωας βασισμένος μόνο στὶς δικές του δυνάμεις θ' ἀντιμετωπίση τοὺς **Λαιστρυγόνες** (τιτανικὲς ὄψεις τῆς φύσεώς του). Μόνο τὸ δικό του καράβι ἀπ' τὰ δώδεκα καταφέρνει νὰ ξεφύγη ἔτσι ὁ ἥρωας ἀπογυμνώνεται ἀπ' τὶς ὄψεις ποὺ τὸν συνδέουν μὲ τὸ παρελθόν.

Φθάνει στὸ νησὶ τῆς μάγισσας Κίρκης ἡ ὁποία γοητεύει τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς μεταμορφώνει σὲ χοίρους (ἡ δύναμη τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου ποὺ μπορεῖ νὰ μεταβάλη ἕναν ἄνθρωπο σὲ ζῶον). Ὁ Ὀδυσσεὺς μὲ τὴν δύναμη τοῦ νοῦ (Ἑρμῆς) μένει ἀνεπηρέαστος καὶ καταφέρνει νὰ μεταστοιχειώση τὶς ἀρνητικὲς ὄψεις τῆς ψυχῆς του (Κίρκη) σὲ βοηθό του. Αὐτὴ ἡ ἀλχημικὴ διαδικασία ἀπαιτεῖ τὴν χρησιμοποίηση κάθε ἀποθέματος τῆς ἐκδηλωμένης του ὑπάρξεως. Μαθαίνοντας τὴν τέχνη τῆς μαγείας ἀπ' τὴν Κίρκη, κατεβαίνει στὸν Ἅδη ὅπου ἔρχεται πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὶς ἀρνητικὲς ὄψεις τοῦ ἑαυτοῦ του ποὺ τὸν ἐμποδίζουν στὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. Ἡ ἐνορατικὴ ἱκανότης τῆς ψυχῆς του -στὸ πρόσωπο τοῦ μάντεως Τειρεσία- τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ πειράξη τὰ Βόδια στὸ νησὶ τοῦ Ἡλίου.

Ἐπιστρέφει στὸν Ἐπάνω Κόσμο γιὰ νὰ συνεχίση τὸ ταξίδι. **Ταξιδεύει μὲ τὸ πλοῖο τοῦ νοῦ στὴν θάλασσα τῶν ἐπιθυμιῶν γιὰ νὰ φθάση στὴν μυστικὴ ὕπαρξη.** Μὲ τὴν βοήθεια τῆς Κίρκης θὰ ἀποφύγη τὴν πλανερὴ γοητεία τῶν Σειρήνων. **Δένεται στὸ κατάρτι, δηλαδὴ ἀγκιστρώνεται νοητικὰ στὸ ὅραμα τῆς ψυχῆς του γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν πρόκληση.** Ἡ ψυχὴ ἐπαγρυπνεῖ καὶ τὸ πλοῖο ξεφεύγει καὶ φθάνει στὴν Σκύλλα καὶ τὴν Χάρυβδι. Ἡ Χάρυβδις εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ἄβυσσος, ἕτοιμη νὰ κατασπαράξη ὁποιον δὲν μπορεῖ νὰ βαδίση ἰσορροπημένα ἐπάνω στὴν λεπτὴ γέφυρα τῆς ψυχῆς.

Ὁ Ὀδυσσεὺς περνᾶ ἀπὸ τὴν Σκύλλα, ἡ ὁποία ἀντιπροσωπεύει τὴν στιγμὴ ἐκείνη τῆς ἐσωτερικῆς πορείας ποὺ ὁ ἀναζητητὴς **ἀναγκάζεται νὰ θυσιάση κάποια ὄψη τῆς προσωπικότητός του γιὰ νὰ περάση σὲ ἀνώτερα ἐπίπεδα ὑπάρξεως.** Ὁ Ὀδυσσεὺς χάνει μερικοὺς συντρόφους καὶ περνάει στὸ νησὶ τοῦ Ἡλίου. Ἡ ψυχή, ὅμως, χάνει πάλι τὴν ἐπαγρύπνησή της, τὰ βόδια τοῦ Ἡλίου σκοτώνονται καὶ μοναδικὴ ἐξιλέωση τοῦ ἥρωα εἶναι ἡ ἀπογύμνωσή του ἀπὸ κάθε στοιχεῖο ποὺ τὸν συνδέει μὲ τὸ παρελθόν.

Φθάνει στὸ νησὶ τῆς Καλυψοῦς. Εἶναι τὸ ἐπίπεδο τῆς σπειροειδοῦς ἐξελίξεως κατὰ τὸ ὁποῖο ἡ ἐπιθυμία γιὰ ἀθανασία ξεστρατίζει τὴν συνείδηση ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ὅραμα. Ἐπικρατεῖ, ὅμως, ἡ πνευματική του θέληση καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν Θεῶν ἐλέγχεται ἡ κατωτέρα φύσις του. Ἡ ἐναντίωση τοῦ Ποσειδῶνος στὴν ὁμαλὴ ἐξέλιξη τοῦ ταξιδιοῦ, τὸν ρίχνει στὸ **νησὶ τῶν Φαιάκων.** Εἶναι ἕνας σταθμὸς ἐξαγνίσεως καὶ ἀναδρομῆς τοῦ ἥρωα σὲ ὅλο τὸ ἱστορικὸ τῆς περιπλανήσεώς του. Εἶναι τὸ τέλος τῆς μαθητείας.

Στὴν Ἰθάκη, ἀπόλυτα κυρίαρχος στὴν ἡλιακή του φύση, ξανατεντώνει τὸ τόξο καὶ ξεκαθαρίζει τὴν ὕπαρξή του ἀπ' ὅλα τὰ ψεύτικα ἐγὼ ποὺ διεκδικοῦσαν τὴν ἐξουσία τῆς ψυχῆς, ἀγγίζοντας ἔτσι τὴν τελειότητα.

Ἔρχεται καὶ ἡ ὥρα τῆς ὑπερτάτης θυσίας μέσά ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Τηλεγόνου (γυιὸς τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, "ἐκεῖνος ποὺ γεννήθηκε μακρυά"), ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἀναγνωρίζει καὶ τὸν σκοτώνει, παίρνοντας τὴν θέση του στὸ πλευρὸ τῆς Πηνελόπης. Οἱ δυὸ τους καὶ ὁ Τηλέμαχος **μεταφέρουν τὸν Ὀδυσσέα στὴν Αἴα, τὴν χώρα τῶν θαυμάτων!**

Ὁ πνευματικός σπινθῆρας ἔφθασε στὴν τελειώσή του.

Πρόκλου "ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΕΛΛΗΝΑΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὅπως ἀκριβῶς οἱ τρέφοντες ἐρωτικὸν πόθον, καθὼς περπατοῦν εἰς τὴν ὁδόν, ἐκ τῶν ὡραίων πραγμάτων ποὺ βλέπουν, ἀντιλαμβάνονται τὴν ***μίαν ἀφετηρίαν*** *ὅλων τῶν ὡραίων καὶ νοητῶν, ἔτσι καὶ οἱ ἀσκοῦντες τὴν ἱερατικὴν τέχνην (οἱ ἱερεῖς) ἐκ τῆς* ***ὁμοίας οὐσίας*** *ποὺ ἐνυπάρχει εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ὄντα καὶ μεταξύ τους καὶ μὲ τὶς ἀόρατες δυνάμεις, ἀφοῦ ἀντελήφθησαν ὅτι τὰ πάντα ἐνυπάρχουν μέσα εἰς τὰ πάντα, συνέστησαν τὴν ἐπιστήμην τῆς ἱερατικῆς, ἀφοῦ ἔμειναν ἔκθαμβοι, ἀναγνωρίζοντας μέσα στὰ πρωταρχικά, τὰ* ***ὕψιστα,*** *καὶ μέσα στὰ ὕψιστα τὰ* ***πρωταρχικά,*** *καὶ μέσα στὸν οὐρανὸ τὰ* ***γήινα.*** *(Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὴν αἰτίαν τῆς προελεύσεώς τους καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἁρμόζει εἰς τὰ οὐράνια, καὶ πάνω στὴν γῆ τὰ οὐράνια κατὰ τὴν γήινην προσέγγισιν).*

Καὶ ἀληθινὰ ἀπὸ ποίαν αἰτίαν τὰ ἡλιοτρόπα κινοῦνται μαζὶ μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὰ σεληνοτρόπα φυτὰ μαζὶ μὲ τὴν σελήνη ἀκολουθῶντας τὴν περιφορὰ τῶν ἀστέρων ὅσον εἶναι δυνατόν; Διότι ὅλα (τὰ ὄντα) ***προσεύχονται*** *ὅπως ταιριάζει στὴν κατάταξιν τοῦ καθενὸς καὶ ὑμνοῦν τοὺς θεοὺς ὅλων τῶν τάξεων, εἴτε νοερῶς, εἴτε λογικῶς εἴτε φυσικῶς, εἴτε χρησιμοποιῶντας τὶς αἰσθήσεις τους· ἔτσι, λοιπόν, καὶ τὸ ἡλιοτρόπιο κινεῖται μὲ τὸ εὐλύγιστο μέρος του τό βλαστό του καὶ ἐὰν θὰ ἦτο δυνατὸν σὲ κάποιον νὰ ἀκούη κατὰ τὴν περιστροφήν του αὐτὴν τὸν πληττόμενον ἀέρα, θὰ ἀντιλαμβανόταν διὰ τοῦ ἤχου αὐτοῦ κάποιο* ***εἶδος ὕμνου*** *τὸν ὁποῖον αὐτὸ τὸ ἡλιοτρόπιον ἀπευθύνει πρὸς τὸν Βασιλέα, ὁποιον ὕμνον μπορεῖ νὰ ἀπευθύνη φυτόν.*

Εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ βλέπη κανεὶς πάνω στὴν γῆ ἡλίους καὶ σελήνας *ὅπως ἁρμόζει στὰ γήινα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπως ἁρμόζει στὰ οὐράνια καὶ ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τοὺς λίθους καὶ τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν διανοητικῶς.*

Παρατηρῶντας λοιπὸν αὐτὰ οἱ παλαιοὶ σοφοί, ἀφοῦ ἀφιέρωσαν ἄλλα σὲ ἄλλους ἀπὸ τὰ οὐράνια σώματα, ***ἐκόμισαν θεϊκὲς δυνάμεις εἰς τὸν θνητὸν τόπον καὶ τὶς προσήλκυσαν διὰ τῆς ὁμοιότητος τῆς οὐσίας τους·*** *διότι εἶναι ἀρκετὴ ἡ ὁμοιότης ὥστε νὰ συνάπτη τὰ ὄντα μεταξύ τους· ἔτσι λοιπὸν καί, ἐὰν κάποιος, ἀφοῦ προθερμάνη φυτίλι (θρυαλλίς, φυτὸν πρὸς κατασκευὴν φυτιλιοῦ), τὸ τοποθετήση κάτω ἀπὸ τὸ φῶς λυχναριοῦ ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὴν φωτιά, θὰ τὸ ἔβλεπε νὰ ἀνάβη χωρὶς νὰ ἐγγίζη τὴν φωτιὰ καὶ τὸ ἄναμμα νὰ γίνεται ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ κάτω. Κατ' ἀναλογίαν λοιπόν, ἀπὸ τὴν μία ἂς γίνη κατανοητὴ ἀπὸ ἐσένα ἡ προθέρμανσις λόγῳ τῆς ὁμοίας οὐσίας αὐτῶν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ προσέγγισις καὶ ἡ* ***τοποθέτησις τῆς ἱερατικῆς τέχνης*** *στὸ σωστὸ σημεῖο καὶ συμφώνως μὲ τὴν* ***κατάλληλον χρόνον καὶ τὸν κατάλληλον τρόπον*** *θὰ χρειασθῆ ἐπὶ πλέον ὑλικὰ (ἀπόδειξιν): καὶ ἡ μετάδοσις τῆς φωτιᾶς θὰ χρειασθῆ νὰ μετέχη ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερον μαζὶ μὲ τὴν παρουσία τοῦ Θεϊκοῦ φωτὸς καὶ ἡ καῦσις μὲ τὸν ἐξαγνισμὸν (ἀφιέρωσιν) τῶν θνητῶν καὶ μὲ τὴν ἀκτινοβολία τῶν ὑλικῶν, τὰ ὁποῖα κινοῦνται πρὸς τὸ ἄνω συμφώνως πρὸς τὸ Θεϊκὸν σπέρμα τὸ συμμετέχον μὲ αὐτά (τὰ ὑλικά), ὅπως τὸ φῶς τοῦ ἀναμμένου φυτιλιοῦ.*

Καὶ ὁ λωτὸς ἀποδεικνύει τὴν ὁμοίαν οὐσίαν, καθὼς κλείνει ἀπὸ τὴν μιὰ πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη καθὼς ἀνοίγει καὶ ξεδιπλώνεται κατὰ κάποιον τρόπον σιγά-σιγὰ μόλις ἀρχίση νὰ φαίνεται ὁ ἥλιος καὶ ὅσον ὑψώνεται τὸ φῶς ἀναπτυσσόμενος καὶ πάλιν συστελλόμενος ὅταν φθάση ἡ δύσις. ***Εἰς τί, λοιπόν, διαφέρουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑμνοῦν τὸν ἥλιον ἀνοιγοκλείνοντας τὰ χείλη τους ἀπὸ τὸν λωτὸ ποὺ διπλώνει καὶ ἀναπτύσσει τὰ φύλλα του;*** *Διότι χρησιμοποιεῖ αὐτὰ ὁ λωτὸς ἀντὶ στόματος καὶ ὁ ὕμνος του εἶναι φυσικός. Καὶ τί πρέπει νὰ ποῦμε γιὰ τὰ φυτὰ εἰς τὰ ὁποῖα ἐνυπάρχει κάποιο εἶδος παραγωγῆς ζωῆς;* ***Ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ δοῦμε καὶ λίθους νὰ εἶναι πλήρεις ἐκροῶν ἀπὸ τοὺς ἀστέρες,*** *ὅπως βλέπομε τὸν ἡλίτην (λίθον) νὰ μιμῆται μὲ τὶς χρυσοειδεῖς ἀκτῖνες του τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας καὶ τὸν λίθον ποὺ ὀνομάζεται* ***ὀφθαλμὸς τοῦ Βήλου*** *καὶ ἔχει σχῆμα παρόμοιον μὲ τὶς κόρες τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀπὸ τὸ μέσον τῆς δικῆς του κόρης νὰ ἐκπέμπη λαμπρὸν φῶς, γιὰ τὸν ὁποῖον λένε ὅτι πρέπει νὰ τὸν ὀνομάζωμε ὀφθαλμὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὸν* ***σεληνίτην*** *(λίθον) νὰ αὐξομειοῦται (τρέπεται) σύμφωνα μὲ τὶς φάσεις καὶ τὶς κινήσεις τῆς σελήνης καὶ τὸν* ***ἡλιοσέληνον λίθον*** *τῆς συνόδου τούτων τῶν ἀστέρων νὰ ὁμοιάζη μὲ ὁμοίωμα ἀπομιμούμενον τὰς συνόδους καὶ τὰ διαστήματα στὸν οὐρανόν.* ***Ἔτσι ἑπομένως ὅλα εἶναι πλήρη Θεῶν*** *ὅσα εὑρίσκονται εἰς τὴν γῆ ἀπὸ τοὺς οὐρανίους Θεούς, ὅσα εὑρίσκονται στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τοὺς Θεοὺς ποὺ εὑρίσκονται πάνω ἀπ' αὐτὸν καὶ προχωρεῖ κάθε τάξις ὑψουμένη μέχρι τῶν ὑψίστων Θεῶν (διότι εὑρίσκοντο μέσα σὲ ἕνα πρὶν τὴν δημιουργία τῶν πάντων). Ἔγιναν φανερὰ σὲ ὅλα ὅταν ἔγιναν οἱ συνθέσεις ἄλλων ψυχῶν ποὺ ὡρίσθησαν ἀπὸ ἄλλους Θεούς.... (καὶ τῶν "ἡλιακῶν" ζῴων, ἂν ὑπάρξη πλῆθος, ὅπως οἱ λέοντες καὶ οἱ πετεινοί, οἱ ὁποῖοι μετέχουν καὶ οἱ ἴδιοι τῆς Θειότητος σύμφωνα μὲ τὴν κατάταξιν τους. Καὶ τὸ ἀξιοπερίεργο εἶναι πὼς μὲ αὐτὴν τὴν θειότητα τὰ μικρότερα ζῷα ὡς πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὸ μέγεθος εἶναι φοβερὰ ἐναντίον τῶν δυνατωτέρων ζῴων.*

καὶ ὡς πρὸς τὰ δύο, δηλαδὴ δύναμιν καὶ μέγεθος·

***Λένε πὼς φοβᾶται ὁ λέων μπροστὰ στὸν πετεινό.** Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταλάβωμε τὴν αἰτίαν αὐτοῦ τοῦ γεγονότος χρησιμοποιῶντας τὶς αἰσθήσεις μας, ἀλλὰ μὲ τὴν νοερὰν παρατήρησιν καὶ τὴν διαφορὰ τῶν χαρακτηριστικῶν. Εἶναι ἀποτελεσματικώτερη ἡ παρουσία τῶν ἡλιακῶν συμβόλων στὸν πετεινό· καὶ τὸ ἀποδεικνύει αὐτὸ συναισθανόμενος τὰς περιφορὰς τοῦ ἡλίου καὶ τραγουδῶντας ὕμνον στὸν ἀστέρα ποὺ παρουσιάζεται.*

*Γι᾽ αὐτὸ καὶ **κάποιοι ἀγγελιαφόροι ἡλιακοί** φάνηκαν νὰ ἔχουν πάρει τέτοιες μορφὲς καὶ παρ᾽ ὅλο ποὺ εἶναι χωρὶς μορφή, φαίνονται σὲ ἐμᾶς ποὺ ἔχομε συγκεκριμένην μορφήν, μορφοποιημένοι. Καὶ ἤδη λένε πὼς **κάποιος ἀπὸ τοὺς ἡλιακοὺς δαίμονες ποὺ παρουσιάσθηκε λεοντοπρόσωπος** ἐξαφανίσθηκε φοβούμενος τὰ σημεῖα (σημάδια) τῶν δυνατωτέρων· ἔτσι καὶ πολλοὶ βλέποντας τὰ φαντάσματα (ὁμοιώματα) Θεϊκῶν ἀνδρῶν ἐμποδίσθηκαν ἀπὸ αὐτὰ στὸ νὰ πράξουν κάτι μιαρό.*

Λοιπὸν μερικὰ φυτὰ κινοῦνται μαζὶ μὲ τὰς περιφορὰς τῶν ἀστέρων, ὅπως αὐτὰ γιὰ τὰ ὁποῖα ὡμιλήσαμε προηγουμένως, ἄλλα μιμοῦνται τὸ σχῆμα τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ φοῖνιξ, ἄλλα τὴν διάπυρον πυρίκαυστον οὐσίαν του, ὅπως ἀκριβῶς ἡ δάφνη, ἄλλα μιμοῦνται κάτι ἄλλο.

Θὰ μποροῦσες νὰ δῆς, λοιπόν, τὰς ἰδιότητας ποὺ εἶναι συμπεπυκνωμένες μέσα στὸν ἥλιο, μοιρασμένες στοὺς συμμετέχοντας ἀγγέλους, στοὺς δαίμονες (Θεούς) στὶς ψυχές, στὰ ζῶα, στὰ φυτά, στοὺς λίθους. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ οἱ ἁρμόδιοι τῆς ἱερατικῆς τέχνης ἔχουν εὕρει τὴν λατρεία (περιποίησιν) τῶν δυνάμεων ποὺ ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω ἐξ ὅσων ἔβλεπαν μπροστὰ στὰ μάτια τους, ἄλλα μὲν ἀναμειγνύοντας, ἄλλα δὲ ξεχωρίζοντας.

Ἡ μεῖξις χρειάζεται γιά ὅτι βλέπει ὁ ἱερεύς πὼς καθένα χωριστὰ ἀπὸ τὰ ἄμεικτα - τά καθαρά, ἔχει κάποια ἰδιότητα τοῦ Θεοῦ, ὅμως αὐτό δὲν εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θείου· γι᾽ αὐτὸ μὲ τὴν μεῖξιν τῶν πολλῶν, ἑνώνουν τὰς ἐκροὰς γιὰ τὶς ὁποῖες κάναμε λόγον προηγουμένως καὶ ἐξομοιώνουν αὐτὸ ποὺ γίνεται ἕνα (μὲ τὴν ἕνωσιν τῶν πάντων), μὲ ἐκεῖνο τὸ σύνολον ποὺ προϋπάρχει ἀπὸ ὅλα·

Πολλὲς φορὲς κατασκευάζουν ἀγάλματα καί θυμιάματα ἀνάμεικτα, καί ἀφοῦ ἀναμείξουν εἰς ἓν αὐτὰ ποὺ συμφώνησαν ἀπὸ πρὶν νὰ μοιράσουν, καὶ ἀφοῦ κατασκευάσουν μὲ τὴν τέχνην τους ὅ,τι μπορεῖ νὰ συμπεριλάβη τὸ θεῖον στὴν οὐσίαν του μὲ τὴν ἕνωσιν τῶν περισσοτέρων δυνάμεων κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὁ μὲν διαχωρισμὸς τὶς ἔκανε ἀμυδρές (δυσδιάκριτες), ἡ δὲ ἀνάμειξις τὶς ἐπανέφερε στὴν μορφὴν τοῦ ὑποδείγματος (σχεδίου) Θείου ἀρχετύπου.

*Ἐνίοτε καὶ μία πόα καὶ ἕνας λίθος ἀρκεῖ γιὰ τὸ ἔργον· διότι εἶναι ἀρκετὸ **γιὰ τὴν παρουσία** θεοῦ τὸ φυτὸ **μαχαιρίδιον** (ποὺ ἐπιφέρει κνησμόν), γιὰ τὴν φρούρησιν ἤ δάφνη, ὁ ράμνος (ἀκανθώδης θάμνος), τὸ κοράλλιον, ὁ ἀδάμας καὶ ὁ ἴασπις, ὅσον ἀφορᾶ δὲ στὴν πρόγνωσιν **εἶναι ἀρκετή ἡ καρδία τοῦ ἀσπάλακος, καὶ γιὰ τὶς καθάρσεις τὸ θειάφι καὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.***

*Ἐξ αἰτίας λοιπὸν τῆς ὁμοίας οὐσίας (διαθέσεως) προσελκύοντο **οἱ Δαίμονες, ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς ἐναντίας διαθέσεως ἀπεμακρύνοντο ἐξαγνίζοντας ὅπως ἐτύχαινε μὲ θειάφι καὶ ἄσφαλτον καὶ ραίνοντας γύρω μὲ θαλασσινὸ ὕδωρ·** διότι ἐξαγνίζει τὸ θειάφι ἐξ αἰτίας τῆς ὀξείας ὀσμῆς (του) καὶ τὸ θαλασσινὸν ὕδωρ, ἐπειδὴ μετέχει **τῆς πυρακτωμένης δυνάμεως.***

*Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν τελετῶν καὶ στὶς ἄλλες λατρεῖες τὶς σχετικὲς μὲ τοὺς Θεοὺς ἐξελέγοντο τὰ **κατάλληλα ζῶα..** Ὁρμώμενοι λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἀπὸ παρόμοια πρὸς αὐτά, **ἀνεγνώρισαν τὶς θεϊκὲς δυνάμεις ὅτι δηλαδὴ εἶναι συγγενικὲς οὐσίες τῆς ἐνεργείας μέσα στὴν φύσιν καὶ στὰ σώματα καὶ ἕλκονται οἱ ἴδιες μεταξύ τους εἰς συνένωσιν·** ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἀνέτρεξαν εἰς τὰ ἤδη δημιουργηθέντα ἀπὸ τοὺς Θεούς, καὶ ἄλλα τὰ ἐδιδάχθησαν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἄλλα παρακινούμενοι καὶ οἱ ἴδιοι εὐστόχως ἀπὸ μόνοι τους, στὴν ἐπινόησιν τῶν δικῶν τους σημείων καὶ **ἔτσι λοιπόν οἱ ἱερεῖς, σὲ συνεργασία μὲ τὴν φύσιν καὶ τὶς φυσικὲς ἐνέργειες, ἐφήρμοσαν τὶς πρωταρχικὲς καὶ Θεϊκὲς δυνάμεις στὸν ἄνθρωπο!***

Μετάφρασις: Ἑλένη Ζήτη

ΝΑΥΣ

ἕνα περιοδικὸ ἀλλοιώτικο ἀπὸ τὰ ἄλλα...

Φῶς στὰ μεγάλα ἱστορικὰ γεγονότα τῆς Ἑλλάδος

11 χιλιάδες χρόνια θαλασσοκρατία τῶν Ἑλλήνων

- Ναυτιλία
- Οἰκονομία
- Πολιτικὰ πρόσωπα
- Ἔγκυρο πολιτικὸ ρεπορτάζ
- Ἔρευνες
- Σχόλια
- Ἱστορικὲς ἀναλύσεις κάτω ἀπὸ τὰ νέα δεδομένα καί τὶς ἀνακαλύψεις
- Ὑπεύθυνη ἐνημέρωση
- Δυναμικὴ ἑλληνοκεντρικὴ ἀρθρογραφία

Διευθυντής: Κώστας Δούκας

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΦΙΚΗ ΑΤΡΑΠΟΣ

ΟΙ ΚΟΙΜΩΝΕΝΟΙ ΘΕΟΙ

Βλέπετε νὰ σχηματίζεται μπροστὰ σας στὸν ἀπέναντι τοῖχο μία σκοτεινὴ ὁμιχλώδης τρύπα. Μεγαλώνει καὶ σκοτεινιὰζει, ὥσπου τελικὰ κοιτάζετε ἕνα μεγὰλο ἄνοιγμα στὸν τοῖχο, ἀπὸ ὅπου φαίνεται ὁ νυχτερινὸς οὐρανός. Εἶναι ἤρεμος, σχεδὸν γυάλινος καὶ τὰ ἀστέρια εἶναι πεντακὰθαρα καὶ φωτεινά. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται λαμπρότερο ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα. Τὸ παρακολουθεῖτε καὶ βλέπετε νὰ μεγαλώνη, μέχρι ποὺ συνειδητοποιεῖτε πὼς ἔρχεται καταπάνω σας. Σηκώνεστε συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν καρέκλα σας καὶ πηγαίνετε πρὸς τὴν τρύπα τοῦ τοίχου. Τότε παρατηρεῖτε πὼς πάνω ἀπὸ τὴν τρύπα βρίσκεται ἕνα χρυσὸ σύμβολο στὸν τοῖχο. Εἶναι τὸ κηρύκειο, ἕνα ραβδὶ γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο κουλουριάζονται δύο φίδια. Στὴν κορυφὴ βρίσκεται μία κουκουνάρα καὶ ἕνα ζευγὰρι μικρὰ φτερά.

Τὸ λαμπερὸ ἄστρο ἔχει πλησιάσει πολύ, καὶ εἶναι τόσο φωτεινὸ ποὺ σᾶς ἐνοχλεῖ νὰ τὸ κοιτᾶτε κατ᾽ εὐθεῖαν. Κλείνετε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια καὶ μόλις τὰ ἀνοίγετε βλέπετε νὰ στέκη μπροστά σας ἕνας νέος ἄνδρας. Τὸ χαμόγελό του εἶναι τόσο φωτεινὸ ὅσο καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἄστρο. Στὰ μάτια του χορεύει μία φλόγα εὐθυμίας. Ξαφνιάζεστε κάπως ὅταν ἀνακαλύπτετε ὅτι τὸ μόνο ποὺ φοράει εἶναι ἕνα ζευγάρι ἀσημένια σανδάλια καὶ ἕνα πλατύγυρο καπέλο, στολισμένα μὲ τεμπέλικα ἁπλωμένα φτερά. Εἶναι τελείως γυμνός, ἀλλὰ δὲν ἐνοχλεῖται καθόλου. Εἶναι ψηλὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ δίνει τὴν ἐντύπωσι πὼς ἂν χρειασθῆ εἶναι πολὺ δυνατός. Τὸ δέρμα του ἀποπνέει μία ἀμυδρὴ ἀσημένια λάμψη καὶ τὰ μαλλιά του πέφτουν σὲ μικρὲς μποῦκλες στὸ κεφάλι, πάνω ἀπὸ τὰ μυτερὰ αὐτιά του. Τὰ μάτια του εἶναι γκρίζα καὶ διαπεραστικά, ἀλλὰ ἀναδύουν μία καλὰ κρυμμένη πονηριά. Στὸ ἀριστερό του χέρι κρατάει ἕνα σύμβολο σὰν αὐτὸ ποὺ εἴδατε στὸν τοῖχο ἀλλὰ μεγαλύτερο. Σᾶς προσκαλεῖ μὲ τὴν μαλακὴ καὶ πειστικὴ φωνή του νὰ τὸν ἀκολουθήσετε. Ρωτᾶτε, μὲ ποιὸ δικαίωμα ἦλθε, ποῦ καὶ σὲ ποιὸν ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς πάη. Σταθῆτε ὄρθιος ἀπαιτῶντας ἀπάντηση σταθερὰ ἀλλὰ μὲ σεβασμό, ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ ἕναν Θεό· εἶναι ὁ Ἑρμῆς, γυιὸς τοῦ Διός, ἀγγελιαφόρος τῶν Ὀλυμπίων.

Ὁ τρόπος του ἀλλάζει καὶ γίνεται περισσότερο ὁ ἀγγελιαφόρος, παρὰ ὁ παιγνιδιάρης νέος. Ἔρχεται μὲ τὴν ἄδεια τοῦ πατέρα Δία καὶ θέλει νὰ παρουσιασθῆτε στὸν Ὄλυμπο. Προτείνει τὸ χέρι του καὶ τὸ παίρνετε στὸ δικό σας. Ὁ Ἑρμῆς καταλαβαίνει πὼς εἶναι δεσμευμένος νὰ σᾶς ἐπαναφέρη μὲ ἀσφάλεια μόλις ὁλοκληρωθῆ τὸ ταξίδι σας. Παίρνει τὴν κουκουνάρα ἀπὸ τὸ κηρύκειο καὶ σᾶς τὴν δίνει, λέγοντας πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξη τῆς ὑποσχέσεώς του. Βᾶλτε την στὴν τσέπη τοῦ χιτῶνα σας καὶ μὲ τὸν Θεὸ περᾶστε τὸ κατώφλι βγαίνοντας στὸν ἔναστρο οὐρανό. Σᾶς προτείνει νὰ βάλετε τὸ χέρι σας στὸν ὦμο του. Καὶ οἱ δύο πετᾶτε γοργὰ στὸν νυχτερινὸ οὐρανό.

Δὲν αἰσθάνεσθε κρύο οὔτε φόβο καθὼς ἀνεβαίνετε ἕνα μακρὺ σπειροειδὲς σὲ τέτοιο ὕψος, ποὺ σιγά-σιγὰ διακρίνετε τὴν σφαιρικότητα τῆς γῆς. Κάτω τὰ χωράφια ἁπλώνονται πανέμορφα καὶ ἡ νύχτα χαϊδεύει τὰ χρώματά τους. Ἡ σελήνη, ποὺ τώρα ἀρχίζει νὰ φαίνεται, τὰ κάνει ὅλα ἀσημένια. Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ πάνω ἀπὸ τὸ τοπίο καὶ νοιώθετε ὄμορφα μόλις ἀρχίζετε νὰ ἀντιλαμβάνεσθε σχήματα καὶ σκιὲς ποὺ γλιστρᾶνε ἀπὸ κὰτω σας. Ἡ θάλασσα εἶναι σκοτεινὴ καὶ κρύα, ἐνῷ διακρίνονται ἀμυδρὰ οἱ λάμψεις ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν κυμάτων ποὺ σπᾶνε σὲ σκοτεινὲς καὶ δυσδιάκριτες ἀκτές. Ἐδῶ κι ἐκεῖ φαίνονται φῶτα ἀπὸ σπίτια, πόλεις, λιμάνια καὶ πλοῖα.

Τώρα περνᾶτε πάνω ἀπὸ ψηλὰ βουνὰ μὲ χιονοσκέπαστες κορυφές. Ἡ αἴσθηση τῆς χαρᾶς καὶ ἡ παιγνιδιάρα φύση τοῦ ὁδηγοῦ σας, τὸν κάνουν νὰ ὁρμήση πρὸς τὰ κάτω παίρνοντάς σας μαζί του. Ὀργώνετε τὶς ὑψηλότερες κορυφές, σκορπίζοντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὸ χιόνι στὸ διάβα σας. Μόλις σᾶς φύγη ὁ μεγάλος φόβος καὶ ἐπιστρέψη ἡ ἀνάσα στὸν συνηθισμένο της ρυθμό, ἀπολαμβάνετε τὴν αἴσθηση καθὼς ὁ Ἑρμῆς σᾶς παρασέρνει σὲ μία χαρούμενη διαδρομὴ ἀνάμεσα στὶς χιονισμένες κορυφὲς. Ἔπειτα, τὸ ἴδιο ξαφνικά, ἀνυψώνεστε ἀνατολικὰ καὶ περνᾶτε γρήγορα τὰ βουνά, τὶς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωριὰ ποὺ κοιμοῦνται καὶ ὀνειρεύονται στὰ λιβάδια καὶ τὶς πεδιάδες τους.

Ἄλλη μία θάλασσα καὶ ἔπειτα περισσότερα βουνά. Βρίσκεσθε σὲ μία ἀρχαιότερη καὶ πιὸ τραχειὰ ἀλλὰ καλόκαρδη χώρα, μὲ λιγοστὰ φῶτα. Οἱ κορυφὲς εἶναι ἀπότομες, κρύες καὶ δείχνουν ἀπαγορευτικές. Ἀρχίζετε νὰ κατεβαίνετε τὸ ἴδιο σπειροειδὲς ἕως ὅτου κατευθύνεσθε σὲ ἕνα τεῖχος ἀπὸ πάγο. Μόλις πλησιάζετε, ὅμως, γίνεται ἕνα παλάτι μὲ λευκὲς λαμπρὲς στῆλες ποὺ ὁδηγοῦν σὲ μία τεράστια αἴθουσα. Ἂν καὶ περάσατε μία χιονισμένη ἐρημιά, ἐδῶ κάνει ζέστη καὶ παντοῦ ἁπλώνονται μυρωδιὲς καλοκαιρινῶν λουλουδιῶν.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ἀφήνει ἁπαλὰ καὶ δίνει λίγο χρόνο νὰ δῆτε γύρω καὶ νὰ προσαρμοσθῆτε στὴν πιεστικὴ δύναμη τῆς ὀλυμπίας δυνάμεως. Τὰ μάτια σας πέφτουν στὰ ἐκπληκτικὰ χρώματα, τὸ μωσαϊ-

κὸ καὶ τὶς ὄμορφες τοιχογραφίες, τὴν κεντρικὴ πηγὴ καὶ τὶς λάμψεις πέρα ἀπὸ τὸν γαλανὸ οὐρανὸ καὶ τὰ ἀφρᾶτα σύννεφα. Μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὶς πύλες βαδίζουν περήφανα, χιλιόχρωμα παγώνια, ποὺ οἱ στριγκλιές τους ἀντηχοῦν στὴν ἄδεια ἀπεραντοσύνη. Γρήγορα, ὅμως, καταλαβαίνετε πὼς ἡ αἴθουσα δὲν εἶναι ἄδεια. Ὁλόγυρα σὲ κανονικὰ διαστήματα, ὑπάρχουν θρόνοι μὲ πορφυρὴ καὶ χρυσῆ ἐπένδυση καὶ πάνω τους κάθονται οἱ Θεοί, ποὺ μοιάζουν νὰ κοιμοῦνται βαθειά.

Ὁ Ἑρμῆς κατευθύνεται στὸν κεντρικὸ θρόνο, γονατίζει, χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια του ἀκουμπᾶνε τὰ πόδια τοῦ ἀγαπημένου του πατέρα. Γιὰ μία στιγμὴ νοιώθετε ἔκπληξη, ὅταν βλέπετε δάκρυα στὰ μάτια τοῦ Ἑρμῆ γιὰ τὴν χαμένη μεγαλοπρέπεια τοῦ ἄρχοντά του. Τὸν πλησιάζετε καὶ ἀκουμπᾶτε τὸ χέρι σας στὸν ὦμο του. Ἡ θνητὴ προσφορὰ γιὰ παρηγοριὰ σέ ἕναν Θεό. Ἀπὸ πάνω σας ἀκούγεται μία ἀμυδρὴ καὶ σιγανὴ φωνή, ποὺ διατηρεῖ ἀκόμη κάποιον τόνο ἐξουσίας. Ὁ Δίας μιλάει:

"Καλῶς ἦλθες στὸν Ὄλυμπο, παιδὶ τῆς γῆς. Ὁ γιός μου ἔκανε καλὰ ποὺ σὲ ἔφερε ἐδῶ. Γύρω σου βλέπεις ὅ,τι ἔμεινε ἀπὸ τὴν δόξα τῶν Θεῶν, γιατὶ ὑπάρχομε μόνο ὅσο μᾶς χρειάζονται οἱ ἄνθρωποι. Ὅσο ξεχνοῦν, τόσο χανόμαστε καὶ ἴσως, ὅπως καὶ ἄλλοι πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς, νὰ λυώσουμε σὰν τὸ χιόνι τὴν ἄνοιξη. Μόνο ὁ Ἑρμῆς παραμένει· γιατὶ οἱ ἄνθρωποι χρειάζονται ἀκόμη τὴν δύναμή του. Τὴν πονηριὰ, τὸν λόγο, τὴν ταχύτητα στὰ ταξίδια, τὴν εὐστροφία καὶ ἐπικοινωνία, ἀλλὰ πάνω ἀπὸ ὅλα τὸ χὰρισμα τοῦ γέλιου καὶ τὴν καρδιὰ τῆς νεότητος. Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ εἴμαστε ἀπαραίτητοι, διαφορετικὰ θὰ ἐξαφανισθοῦμε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ τοῦ χρόνου καὶ θὰ χαθοῦμε. Πολλὲς φορὲς ἔστειλα τὸν Ἑρμῆ νὰ ψάξη κάποιον ποὺ νὰ μπορῆ νὰ μᾶς ἐμφυσήση ζωὴ γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὥστε νὰ καταφέρωμε νὰ ὑπηρετήσωμε, ὅπως εἶχε εἰπωθῆ στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὸν Ὑπέρτατο Ἕν τῆς Νύχτας τοῦ Χρόνου. Πόσο ἀπογοητευτικὸ εἶναι νὰ ὑπάρχη πάντα κάποιος ποὺ ὑπόσχεται καὶ μετὰ νὰ ἐπιστρέφη στὶς ὁμίχλες τῆς λησμονιᾶς, νὰ θαμπώνη ὁ νοῦς του κι ἐμεῖς νὰ ξεπέφτουμε πὰλι στὴν κατάσταση ποὺ μᾶς βλέπεις τώρα. Μόνο Ἐγώ, ὁ Δίας, ἔχω ἀκόμη τὴν δύναμη νὰ βοηθῶ τὸν Ἀγγελιαφόρο νὰ βρίσκη ὅσους μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Δὲν θέλομε νὰ κυβερνοῦμε τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως κάποτε, ὅταν ἦταν ἀκόμη νέα καὶ χρειαζόταν τὴν βοήθεια καὶ τὴν κρίση μας. Τώρα ζητᾶμε νὰ ἐκπληρώσωμε τὸ πεπρωμένο μας, γιατὶ εἴμαστε πλάσματα ποὺ δημιουργηθήκαμε γιὰ ἕναν σκοπό. Ἀναζητᾶτε τὸν Θεὸ μέσα σας κι ἐμεῖς τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στὸ ὂν ποὺ μᾶς ἔπλασε. Μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσης;"

Σᾶς κοιτάζουν καὶ οἱ δύο καὶ παρατηρεῖτε πὼς πατέρας καὶ γυιὸς ἔχουν θλίψη στὰ μάτια τους. Συνειδητοποιεῖτε ἐπίσης πὼς πρέπει νὰ πάρετε μία ἀπόφαση ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶσθε προσεκτικοί. Ρωτᾶτε πῶς μπορεῖτε νὰ βοηθήσετε καὶ τὶ σᾶς ζητοῦν. Ὁ Δίας χαμογελᾶ καὶ ἀπαντᾶ:

""Αχ, πραγματικὰ ἡ ἀνθρωπότητα ἀφωμοίωσε τὴν πρόνοια τοῦ Προμηθέως. Γνωρίζω τὶ ἔχεις στὸν νοῦ σου. Ὄχι, δὲν ζητᾶμε λατρεῖες, οὔτε θυσίες ὅπως παλιά. Τὸ μόνο ποὺ ζητᾶμε εἶναι νὰ γνωρίσετε, νὰ κατανοήσετε καὶ νὰ πιστέψετε πὼς κάποτε ζήσαμε. Γυρῖστε μὲ τὸν νοῦ σας σὲ καιροὺς ποὺ ἡ γῆ ἦταν νέα καὶ μὰθαινε τὴν σοφία. Μελετῆστε ὅ,τι λεγόταν γιὰ ἐμᾶς ἀλλὰ μὴ τὰ πιστεύετε πάντα, γιατὶ οἱ ποιητὲς ντύνουν τὴν ἀλήθεια μὲ δικές τους λέξεις. Ὅμως ἡ ἀλήθεια ὑπάρχει πὰντα. Ψᾶξτε την, ἐρευνῆστε την, διαλογισθῆτε καὶ ἐπιτρέψτε μας νὰ ***ξαναζήσουμε μέσα στὶς σκέψεις σας,*** *ὄχι σὰν Θεοὶ ἀλλὰ σὰν μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ ποὺ κάποτε σᾶς ὠδηγοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι. Ψᾶξτε βαθειὰ μέσα σας καὶ ἀφῆστε μας νὰ σᾶς ποῦμε τὶ συμβολίζαμε. Ζητᾶμε ἀγάπη, Παιδὶ τῆς Γῆς. Ἂν μπορῆτε νὰ μᾶς προσφέρετε λίγη, οἱ Θεοὶ θὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Ἔχομε τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀφήσωμε κὰποιο σημάδι πίσω μας ὅταν θὰ ἀνοίξουν οἱ δρόμοι μπροστά μας καὶ θὰ φύγωμε ὅπως οἱ Παλαιοὶ πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς. Θέλομε ὅ,τι ἀφήσωμε νὰ τὸ νοιώθετε συγγενικό. Θὰ καταλάβετε πὼς σὲ κάθε τέτοια ἀνταλλαγὴ ὑπάρχει κάτι ποὺ τό δίνουν καὶ οἱ δύο πλευρές. Μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου θὰ σᾶς δώσω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ καρδιά σας. Ὅταν ἔλθη, ἴσως δὲν τὸ ἀναγνωρίσετε· ἴσως νὰ μὴ τὸ ἀναγνωρίζετε μέχρι τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ἀναχωρήσετε. Αὐτὸ ποὺ θεωρεῖ ἡ συνείδησή σας ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς δὲν εἶναι πάντα αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμεῖ ἡ ἴδια ἡ καρδιά, ἀλλὰ θὰ ἀποδοθῆ. Ἔχετε τὸν λόγο τοῦ Διός. Τώρα, ἂν ἔχης μέσα σου ὅ,τι χρειαζόμαστε, ἄρχισε· θὰ σὲ ὁδηγῆ ὁ Ἑρμῆς".*

Ὁ Θεὸς σιωπᾶ καὶ ἐσεῖς σκέπτεσθε τὰ λόγια του, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς περιμένει ἀνυπόμονα στὸ πλευρό σας, παρακολουθῶντας σας μὲ λοξὲς ματιές· τὰ φτερὰ ἀπὸ τὰ σανδάλια του φτερουγίζουν νευρικά, σὰν νὰ θέλουν νὰ φύγουν. Τὰ χτυπάει ἐλαφρὰ ἀλλὰ κοφτὰ μὲ τὸ ραβδί του καὶ ἡσυχὰζουν.

Σκεφθῆτε πολὺ καὶ σὲ βάθος ὅσα εἰπώθηκαν. Ἂν δὲν ἐπιθυμῆτε νὰ προσφέρετε τὴν ἀγάπη σας, πεῖτε το στὸν Ἑρμῆ καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήση μὲ ἀσφάλεια ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ σᾶς πῆρε. Ἂν θέλετε νὰ τοὺς βοηθήσετε, βεβαιωθῆτε πὼς καταλάβατε τὰ λόγια τοῦ Διός. Σᾶς ζήτησε νὰ μελετήσετε κάθε Θεὸ καὶ Θεὰ μὲ τὴν σειρὰ καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ καταλὰβετε τὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὶς μορφές, τὰ σύμβολα καὶ τοὺς θρύλους, ποὺ εἶχαν μία φωτεινὴ καὶ μία σκοτεινὴ πλευρά. Ἀνακοινῶστε στὸν Ἑρμῆ τὴν ἀπόφασή σας καὶ δεῖτε τὴν λάμψη στὸ πρόσωπό

του. Εἶχε μείνει μόνος, μὲ τοὺς συντρόφους του παγωμένους καὶ ἀβοήθητους. Ἀφήνει τὸ ραβδί του καὶ σᾶς ὁδηγεῖ <u>στὸν Ποσειδῶνα,</u> ἀδελφὸ τοῦ Διός, Θεὸ τῆς θὰλασσας καὶ ὅσων ζοῦν μέσα της. Μὲ τὴν ἐνθὰρρυνση τοῦ Ἑρμῆ βάζετε τὸ χέρι σας στὰ κρύα πόδια τοῦ Θεοῦ καὶ σκέπτεσθε τὴν θάλασσα σὲ ὅλες τὶς διαθέσεις της· τρικυμισμένη καὶ ἄγρια, ζεστὴ καὶ θελκτική, τὰ θαλασσοπούλια ποὺ κρώζουν τὸ πρωϊνὸ καὶ τὸ γέλιο τῶν παιδιῶν ποὺ παίζουν στὴν παραλία. Σκέπτεσθε τὸ φεγγάρι ποὺ ἀντανακλᾶται στὰ ἤρεμα νερὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸν χρυσὸ ἥλιο ποὺ ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τοὺς ὠκεανοὺς τοῦ κόσμου. Σκέπτεσθε τὰ πλάσματα τοῦ βυθοῦ, τὶς λιγοστὲς γιγὰντιες φὰλαινες, τὰ καλόβουλα καὶ ἀξιαγάπητα δελφίνια ποὺ ἦταν πάντα φίλοι τοῦ ἀνθρώπου. Σιγά-σιγὰ τὸ πόδι κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας ζεσταίνεται καὶ ἐσεῖς ἐντείνετε τὶς προσπάθειές σας, σκεπτόμενος τὴν ἀγάπη ποὺ πὰντα ἔνοιωθε ὁ ἄνθρωπος γιὰ τὴν θάλασσα, τὸ λίκνο κάθε ζωῆς στὴν γῆ, τὰ μεγάλα πλοῖα καὶ ὅσους τὰ ἐπάνδρωναν ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν νέες ἀκτὲς καὶ ἄλλους ὁρίζοντες. Ἕνα ἠχηρὸ γέλιο ἀντηχεῖ ἀπὸ πάνω σας καὶ βλέπετε στὰ μάτια τὸν Ποσειδῶνα, μάτια ποὺ πότε γίνονται γαλάζια καὶ πότε πράσινα. Ἀκουμπάει τὸ τεράστιο χέρι του στὸ κεφάλι σας καὶ ἀγγίζει τὸν νοῦ σας. Μοιράζεστε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς θάλασσας καὶ νοιώθετε συγγενεῖς μὲ ὅλους τοὺς κατοίκους της. Μετὰ ὁ Ποσειδῶν σηκώνεται καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν αἴθουσα γιὰ νὰ πὰη στὸν τόπο του, τοὺς ὠκεανούς. Τώρα μπορεῖ νὰ βοηθήση τὰ πλάσματά του νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐξαφάνιση καὶ νὰ ἀγωνισθοῦν ἐναντίον τῆς μολύνσεως τῶν γηίνων ὑδάτων.

<u>**Ἔ**πειτα πηγαίνετε στὸν Ἅδη,</u> τὸν μαυροφρύδη Θεὸ τοῦ Κάτω Κόσμου, καὶ ξαναβάζετε τὸ χέρι σας στὸ θαυμαστὸ πόδι. Νοιώθετε πάλι ἑνωμένοι καὶ βυθίζεσθε στὰ βάθη τοῦ Θεοῦ τῶν Νεκρῶν, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε ἐκεῖ μιὰ ζεστασιὰ κι ἕνα φῶς ποὺ ποτὲ δὲν περιμένατε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὄψη τοῦ τρόμου, ὁ Ἅδης εἶναι ὁ φύλακας τῆς βαθειᾶς γῆς, ὅπου ζοῦν ξεχασμένα ποτάμια καὶ τροφοδοτοῦν τὰ ἀπόμακρα βάθη μὲ τροφὲς καὶ μεταλλεύματα. Ἐδῶ ὁ πυρῆνας τῆς γῆς δὲν ἐπιτρέπει στὸν πλανήτη νὰ γίνη παγωμένη σφαῖρα. Οἱ ἰσχυρὲς σπηλιές, γεμᾶτες μὲ τὴν λάμψη τῶν παγωμένων νερῶν εὐφραίνουν τὴν ὅραση τοῦ Κυρίου τους. Μαθαίνετε ἐπίσης πὼς καὶ αὐτὸς εἶναι τμῆμα τῶν μυστικῶν βαθῶν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦ. Γεμᾶτοι ἔκπληξη ἀνακαλύπτετε κάποιον ποὺ δὲν μπορούσατε νὰ βρῆτε στοὺς μύθους. Τώρα καταλαβαίνετε αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Δίας: *"Μὴ πιστεύετε ὅσα διαβάζετε".* Τώρα τὰ χέρια στὸ κεφάλι σας εἶναι ἁπαλὰ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἅδη βαθειά. *"Θὰ σὲ θυμᾶμαι μὲ ἀγάπη ὅταν ἔλθη ἡ ὥρα νὰ ἀναχωρήσης γιὰ τὸν τόπο ποὺ μοιὰζει μὲ σκοτὰδι· μὲ ἐμένα δίπλα σου δὲν θὰ φοβᾶσαι καὶ θὰ μάθης* ***τὸ μεγαλύτερο μυστικό... δὲν ὑπάρχει σκοτάδι... μόνο ἕνα καινούργιο καὶ πιὸ ὄμορφο φῶς".***

<u>**Ἔ**ρχεστε στὴν Ἥρα,</u> γυναῖκα τοῦ Διὸς καὶ νοιώθετε ἕνα ρῖγος ἀνησυχίας. Δὲν ἔχαιρε μεγάλης ἐκτιμήσεως... Τὰ πόδια της εἶναι συμπαγῆ καὶ δυνατὰ κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας καὶ θυμόσασθε κὰθε γυναῖκα ποὺ γνωρίσατε καὶ σᾶς φρόντισε στὴν ζωή. Τὰ καθήκοντα, τὴν αὐστηρότητα, τὴν ἀγάπη ποὺ ἔκρυβαν καὶ τὴν ἀπόφαση νὰ σᾶς κάνουν ἱκανὸ νὰ σταθῆτε στὰ πόδια σας. Ἀπὸ πάνω ἀκούγεται ἕνα βαθὺ γέλιο καὶ κοιτάζετε τὰ ζεστὰ καστανὰ μάτια τῆς Ἥρας. *"Ὁ σύζυγός μου ὁ Δίας σᾶς προειδοποίησε... Δὲν μιλᾶνε στὸν κόσμο σας γιὰ "μεγάλη πίεση";* Ἐλᾶτε μαζί, ὁ νοῦς της ρέει στὸν δικό σας καὶ ταυτίζεσθε μὲ κάθε τροφὸ καὶ συντηρητὴ οἰκογενείας. Αἰσθάνεσθε κάθε μελανιασμένο πόδι καὶ κάθε χαμένο δόντι. Μαθαίνετε ἐπίσης τὴν στενότητα τοῦ γαμηλίου δεσμοῦ καὶ ἔπληκτοι ἐμβαθύνετε στὸ νόημα τῶν λέξεων μητριαρχία καὶ ἱερὴ τελετή. Νοιώθετε τὴν δύναμη κάθε μητέρας καὶ γυναίκας νὰ ξαναζῆ μαζί σας καὶ γνωρίζετε τὶς χαρὲς καὶ ἀπογοητεύσεις ποὺ μοιρὰσθηκαν μὲ αὐτὴν τὴν μεγάλη Θεά. Γονατίζει πάνω σας καὶ ἀκουμπᾶ τὰ χείλη της στὰ φρύδια σας. Τὸ ἄγγιγμά τους περνάει σὰν εὐλογία καὶ αὐθόρμητα σηκώνετε τὰ χέρια καὶ σᾶς ἀγκαλιάζει. Ἔπειτα φεύγει γιὰ νὰ περπατήση ξανὰ στὴν γῆ καὶ ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ σὲ ἕναν ἄλλο θρόνο.

<u>**Ὁ** Ἥφαιστος,</u> γυιὸς τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διός, ὁ μεγάλος σιδηρουργὸς τοῦ Ὀλύμπου. Ἔχετε ἀκουστὰ γιὰ αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν ἱκανότητά του νὰ δίνη ζωὴ στὰ μέταλλα καὶ τὰ κοσμήματα, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἀναπηρία του. Τὰ πόδια του ζεσταίνονται γρήγορα κάτω ἀπὸ τὸ χέρι σας καὶ σὰν ἀνταπόκριση ἀνάβει μέσα σας μία φωτιά. Τὰ μάτια του εἶναι καστανοκόκκινα καὶ χρυσὰ καὶ μέσα τους ἀναπηδοῦν φλόγες. Ἡ ἐπαφή σας μαζί του σᾶς ἐκπλήσσει, γιατὶ εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τεχνίτης. Μέσα του συνδέονται οἱ Θεοὶ τῆς γονιμότητος, ἐπειδὴ οἱ φωτιὲς ποὺ ἐλέγχει καὶ χρησιμοποιεῖ εἶναι ἐκεῖνες ποὺ θεμελιώνουν τὴν ἀνθρώπινη σεξουαλικότητα. Τὸ βροντερό του γέλιο σᾶς θυμίζει τὸν Ποσειδῶνα καὶ γέρνοντας ψιθυρίζει στὸ αὐτί σας: *""Απορεῖς ποὺ ἔμαθες τὶς μυστικές μου δυνάμεις Παιδὶ τῆς Γῆς; Θυμήσου, νὰ μὴ πιστεύης ὅλα ὅσα διαβάζεις".* Σηκώνεται καὶ χωρὶς νὰ μιλὰη **σᾶς δίνει ἕνα ἐξαίσιο κόσμημα ἀπὸ χρυσὸ καὶ πολυτίμους λίθους.** Δώδεκα μικρὰ δακτυλίδια, ποὺ τὸ καθένα ἔχει ἕνα διαφορετικὸ πετράδι, δεμένα μαζὶ σὲ ἕνα πολύπλοκο σχῆμα. Γνωρίζετε τὶ ἀντιπροσωπεύει· κάθε δακτυλίδι ἀντιπροσωπεύει ἕναν Θεό. Ὅλα μαζὶ δημιουργοῦν ἕνα σύνολο Ἀγάπης, Δυνάμεως καὶ Σοφίας. Ὁ Ἥφαιστος φεύγει νὰ ἀρχίση τὸ ἔργο του στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ στὸν

ἑπόμενο θρόνο. Τὰ πόδια εἶναι μικροκαμωμένα, λυγερά, μὲ ψηλὲς χαριτωμένες καμάρες καὶ καθὼς τὰ ἀγγίζετε ζεσταίνονται γοργά, ἐνῷ ὁ Ἑρμῆς σᾶς λέει γελῶντας: "*Ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτα πάντα ζεσταίνεται γρήγορα*". Τὸ ἀσημένιο γέλιο ποὺ ἀντηχεῖ στὸ δικό του, ἡ εὐωδία τῶν λουλουδιῶν καὶ τὸ πέταγμα τῶν περιστεριῶν σᾶς λέει πὼς ἡ Ἀφροδίτη ξαναγύρισε στοὺς ἀνθρώπους. Ὁ δεσμός σας μαζί της εἶναι ἔντονος καὶ προκαλεῖ ἕνα στιγμιαῖο αἰσθησιασμὸ μέσα σας. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀνακαλύπτετε ἀπέραντα βάθη καὶ σύντομα κατανοεῖτε πὼς ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτος δὲν συμβολίζει μόνο τὴν σεξουαλικὴ ἀγάπη, ἀλλὰ εἶναι τὸ γέλιο καὶ τὸ μοίρασμα τοῦ ἑαυτοῦ ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται σὲ ἐπαφή. Εἶναι ὁ πρῶτος ἔρωτας κάθε ἄνδρα καὶ γυναίκας. Μετὰ παραδίδει τὶς ἁρμοδιότητές της στὴν Ἥρα, ποὺ τὶς ἐπεκτείνει. Ἡ Θεὰ τοῦ Ἔρωτος παρασύρει τὸν ἄνδρα στὴν γυναῖκα, τὸ ἐλάφι στὴν ἐλαφίνα καὶ κάθε πλᾶσμα στὸ ταίρι του. Μέσα της βρίσκετε τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν σιδερᾶ της, ποὺ τῆς ἀρνοῦνται οἱ ποιητές. Εἶναι δεμένη μαζὶ του μὲ τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης. Ὅμως, εἶναι μεγάλη καὶ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν Ἄρη, μὲ τὸν δεσμὸ τῆς μυστικῆς φλόγας ποὺ δομεῖ τὶς δύο μορφὲς τῆς ὀμορφιᾶς καὶ τῶν ὅπλων. **Βάζει στὸ χέρι σας ἕνα τριαντάφυλλο** καὶ ἀπομακρύνεται μὲ τὴν συνοδεία τῶν περιστεριῶν γύρω ἀπὸ τὸ χρυσαφένιο κεφάλι της.

Πηγαίνετε στὸν θρόνο τοῦ Ἄρεως καί, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι σας στὰ πόδια του, κοιτάζετε τὴν μορφὴ μὲ τὴν κόκκινη γενειάδα. Σᾶς λέει πὼς προστατεύει τοὺς ἀδυνάτους καὶ καταπιεσμένους, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὁ ἴδιος ἀδύναμος, χρησιμοποιεῖται γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὴν δίψα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ δύναμη. Αὐτὸ τὸν κὰνει νὰ ντρέπεται καὶ καθὼς βυθίζεσθε στὰ βάθη τοῦ νοῦ του παραμένει σιωπηλός. Σᾶς ζητάει νὰ ἐλέγξετε μέσα σας τὶς δικές του δυνάμεις τοῦ θυμοῦ, τῆς μανίας, τῆς ἐπιθυμίας γιὰ ἐκδίκηση καὶ γιὰ δύναμη στοὺς ἄλλους. Ἂν βοηθήσετε, θὰ καταφέρη νὰ ἐλέγξη καὶ ὁ ἴδιος τὴν ἀνισορροπία μέσα του, ἐνῷ ἐσεῖς θὰ μπορέσετε νὰ διδάξετε ἄλλους. Σηκώνεται καὶ σᾶς χαιρετᾶ μὲ τὸ σπαθί του καὶ ζητάει νὰ τὸν συγχωρήσετε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ καταχράσθηκε ὁ κόσμος τὴν δύναμή του. Καθὼς φεύγει, νοιώθετε γιὰ πρώτη φορὰ ὑπεύθυνος ποὺ τὸν ξαναφέρατε στὴν γῆ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλευθερώσετε μερικοὺς καὶ ἄλλους ὄχι, οὔτε μπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε στὴν ἀνθρωπότητα νὰ ἀκολουθήση τὸν δρόμο της μὲ τὴν δική της θέληση.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς παρακολουθεῖ κάπως φοβισμένος, ἀλλὰ χαμογελᾶ μὲ ἀνακούφιση ὅταν περνᾶτε στὴν Δήμητρα μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ καὶ ἀγγίζετε τὰ λευκὰ σὰν μάρμαρο πόδια της. Ἀνακάθεται, ἀκουμπᾶ τό χέρι της στὸ κεφάλι σας καὶ πέφτετε στὸν νοῦ της ὅπως πέφτει ἀπὸ τὸ δένδρο του τὸ ὥριμο ρόδι. Ἀναγνωρίζετε μὲ κομμένη ἀνάσα τὴν γῆ στὴν πλήρη της δόξα, σὰν τροφοδότρια καὶ καταφύγιο. Νοιώθετε ἐπιτέλους πὼς εἶσθε ἕνα μὲ ὅ,τι ζῆ καὶ κινεῖται. Νοιώθετε τὴν ἀτελείωτη ὑπομονὴ τῶν μεγάλων δένδρων. Αἰσθάνεσθε τὴν ἀγωνία τοῦ σπόρου στὸ χειμωνιάτικο ἔδαφος, καθὼς ψάχνει νὰ βρῆ τὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς. Ὑπομένετε τὶς ἀγωνίες τῶν μεγάλων κοπαδιῶν ποὺ μεταναστεύουν ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακριά. Γίνεσθε τὸ καλαμπόκι καὶ τὸ ἀλεύρι, τὸ ρύζι καὶ τὸ κριθάρι, τὸ ἀρνὶ καὶ τὸ παιδί, αὐτὸς ποὺ τρώει καὶ αὐτὸς ποὺ τρώγεται, ὁ θύτης καὶ τὸ θῦμα. Συγκλονισμένοι ἀπὸ τὴν δύναμη ποὺ αἰσθανθήκατε, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴ δὲν θὰ νοιώσετε ποτὲ ἐλεύθεροι· θὰ εἶσθε πάντα μέρος τῆς γῆς καὶ αὐτὴ θὰ εἶναι μέρος δικό σας. Ἡ Δήμητρα σηκώνεται καὶ πηγαίνει νὰ σπείρη τοὺς σπόρους τῆς ζωῆς.

Ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ πρώτη ἔνδειξις πὼς ζωντανεύει εἶναι ἡ μουσικὴ τῆς λύρας του. Οἱ νότες της χάνονται στὸν νοῦ σας καὶ διδὰσκουν, ἀποκαλύπτουν, παρασύρουν καὶ ὁδηγοῦν, μέχρι ποὺ τὸ κεφάλι σας γεμίζει ἀπὸ στροβιλιζόμενους ἤχους ποὺ φτιάχνοντας σύμβολα ψιθυρίζουν τὰ μελλούμενα. Ἀπὸ τὸ κέντρο τῶν ἤχων φαίνεται ἕνα φῶς ποὺ μεγαλώνει, πολὺ λαμπρὸ γιὰ νὰ τὸ κοιτάξετε κατάματα. Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος σας, εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα καὶ στὸ πέρασμά του ἀφήνει λίγη ἀπὸ τὴν οὐσία του. Ἀπομένετε μὲ τὴν γνώση τῆς εἰκόνας **ἑνὸς ἡλίου πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο** καὶ τῆς τακτικῆς συνοχῆς τῶν ἐποχῶν καὶ τοῦ χρόνου. Τοῦ ἀπεριορίστου φωτὸς καὶ τῆς μουσικῆς ποὺ δημιουργεῖ καὶ προσθέτει καινούργια πράγματα στὸν καθωρισμένο χρόνο. Ἡ μουσικὴ σταματᾶ, τὸ φῶς χάνεται, ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ γνώση θὰ παραμείνη. Ὁ Ἀπόλλων σκύβει πάνω σας καὶ φυσάει μέσα σας τὴν δική του δύναμη τῆς ζωῆς. Νοιώθετε τὴν θεραπευτικὴ φωτιὰ νὰ ὁρμάη μέσα σας καὶ εὐχαριστεῖτε σιωπηλὰ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ δῶρο του. Γελάει χαρωπὰ καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀγγίζει τὸν ἀνιψιό του καὶ ἀναχωρεῖ ἀφήνοντας πίσω του μία ἀχτίδα λαμπεροῦ ἡλιόφωτος ποὺ πλημμυρίζει τὴν Αἴθουσα.

Ὁ Ἑρμῆς τὸν παρακολουθεῖ μὲ ἀγάπη καὶ σᾶς πηγαίνει στὴν Ἀρτέμιδα. Εἶναι ψυχρὴ καὶ ἀργεῖ νὰ ζεσταθῆ ἀλλὰ σύντομα νοιώθετε τὸ σκίρτημά της. Ἡ ὄμορφη κόρη τῆς Λητοῦς, κυνηγὸς στὰ δάση τῆς νύχτας πληγώνει τὸ δεξί σας χέρι μὲ τὸ ἀσημένιο βέλος της. Τὸ αἷμα κυλᾶ καὶ καταλαβαίνετε τὸν ρόλο τῆς κυνηγήτρας. Κάθε τι βαδίζει στὸ τέλος του καὶ πρέπει νὰ δεχθῆ χωρὶς παράπονα τὸ πεπρωμένο του. Ὡς Θεά τῆς Σελήνης δίνει ὄνειρα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ρυθμίζει τὶς παλίρροιες τῶν ὠκεανῶν καὶ τῶν γυναικῶν, γιατὶ καὶ οἱ δύο εἶναι μητέρες· ἡ μία τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ ἄλλη τοῦ μέλλοντος. Τώρα ἡ Ἄρτεμις κόβει τὸ δικό της χέρι καὶ ἑνώνει τὸ αἷμα της μὲ τὸ δικό σας. Σᾶς διατρέχει μία κρυάδα, σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ζεστασιὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀλλὰ γνωρίζετε πὼς πρόκειται γιὰ τὴν ἐξισορροπητικὴ δύναμη ποὺ ἀναδύεται μέσα σας. Τό νόημα τῆς παλίρροιας καὶ τῆς ἀμπώτιδος εἶναι καθαρότερο. Ἡ Θεὰ σηκώνεται, παίρνει τὸ τόξο της, διασχίζει τὴν Αἴθουσα τρέχοντας καὶ ὁρμάει στὴν νύχτα φωνάζοντας στὰ σκυλιά της νὰ ἀκολουθήσουν.

Ὁ Ἑρμῆς σᾶς ὁδηγεῖ στὸν ἀρχαιότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς Θεούς. Τὰ κοκκαλιάρικα πόδια του καὶ οἱ σχιστὲς ὁπλὲς φόβιζαν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ παλιά. Τὰ στριμμένα κέρατα καὶ ἡ κοροϊδευτικὴ γενειοφόρα μορφὴ δημιούργησαν, σὲ ὅσους δὲν γνώριζαν, τὴν εἰκόνα τοῦ διαβόλου. Μόλις ἀγγίζετε τὶς κεράτινες ὁπλὲς ἀκούγεται μία εὐγενικὴ καὶ θλιμμένη φωνή: "*Μὲ κάλεσες νὰ μὲ ξανασταυρώσης ἀδελφέ μου*". Ἡ ἔκπληξη σᾶς συνταράζει. Στὸν νοῦ σας στροβιλίζονται καὶ δημιουργοῦνται εἰκόνες καὶ τὶς παρακολουθεῖτε μὲ ἄσχημη διάθεση, γιατὶ κάτι ποὺ θεωρούσατε πίστη στὴν ἀγάπη βλέπετε πὼς ἔχει πλύνει τὰ χέρια του στὸ αἷμα τῆς ἀνθρωπότητος. **Γυρνᾶτε στὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ βλέπετε αὐτὸ ποὺ ἦταν ὁ Πᾶν πρὶν ὑπάρξη τὸ κάθε τι, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι τὸ κάθε τι.** "*Εἶμαι ὅσα ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν. Εἶμαι τὰ ζῶα ποὺ ἐξαφανίσθηκαν. Εἶμαι τὰ φυτὰ καὶ τὰ μικρὰ ζῶα ποὺ χάθηκαν γιὰ πάντα. Εἶμαι τὰ κατεστραμμένα δὰση καὶ οἱ μολυσμένες θάλασσες. Εἶμαι αὐτὸς ποὺ ζῆ σὲ κάθε καρδιὰ, εἶμαι ἡ ἴδια ἡ ζωή. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ξανακαλέσουν αὐτοὶ ποὺ ἀγάπησα καὶ μὲ βεβήλωσαν*". Ἀρχίζετε νὰ τὸν παρακαλᾶτε ἀλλὰ ὁ Ἑρμῆς σᾶς σταματᾶ. "*Ἄφησε. Ἔλα μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ ξαναπροσπάθησε*".

Περνᾶτε τὸν θρόνο καὶ ἐπιστρέφετε στὸν Δία. Ἀκουμπᾶτε ἁπαλὰ τὰ πόδια του καί, ὅπως ὁ Ἑρμῆς, τὰ βρέχετε μὲ τὰ δάκρυά σας γιατὶ νομίζετε πὼς ἀποτύχατε. "*Δὲν ἀπέτυχες, δὲν ἀπέτυχε κάποιος* ποὺ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε· Παιδὶ τῆς Γῆς, ἔμαθες μιὰ γιὰ πάντα πὼς δὲν ἐπανέρχονται ὅλοι στὰ χέρια καὶ τὴν δικαιοδοσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν πειράζει γυιέ μου· γύρνα καὶ προσπάθησε *ἄλλη μία φορά. Μπορεῖ κάποτε νὰ πείσης τὸν Πᾶνα νὰ ξαναγυρίση.* ***Ἐπίτρεψέ μου τώρα νὰ ἀγγίξω τὴν καρδιὰ καὶ τὸν νοῦ σου καὶ νὰ ζήσω λίγο καιρὸ μέσα σου***". Σᾶς ἀγγίζει καὶ σᾶς τραβᾶ πρὸς τὸ μέρος του. Νοιώθετε τὴν πλήρη ἕνωση μαζί Του καὶ μέσα ἀπὸ Αὐτόν, μὲ ὅλους τοὺς Θεούς. Γνωρίζετε πράγματα ποὺ δὲν λέγονται μὲ λέξεις, βιώνετε μία κατανόηση ποὺ θὰ ἐνσταλάζη λίγο-λίγο στὸ συνειδητό σας νοῦ. Ἔπειτα χάνεται καὶ μένετε μόνος μὲ τὸν Ἑρμῆ.

Πηγαίνετε στὴν εἴσοδο τῆς Αἴθουσας καὶ ἀτενίζετε τὴν νύχτα. Ἕνα ἀμυδρὸ φῶς φαίνεται στὸν ὁρίζοντα· ξημερώνει. **Ἀκοῦτε τὸ γέλιο τῶν Θεῶν μέσα σας καὶ γελᾶτε μαζί τους, ἁπλώνετε τὰ χέρια σας καὶ οἱ ἀέρηδες τῆς αὐγῆς σᾶς παίρνουν ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, πέρα ἀπὸ βουνὰ καὶ πεδιάδες, θάλασσες καὶ στεριές, πέρα στὸν τόπο σας, λίγο πρὶν ρίξη ὁ ἥλιος τὶς πρῶτες του ἀκτῖνες.**

Φθάνετε στὴν τρύπα τοῦ τοίχου ἀπὸ ὅπου ξεκινήσατε, βλέπετε ἐπάνω της τὸ κηρύκειο καὶ βαθειὰ μέσα σας ἀκοῦτε τὸ ἀσημένιο γέλιο τοῦ Ἑρμῆ: "***Ὅλοι εἴμαστε ἕνα, Παιδὶ τῆς Γῆς, ξαναζοῦμε μέσα σου***".

Κάθεστε κουρασμένοι στὴν καρέκλα σας καὶ ἀφήνετε τὴν κούραση νὰ σᾶς καταλάβη. Κοιμᾶστε γιὰ λίγο καὶ ξυπνᾶτε μὲ τὴν γνώση πὼς **εἶσθε οἱ πρῶτοι ἀπὸ τοὺς νέους Ὀλυμπίους.**

Dolores Ashcroft Nowicki (Μετάφραση: Τέρη Ἀναστασίου)

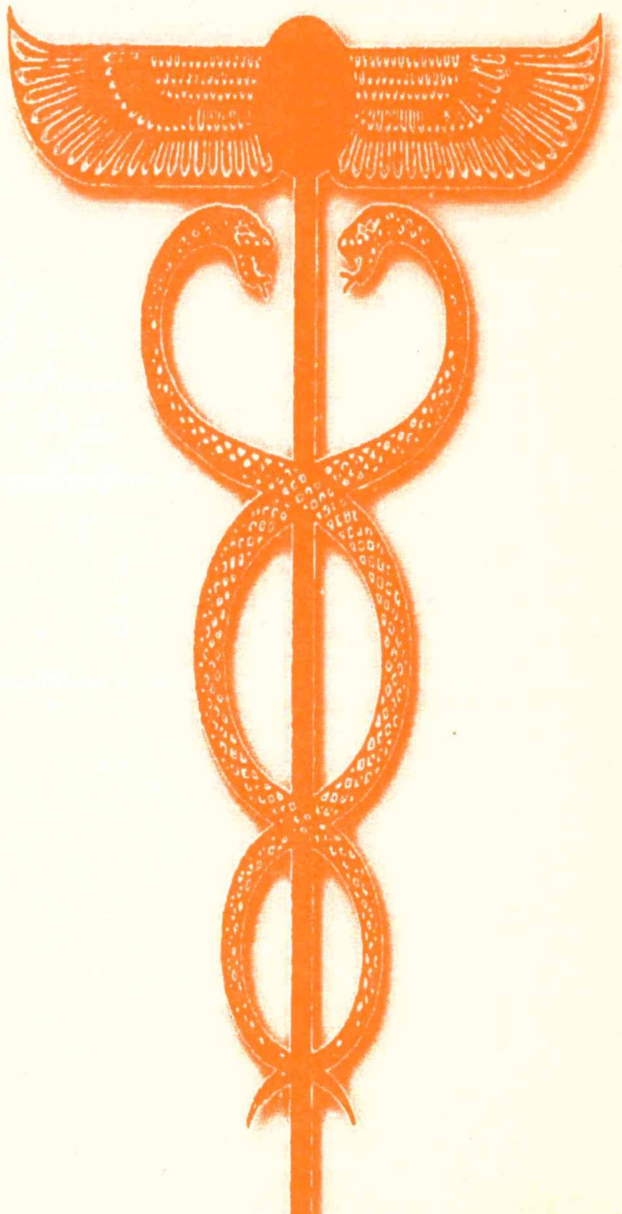

Παυσανίου: ΒΟΙΩΤΙΚΑ

ΜΥΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ

Πρὸς τὸ μέρος τῶν βουνῶν εἶναι τὸ σύνορο μεταξὺ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Φωκίδος καὶ στὴν πεδιάδα εἶναι ἡ γειτονικὴ Λειβαδιά. Ἀρχικὰ ἡ πόλη ἦταν χτισμένη σὲ ὕψωμα καί ὠνομαζόταν Μίδεια ἀπ' τὴν μητέρα τοῦ Ἀσπληδόνα. Ἀλλὰ ὅταν ἦλθε σ' αὐτὴν ἀπ' τὴν Ἀθήνα ὁ Λέβαδος, οἱ κάτοικοι μετέβηκαν στὰ χαμηλὰ κι ἡ πόλη ὠνομάσθηκε ἀπ' αὐτὸν Λεβάδεια. Τώρα ποιὸς ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Λεβάδου καὶ γιὰ ποιὰ αἰτία ἦλθε, δὲν ξέρουν, ἐκτὸς μόνο ὅτι γυναῖκα τοῦ Λεβάδου ἦταν ἡ Λαονίκη. Ἡ πόλη γενικὰ εἶναι στολισμένη σὰν τὶς πλουσιώτερες ἑλληνικὲς πόλεις. Καὶ τὴν χωρίζει ἀπ' τὸ ἄλσος τοῦ Τροφωνίου ὁ ποταμὸς Ἕρκυνα. Λένε, ὅτι ἐδῶ ἡ Ἕρκυνα, καθὼς ἔπαιζε μὲ τὴν Κόρη, τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρας, κρατοῦσε μιὰ χήνα καὶ τῆς ἔφυγε. Τὸ πουλὶ πέταξε καὶ χώθηκε σὲ μιὰ βαθειὰ σπηλιὰ ὅπου κρύφθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἡ Κόρη μπῆκε στὴν σπηλιὰ καὶ πῆρε τὸ πουλί, ποὺ ἦταν λουφαγμένο κάτω ἀπ' τὴν πέτρα. Τὸ νερό, λένε, ἀνέβλυσε ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἡ Κόρη σήκωσε τὴν πέτρα καὶ γι' αὐτὸ ὁ ποταμὸς ὠνομάσθηκε Ἕρκυνα. Καὶ ὑπάρχει κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἕνας ναὸς τῆς Ἕρκυνας καὶ μέσα σ' αὐτὸν μιὰ παρθένος ποὺ κρατεῖ στὰ χέρια της μιὰ χήνα. Στὴ σπηλιὰ εἶναι οἱ πηγὲς τοῦ ποταμοῦ καὶ ὄρθια ἀγάλματα καὶ γύρω στὰ σκῆπτρα τους εἶναι τυλιγμένα φίδια. Μπορεῖ κανεὶς νὰ συμπεράνη, ὅτι τὰ ἀγάλματα εἶναι τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς Ὑγείας ἴσως ὅμως εἶναι ὁ Τροφώνιος κι ἡ Ἕρκυνα, γιατὶ πιστεύουν ὅτι τὰ φίδια δὲν εἶναι περισσότερο ἱερὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὅσο καὶ τοῦ Τροφωνίου. Δίπλα στὸ ποτάμι εἶναι ὁ τάφος τοῦ Ἀρκεσιλάου. Λένε, ὅτι ὁ Λήιτος μετέφερε ἀπ' τὴν Τροία τὰ ὀστᾶ τοῦ Ἀρκεσιλάου. Τὰ λαμπρότερα ἔργα στὸ ἄλσος εἶναι ἕνας ναὸς καὶ ἄγαλμα τοῦ Τροφωνίου. Τὸ ἄγαλμα, ἔργο τοῦ Πραξιτέλους, μοιάζει μὲ τὸν Ἀσκληπιό. Εἶναι κι ἕνα ἱερὸ τῆς Δήμητρος τῆς Εὐρώπης κι ἕνας Ὑέτιος Ζεὺς στὸ ὕπαιθρο. Ἂν ἀνεβῆτε πρὸς τὸ μαντεῖο κι ἀπὸ ἐκεῖ προχωρήσετε ἐπάνω στὸ βουνό, θὰ φθάσετε στὴν λεγομένη Θήρα τῆς Κόρης καὶ στὸν ναὸ τοῦ Διὸς τοῦ Βασιλέως. Ὁ ναὸς ἔμεινε ἡμιτελὴς ἢ ἐξ αἰτίας τοῦ μεγέθους του ἢ ἐξ αἰτίας τῶν ἀλλεπαλλήλων πολέμων. Σ' ἕναν δεύτερο ναὸ εἶναι τὰ ἀγάλματα τοῦ Κρόνου, τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διός. Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνα ἱερὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. **Στὸ μαντεῖο γίνονται τὰ ἑξῆς:** Ὅταν κανεὶς ἀποφασίση νὰ κατεβῆ στὸ μαντεῖο τοῦ Τροφωνίου, πρῶτα διαμένει ὡρισμένες ἡμέρες σ' ἕνα οἴκημα, ποὺ

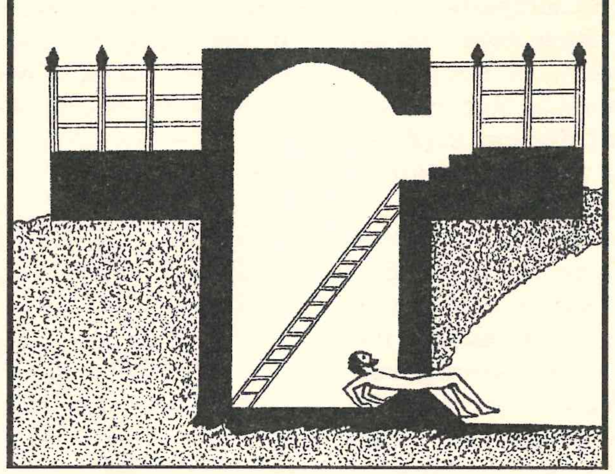

εἶναι ἀφιερωμένο στὸ Καλὸ Πνεῦμα καὶ στὴν Καλὴ Τύχη. Κι ὅσο διαμένει ἐκεῖ, τηρεῖ ἁγνότητα καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα κι ἀπαγορεύεται νὰ κάνη θερμὰ λουτρά, πλένεται μόνο στὸν ποταμὸ Ἕρκυνα. Κι ἔχει ἄφθονα κρέατα ἀπ' τὶς θυσίες, γιατὶ αὐτὸς ποὺ κατεβαίνει θυσιάζει στὸν Τροφώνιο τὸν ἴδιο καὶ στὰ παιδιά του, ἀκόμη στὸν Ἀπόλλωνα καὶ στὸν Κρόνο καὶ στὸν Δία τὸν Βασιλέα καὶ στὴν Ἥρα καὶ στὴν Ἡνιόχη καὶ στὴν Δήμητρα, ποὺ τὴν ἐπονομάζουν Εὐρώπη καὶ λένε ὅτι ἦταν τροφὸς τοῦ Τροφωνίου. Σὲ κάθε θυσία παρίσταται ἕνας μάντις κι ἐξετάζει τὰ σπλάγχνα τοῦ θύματος κι ἀπὸ ἐκεῖ προλέγει στὸν μαντευόμενο, ἂν ὁ Τροφώνιος θὰ τὸν δεχθῆ μὲ εὐμένεια καὶ μακροθυμία. Τὰ σπλάγχνα τῶν ἄλλων σφαγίων δὲν ἀποκαλύπτουν τὸ ἴδιο τὴν γνώμη τοῦ Τροφωνίου ὅσο τὰ σπλάγχνα ἑνός κριαριοῦ, ποὺ ὁ κάθε μαντευόμενος, τὴν πρώτη νύχτα ποὺ κατεβαίνει στὸ ἄντρο, θυσιάζει σ' ἕναν λάκκο κι ἐπικαλεῖται τὸν Ἀγαμήδη. Κι ἂν οἱ προηγούμενες θυσίες ἀποβοῦν αἴσιες, δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία, ἂν δὲν δείξουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ κριαριοῦ. Ὅταν κι αὐτὰ συμφωνήσουν, τότε καθένας κατεβαίνει γεμᾶτος ἐλπίδες. Καὶ κατεβαίνει ὡς ἑξῆς: Πρῶτα-πρῶτα τὸν ὁδηγοῦν μὲς στὴν νύχτα στὸν ποταμὸ Ἕρκυνα κι ἐκεῖ τὸν ἀλείφουν μὲ λάδι καὶ τὸν λούζουν δυὸ παιδιὰ ἡλικίας περίπου δεκατριῶν ἐτῶν, ποὺ τ' ἀποκαλοῦν Ἑρμᾶς. Αὐτά, λοιπόν, τὸν λούζουν καὶ τὸν ὑπηρετοῦν σ' ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη, σὰν παιδιὰ ποὺ εἶναι. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸν παραλαμβάνουν οἱ ἱερεῖς καὶ δὲν τὸν ὁδηγοῦν κατ' εὐθεῖαν στὸ μαντεῖο, ἀλλὰ τὸν πηγαίνουν στὶς πηγὲς ποὺ εἶναι πολὺ κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Ἐδῶ πρέπει νὰ πιῆ τὸ λεγόμενο νερὸ τῆς Λήθης, γιὰ νὰ λησμονήση ὅλα ὅσα τὸν ἀπασχολοῦσαν πρίν, μετὰ πρέπει νὰ πιῆ ἄλλο νερό, τὸ νερὸ τῆς Μνημοσύνης, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ θυμᾶται ὅσα βλέπει μετὰ τὴν κατάβασή του. Ἀφοῦ παρατηρήση τὸ ἄγαλμα, ποὺ λένε ὅτι φιλοτέχνησε ὁ Δαίδαλος (αὐτὸ οἱ ἱερεῖς δὲν τὸ δείχνουν παρὰ μόνο σ' ἐκείνους ποὺ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν Τροφώνιο), ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἰδῆ, τὸ λατρέψη καὶ προσευχηθῆ, ἔρχεται μετὰ στὸ μαντεῖο ντυμένος μ' ἕναν λινὸ χιτῶνα, ζωσμένο μὲ ταινίες, καὶ μὲ ντόπια ὑποδήματα στὰ πόδια. Τὸ μαντεῖο εἶναι στὸ βουνὸ πέρα ἀπ' τὸ ἄλσος. Γύρω του ἔχει ἕνα κυκλικό κρηπίδωμα ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο, τοῦ ὁποίου ἡ περιφέρεια εἶναι περίπου σὰν τὸ μικρότερο ἁλώνι καὶ τὸ ὕψος του δὲν φθάνει δυὸ πῆχες. Ἐπάνω στὸ κρηπίδωμα ὑψώνονται βέργες, χάλκινες καὶ αὐτές, κι οἱ ζῶνες ποὺ τὶς συνδέουν καὶ τὶς στηρίζουν, κι ἀνάμεσά

τους ἔχουν κατασκευασθῆ θύρες. Μέσα στὸν περίβολο εἶναι ἕνα χάσμα γῆς, ὄχι φυσικό, ἀλλὰ κατασκευασμένο μὲ τέχνη καὶ ἁρμονία ὡς τὴν τελευταία λεπτομέρεια. Τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ οἰκοδομήματος μοιάζει μὲ φοῦρνο. Στὸ πλάτος ἡ διάμετρός του εἶναι πάνω-κάτω τέσσερες πῆχες. Τὸ βάθος του, κι αὐτὸ μπορεῖ νὰ ὑπολογίση κανείς, ὅτι δὲν φθάνει πάνω ἀπὸ ὀχτὼ πῆχες. Δὲν ἔχουν κατασκευάσει καμμιὰ κάθοδο στὸν πυθμένα, ἀλλὰ ὅταν κανεὶς ἔρχεται στὸν Τροφώνιο, τοῦ φέρνουν μιὰ στενὴ κι ἐλαφριὰ σκάλα. ***Κι ὅταν κατεβῆ βλέπει μιὰ ὀπὴ μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ οἰκοδομήματος. Ἔχει πλάτος δυὸ πιθαμὲς καὶ τὸ ὕψος της δείχνει ἴσα μὲ μιὰ πιθαμή. Αὐτός, λοιπόν, ποὺ κατεβαίνει ξαπλώνει στὸ ἔδαφος κρατῶντας στὰ χέρια του πίτες ζυμωμένες μὲ μέλι καὶ χώνει πρῶτα τὰ πόδια του στὴν ὀπή, ὅπως εἶναι ξαπλωμένος, καὶ σιγά-σιγὰ σέρνεται προσπαθῶντας νὰ περάση τὰ γόνατα μέσα στὴν ὀπή. Κι ἀφοῦ τὰ περάση ἀμέσως τραβιέται τὸ ὑπόλοιπο σῶμα κι ἀκολουθεῖ τὰ γόνατα, ὅπως ἀκριβῶς τὸ μεγαλύτερο καὶ πιὸ ὁρμητικὸ ποτάμι μπορεῖ ν' ἁρπάξη στὴν δίνη του ἕναν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ἐξαφανίση. Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὅσοι βρεθοῦν πιὰ στὸ ἄδυτο δὲν μαθαίνουν τὰ μέλλοντα κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἀλλὰ ἄλλοτε βλέποντας καὶ ἄλλοτε ἀκούοντας. Ἡ ἐπιστροφὴ ἐπάνω γίνεται πάλι μέσα ἀπὸ τὴν ὀπὴ καὶ προηγοῦνται πάλι τὰ πόδια.*** Λένε, ὅτι δὲν σκοτώθηκε κανένας ἀπ' ὅσους κατέβηκαν παρὰ μόνον ἕνας ἀπ' τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Δημητρίου. Ἀλλὰ γι' αὐτὸν λένε ὅτι δὲν ἔκανε τίποτε ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, οὔτε κατέβηκε γιὰ νὰ λάβη χρησμό, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κλέψη ἀσήμι ἀπ' τὸ ἄδυτο. Λέγονται καὶ ἄλλοι θρύλοι γύρω ἀπ' τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἀλλ' ἐγὼ ἀνέφερα τὰ πιὸ ἀξιόλογα. Μετὰ τὴν ἀνάβαση ἀπ' τὸν Τροφώνιο, τὸν μαντευόμενο τὸν παραλαμβάνουν πάλι οἱ ἱερεῖς καὶ τὸν καθίζουν ἐπάνω στὸν λεγόμενο θρόνο τῆς Μνημοσύνης, ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ ἄδυτο, καὶ μετὰ τὸν ρωτᾶνε γιὰ ὅλα ὅσα εἶδε καὶ ἄκουσε. Κι ἀφοῦ τ' ἀκούσουν, τὸν παραδίδουν στοὺς συγγενεῖς του. Κι αὐτοὶ τὸν σηκώνουν καὶ τὸν φέρνουν στὸ οἴκημα τοῦ Καλοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Καλῆς Τύχης, ὅπου εἶχε μείνει πρωτύτερα, ***παραλυμένον ἀπ' τὸν φόβο, χωρὶς τὴν συνείδηση τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τοῦ περιβάλλοντος.*** Ἔπειτα ὅμως συνέρχεται, ὅπως ἦταν πρίν, καὶ ξαναγυρίζει τὸ γέλιο στὰ χείλη του. Καὶ τὰ γράφω αὐτὰ ὄχι ἐξ ἀκοῆς, ἀλλὰ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ἄλλους ποὺ κατέβηκαν καὶ μάλιστα **κι ἐγὼ ὁ ἴδιος ζήτησα χρησμὸ ἀπ' τὸν Τροφώνιο.** Αὐτοὶ ποὺ κατέβηκαν στὸ ἄδυτο εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀφιερώσουν μιὰ πινακίδα ὁ καθένας, πάνω στὴν ὁποία εἶναι γραμμένα ὅλα ὅσα εἶδε ἢ ἄκουσε. Ἐδῶ φυλάσσεται ἀκόμα ἡ ἀσπίδα τοῦ Ἀριστομένους. Τὴν ἱστορία της τὴν ἔχω ἤδη διηγηθῆ σὲ προηγούμενο βιβλίο.

Μετάφρασις: Ἀ. Γεωργιάδου, ἐκδ. "Γεωργιάδη"

Πλουτάρχου

ΠΕΡΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΙΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν πρώτη σελίδα)

Προσκύνησε τὸν θεὸ καί, μόλις κατάφερε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸν ὄχλο, μᾶς διηγήθηκε πράγματα παράξενα ποὺ εἶδε καὶ ἄκουσε. Εἶπε πὼς κατέβηκε στὸ μαντεῖο καὶ στὴν ἀρχὴ συνάντησε γύρω του μεγάλο σκοτάδι, ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ προσευχήθηκε, ἔμεινε ξαπλωμένος γιὰ πολλὴ ὥρα, χωρὶς νὰ συνειδητοποιῆ πολὺ καθαρὰ ἂν ἦταν ξυπνητὸς ἢ ὀνειροπολοῦσε. Τοῦ φάνηκε, ὡστόσο, πώς, **ἀκούγοντας ταυτόχρονα ἦχο δυνατό, δέχθηκε χτύπημα στὸ κεφάλι, ἄνοιξαν οἱ ραφὲς τοῦ κρανίου του καὶ ἡ ψυχή του βγῆκε.** Καθὼς ἀπομακρυνόταν, ἀναμειγνυόταν μὲ ἀέρα διαυγῆ καὶ καθαρὸ καὶ ἔνοιωθε χαρά. Κατ' ἀρχὰς τοῦ φάνηκε πὼς τότε ἀνέπνευσε, ἐνῷ προηγουμένως ἦταν γιὰ πολὺ χρόνο πιεσμένη, καὶ ἔγινε περισσότερη ἀπ' ὅ,τι πρίν, σὰν ἱστίο ποὺ ξεδιπλώνεται, ἔπειτα τοῦ φάνηκε πὼς ἀκούει ἀμυδρὸ σφύριγμα νὰ γυρίζη πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ ὁ ἦχος ποὺ ἄφηνε ἦταν εὐχάριστος. Κοιτάζοντας πρὸς τὰ πάνω, δὲν εἶδε πουθενὰ τὴν γῆ, ἀλλὰ νησιὰ ποὺ ἔλαμπαν μὲ λάμψη ἁπαλή (1) ἀλλάζοντας μεταξύ τους καὶ μὲ τὴν σειρά του τὸ καθένα χρῶμα σὰν νὰ ἦταν βαφές, ἐνῷ ταυτόχρονα τὸ φῶς ἄλλαζε κι αὐτὸ ἀνάλογα μὲ τὶς μεταβολές. Φαίνονταν ἀναρίθμητα στὸ πλῆθος καὶ ὑπερφυσικὰ στὸ μέγεθος, ὄχι ἴσα ὅλα ἀλλὰ ὅλα περιφερῆ.

Τοῦ φάνηκε πὼς αὐτὰ κινοῦνταν κυκλικὰ στὸν αἰθέρα καὶ σιγοσφύριζαν μελωδικά· οἱ ἦχοι ποὺ ἔβγαζαν ἦσαν γλυκεῖς, σὲ συμφωνία μὲ τὴν ὁμαλότητα τῆς κινήσεως, καὶ ἐναρμονισμένοι ὅλοι μεταξύ τους (2). Ἀνάμεσά τους ἦταν χυμένη θάλασσα ἢ λίμνη, ποὺ τὸ γλαυκό της ἀκτινοβολοῦσε ὅλα τὰ χρώματα ἀνάκατα (3). Ἀπὸ τὰ νησιὰ λίγα περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ πέρασμα καὶ μεταφέρονταν πέρα ἀπὸ τὸ ρεῦμα, (4) ἐνῷ ἄλλα πολλά... παρασύρονταν ἀπὸ τήν... (5) ποὺ κατὰ κάποιον τρόπο παρασυρόταν. Ἡ θάλασσα εἶχε ἀλλοῦ μεγάλο βάθος, ἰδιαίτερα πρὸς τὸν νότο, ἀλλοῦ ὑπῆρχαν μικρὰ καὶ ἀβαθῆ τενάγη (6), ἐνῷ σὲ πολλὰ σημεῖα ξεχείλιζε καὶ τραβιόταν πάλι, (7) χωρὶς ὡστόσο μεγάλες διαφορές. Τὸ χρῶμα της ἦταν ἀλλοῦ καθαρὸ καὶ πελαγίσιο, ἀλλοῦ ὄχι καθαρὸ ἀλλὰ θολὸ σὰν τὸ χρῶμα τῆς λίμνης. Ὅσο γιὰ τὸ φούσκωμα τῆς θάλασσας (8), μόλις τὴν ξεπερνοῦσαν τά νησιά, τὰ ἔφερνε πάλι πίσω, ὄχι ὡστόσο στὸ σημεῖο ἐκκινήσεως καὶ χωρὶς νὰ διαγράφεται κύκλος, ἀλλὰ κάθε φορὰ ὑπῆρχε ἐλαφριὰ μετατόπιση, ὥστε νὰ δημιουργῆται ἕλικα κατὰ τὴν περιστροφή (9). Ἡ θάλασσα ποὺ περιέβαλλε τὰ νησιὰ εἶχε στὸ μέσον κυρίως καὶ μεγαλύτερο μέρος κλίση λίγο μικρότερη ἀπὸ τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ ὅλου (10), ὅπως τουλάχιστον φαινόταν (στὸν Τίμαρχο).

Εἶχε ἐπίσης δύο στενώσεις καὶ ἐκεῖ χύνονταν μέσα της δυὸ ποταμοὶ φωτιᾶς ἀπὸ διαμετρικὰ ἀντίθετα σημεῖα, ἔτσι ὥστε τὰ νερά της νὰ χωρίζωνται, νὰ κοχλάζουν καὶ τὸ γλαυκό της χρῶμα νὰ ἀσπρίζη. (11)

Αὐτά, λοιπόν, ἔβλεπε καὶ χαιρόταν μὲ τὸ θέαμα. Κοιτάζοντας πάλι κάτω, εἶδε χάσμα μεγάλο, στρογγυλὸ σὰν κομμένη σφαῖρα, φοβερώτατο καί βαθύ (12), γεμᾶτο πολὺ σκοτάδι, ποὺ δὲν ἔμενε ἥσυχο, ἀλλὰ ταραζόταν καὶ συχνὰ ἀνέβαινε πρὸς τὰ πάνω ὅπως τὰ κύματα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούγονταν μυριάδες μουγκρητὰ καὶ στεναγμοὶ μυριάδων ζωντανῶν, κλάματα βρεφῶν καὶ ὀδυρμοὶ ἀνάκατοι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, κάθε εἴδους ἦχοι καὶ θόρυβοι, ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰ βάθη ἀμυδροί, καὶ ὅλα τοῦτα τοῦ προκάλεσαν ὄχι καὶ λίγο τρόμο. Λίγο μετὰ τοῦ εἶπε κάποιος, τὸν ὁποῖο δὲν ἔβλεπε: «Τίμαρχε, τί λαχταρᾶς νά μάθης;», καὶ αὐτὸς ἀποκρίθηκε: «Τὰ πάντα, διότι τὶ δὲν εἶναι, στ᾽ ἀλήθεια, ἐκπληκτικό;» «Ἐμεῖς ὅμως», τοῦ εἶπε ἡ φωνή, «ἐλάχιστη σχέση ἔχουμε μὲ τὰ πράγματα τοῦ πάνω κόσμου (13). Τὸν κλῆρο, ὡστόσο, τῆς Φερσεφόνης (14), τὸν ὁποῖο διαχειριζόμαστε ἐμεῖς, ποὺ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσερεις (15) καὶ ὅριό του εἶναι ἡ Στύξ, ἂν θέλης νὰ τὸν δῆς, μπορεῖς». Στήν ἐρώτησή του ποιὰ ἦταν ἡ Στύξ, «ὁδὸς πρὸς τὸν Ἅδη», ἀπάντησε, «ἔρχεται ἀπὸ ἀπέναντι καὶ ἡ ἴδια ἡ κορυφή της σχίζει στὰ δύο τὸ φῶς. Ὅπως βλέπεις, καθὼς ἀνεβαίνει ἀπὸ τὸν Ἅδη πρὸς τὰ πάνω, στὸ σημεῖο τῆς διαδρομῆς της ὅπου ἀγγίζει τὸ φῶς σχηματίζει τὸ ὅριο τοῦ τελευταίου μέρους τοῦ σύμπαντος.

Τέσσερεις, ἐξ ἄλλου, εἶναι οἱ ἀρχὲς τῶν πάντων, τῆς ζωῆς ἡ πρώτη, τῆς κινήσεως ἡ δεύτερη, τῆς γενέσεως τρίτη, τῆς φθορᾶς ἡ τελευταία. Τὴν πρώτη συνδέει μὲ τὴν δεύτερη ἡ Μονάδα, στὴν περιοχὴ τοῦ ἀοράτου, τὴν δεύτερη μὲ τὴν τρίτη ὁ Νοῦς, στὴν περιοχὴ τοῦ ἡλίου, τὴν τρίτη μὲ τὴν τέταρτη ἡ Φύση, στὴν περιοχὴ τῆς σελήνης. Σὲ κάθε σύνδεσμο κάθεται Μοῖρα, ποὺ κρατάει τὰ κλειδιά, θυγατέρα τῆς Ἀνάγκης, στὸν πρῶτο ἡ Ἄτροπος, στὸν δεύτερο ἡ Κλωθώ, σὲ ἐκεῖνον στὴν περιοχὴ τῆς σελήνης ἡ Λάχεσις καὶ γύρω ἀπ᾽ αὐτὴν γίνεται ἡ καμπὴ τῆς γενέσεως (16). Τὰ ἄλλα νησιὰ κατέχουν θεοί, ἐνῷ ἡ σελήνη, ποὺ ἀνήκει στοὺς γήινους δαίμονες, ἀποφεύγει τὴν Στύγα, περνῶντας ἐλαφρῶς ἀπὸ πάνω της, καὶ δὲν πιάνεται ἀπ᾽ αὐτὴν παρὰ μία μόνο φορὰ σὲ ἑκατὸν ἑβδομῆντα ἑπτὰ δεύτερα μέτρα (17).

Ὅταν ἡ Στύγα πλησιάζη, οἱ ψυχὲς φωνάζουν ἀπὸ τὸν τρόμο τους, διότι ὁ Ἅδης ἁρπάζει πολλὲς ποὺ γλιστροῦν ἐνῷ ἄλλες τραβάει ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ πάνω ἡ σελήνη, καθὼς τὴν πλησιάζουν κολυμπῶντας, σὲ ὅσες τὸ τέλος τῆς γενέσεως συνέπεσε τὴν κατάλληλη στιγμή, ἐκτὸς βέβαια ἀπ᾽ ὅσες εἶναι μιαρὲς καὶ ἀκάθαρτες· αὐτὲς (ἡ σελήνη), μὲ ἀστραπὲς καὶ φοβερὰ μουγκρητά, δὲν ἀφήνει νὰ πλησιάσουν, ὁπότε, θρηνῶντας γιὰ τὴν μοῖρα τους καὶ ἀπογοητευμένες, φέρονται πρὸς τὰ κάτω πάλι καὶ προχωροῦν σὲ ἄλλη γένεση, ὅπως βλέπεις». «Μὰ δὲν βλέπω τίποτα», εἶπε ὁ Τίμαρχος, «παρὰ μόνον ἀστέρια πολλὰ ποὺ πάλλονται γύρω ἀπὸ τὸ χάσμα, ἄλλα ποὺ βυθίζονται σὲ αὐτὸ καὶ ἄλλα ποὺ πηδοῦν πάλι πρὸς τὰ πάνω». «Βλέπεις ἑπομένως», εἶπε ἡ φωνή, «τοὺς ἴδιους τοὺς δαίμονες, ἀλλὰ δὲν τὸ ξέρεις. Τὸ πρᾶγμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κάθε ψυχὴ ἔχει μερίδιο στὸν νοῦ (18), δὲν εἶναι χωρὶς λογικὸ οὔτε χωρὶς νοῦ, ἀλλὰ ὅσο μέρος της εἶναι ἀνακατεμένο μὲ τὴν σάρκα καί τὰ πάθη ἀλλοιώνεται καὶ στρέφεται μὲ τὶς ἡδονὲς καὶ τὶς ὀδύνες πρὸς τὸ ἄλογο. Ὡστόσο, δὲν ἀνακατεύεται κάθε ψυχὴ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄλλες ἔχουν βυθισθῆ ὁλόκληρες στὸ σῶμα καί, καθὼς συνταράζονται ὁλόκληρες, στὸ σύνολό τους καὶ σὲ ὅλη τους τὴν ζωὴ κλυδωνίζονται ἀπὸ τὰ πάθη. Ἄλλες ἀνακατεύθηκαν ἐν μέρει, ἄφησαν ὅμως ἔξω τὸ πιὸ καθαρό τους μέρος, ποὺ δὲν παρασύρεται ἀλλὰ ἐπιπλέει πάνω πάνω καὶ ἀγγίζει τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου (19), ὅπως ἕνα ἀντικείμενο, κρεμασμένο ἀπὸ τὴν κορυφή, ποὺ τὸ κάτω μέρος του εἶναι βυθισμένο στὸ νερό. Ἡ ψυχή ὀρθώνεται γύρω του, καὶ αὐτὸ τὴν συγκρατεῖ, στὸ μέτρο ποὺ ἐκείνη τὸ ὑπακούει καὶ δὲν κυριαρχεῖται ἀπὸ τὰ πάθη. Αὐτό, λοιπόν, ποὺ κινεῖται ὑποβρυχίως μέσα στὸ σῶμα λέγεται ψυχή (20), ἐνῷ αὐτὸ ποὺ μένει ἔξω ἀπὸ τὴν φθορὰ οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι ὀνομάζουν νοῦ καὶ νομίζουν ὅτι βρίσκεται ἐντός τους, ὅπως ἀκριβῶς νομίζουν καὶ γιὰ τὰ ἀντικείμενα ποὺ καθρεφτίζονται ὅταν βρίσκωνται μέσα στά κάτοπτρα. Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ ἔχουν ὀρθὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ πρᾶγμα θεωροῦν ὅτι βρίσκεται ἐκτὸς καὶ τὸ ὀνομάζουν δαίμονα. Στὰ ἀστέρια, λοιπόν, ποὺ σοῦ φαίνονται ὅτι σβήνουν, Τίμαρχε», εἶπε ἡ φωνή, «νὰ ξέρης πὼς βλέπεις τὶς ψυχὲς ποὺ ἔχουν βυθισθῆ ὁλόκληρες μέσα στὰ σώματα, ἐνῷ σὲ ἐκεῖνα ποὺ σοῦ φαίνονται ὅτι λάμπουν ξανὰ καὶ ἐπανεμφανίζονται, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ κάτω καὶ τινάζοντας ἀπὸ πάνω τους τὴν ἀχλὺ καὶ τὸ ζοφερὸ σκοτάδι σὰν νὰ εἶναι λάσπη (νὰ ξέρης πὼς βλέπεις) τὶς ψυχὲς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ σώματα καὶ συνεχίζουν τὴν πλεύση τους μετὰ τὸν θάνατο. Ὅσο γιὰ ἐκεῖνα ποὺ κινοῦνται πρὸς τὰ πάνω, εἶναι οἱ δαίμονες τῶν ἀνθρώπων, ποὺ λέγεται ὅτι διαθέτουν νοῦ. Προσπάθησε νὰ διακρίνης τοῦ καθενὸς τὸν σύνδεσμο ποὺ τὸν ἑνώνει ἐν εἴδει συμφύσεως μὲ τὴν ψυχή».

Ἀκούγοντας αὐτά, ὁ Τίμαρχος κοίταξε μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ εἶδε ὅτι ἀπὸ τὰ ἀστέρια ἄλλα σάλευαν λιγώτερο καὶ ἄλλα περισσότερο, ὅπως βλέπουμε νὰ κινοῦνται στὴν θάλασσα οἱ φελλοί, μὲ τοὺς ὁποίους σημαδεύουν τὰ δίχτυα οἱ ψαράδες: ὡρισμένοι διαγράφουν ἕλικα συγκεχυμένη καὶ ἀνώμαλη, ὅμοια μὲ τὰ ἀδράχτια ποὺ κλωθογυρίζουν, καὶ δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν κίνησή τους σὲ εὐθεῖα. Εἶπε ἐπίσης ἡ φωνή· πὼς τὰ ἀστέρια ποὺ διέγραφαν εὐθεῖα καὶ κανονικὴ κίνηση εἶχαν νὰ κάνουν μὲ ψυχὲς εὐάγωγες χάρη στὴν ἀνατροφὴ καὶ τὴν καλλιέργειά τους, ἐφ᾽ ὅσον τὸ ἄλογο μέρος τους δὲν ἦταν ὑπερβολικὰ σκληροτράχηλο καὶ ἄγριο (21). Ἐκεῖνα πάλι ποὺ παρέκκλιναν ἐπανειλημμένα πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω μὲ τρόπο ἀνώμαλο καὶ ἄτακτο, λὲς καὶ γύρευαν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ δεσμά, πάλευαν μὲ χαρακτῆρες ἀτίθασους καὶ δυσαγώγους λόγω τῆς ἀπαιδευσίας· ἄλλοτε ἐπικρατοῦσαν καὶ τοὺς ἔφερναν στὸν ἴσιο δρόμο, ἄλλοτε λύγιζαν ἀπὸ τὰ πάθη καὶ παρασύρονταν ἀπὸ τὰ λάθη, ἔπειτα πάλι προέβαλλαν ἐκ νέου ἀντίσταση καὶ ἐπιβάλλονταν μὲ τὴν βία. Τὸν δεσμό, ποὺ εἶναι σὰν χαλινάρι περασμένο στὸ ἄλογο μέρος τῆς ψυχῆς, ὅταν τραβήξη πρὸς τὰ πίσω (ὁ δαίμων),

προκαλεῖ τὴν λεγόμενη μεταμέλεια γιὰ τὰ ἁμαρτήματα καὶ τὴν ντροπὴ γιὰ ὅσες ἡδονὲς εἶναι ἀπαγορευμένες καὶ ἀσυγκράτητες· αὐτὴ μοιάζει μὲ ὀδυνηρὸ ἐσωτερικὸ χτύπημα τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία δέχεται τὸ χαλινάρι τοῦ κυρίαρχου καὶ καθοδηγητικοῦ μέρους, μέχρις ὅτου μὲ τέτοιες τιμωρίες γίνη πειθήνια καὶ φιλικὴ σὰν πρᾶο οἰκόσιτο ζῶο, καὶ αἰσθάνεται ἐντονώτατα τὸν δαίμονα, χωρὶς χτυπήματα καὶ πόνους, μὲ σύμβολα καὶ σημεῖα.

«Αὐτές λοιπόν, κάποια στιγμὴ ἀργὰ καὶ σιγά-σιγὰ ὁδηγοῦνται καὶ φθάνουν ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Ἀπὸ τὶς εὐάγωγες ὅμως ἐκεῖνες ψυχές, ποὺ ὑπακούουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τὴν γέννησή τους στὸν δαίμονά τους προέρχεται τὸ μαντικὸ καὶ θεόπνευστο γένος. Μιὰ ἀπ᾽ αὐτὲς εἶναι, ὅπως ἔχεις, βέβαια, ἀκούσει, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑρμοδώρου τοῦ Κλαζομενίου (22), ποὺ ἐγκατέλειπε τελείως τὸ σῶμα τόσο τὴν νύχτα ὅσο καὶ τὴν μέρα καί ταξίδευε σὲ μέρη πολλά, ἔπειτα πάλι ἐπέστρεφε, ἔχοντας συναντήσει καὶ παρευρεθῆ σὲ πολλὰ ἀπ᾽ αὐτὰ ποὺ λέγονταν καὶ γίνονταν μακριά, μέχρις ὅτου ἡ γυναῖκα του παρέδωσε τὸ σῶμα χωρὶς τὴν ψυχὴ στοὺς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι τὸ ἔκαψαν μέσα στὸ σπίτι. Τοῦτο ἴσως δὲν εἶναι ἀληθινό, διότι δὲν ἔβγαινε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα, ἀλλά, ὑπακούοντας στὸν δαίμονα καὶ χαλαρώνοντας τὰ δεσμά, ἔδινε στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὴν δυνατότητα νὰ τριγυρίση καὶ νὰ περιπλανηθῆ, ὥστε, βλέποντας καὶ ἀκούγοντας πολλὰ ἀπ᾽ ὅσα γίνονταν ἐκτός, νὰ τῆς τὰ ἀνακοινώνη. Ὅσο γιὰ ἐκείνους ποὺ ἐξαφάνισαν τὸ σῶμα του, ἐνῷ κοιμόταν, μέχρι καὶ σήμερα τιμωροῦνται στὸν Τάρταρο. Τοῦτα θὰ μάθης καλλίτερα τὸν τρίτο μῆνα, νεαρέ μου», εἶπε, κατὰ τὰ λεγόμενά του, ἡ φωνή. «Τώρα πήγαινε».

Ὅταν σταμάτησε νὰ μιλᾶ ἡ φωνή, ἤθελε ὁ Τίμαρχος, ὅπως εἶπε, νὰ γυρίση καὶ νὰ δῆ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε. Νοιώθοντας ὅμως ξαφνικὰ μεγάλο πόνο στὸ κεφάλι, σὰν νὰ τοῦ τὸ πίεζε κάποιος, βέβαια δὲν εἶχε ἐπίγνωση καὶ αἴσθηση γιὰ τὸ τὶ τοῦ συνέβαινε, μετὰ ἀπὸ λίγο ὅμως ποὺ συνῆλθε εἶδε πὼς βρισκόταν ξαπλωμένος μέσα στὸ ἄντρο τοῦ Τροφωνίου, δίπλα στὴν εἴσοδο, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ξαπλώσει ἀρχικά (23).

Ἡ διήγηση, λοιπόν, τοῦ Τιμάρχου αὐτὴ εἶναι. Καθὼς ὅμως, ἐπιστρέφοντας στὴν Ἀθήνα, τρεῖς μῆνες ἀργότερα πέθανε, ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ φωνή, ἐμεῖς ἔκπληκτοι τὸ ἀνακοινώσαμε στόν Σωκράτη. **Ὁ Σωκράτης μᾶς κατηγόρησε ποὺ δὲν τοῦ τὸ εἴπαμε ὅσο ἀκόμη ὁ Τίμαρχος ἦταν ζωντανός, διότι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἀκούση τὸν ἴδιο καὶ νὰ τοῦ κάνη ἐπὶ πλέον διευκρινιστικές ἐρωτήσεις».**

"Περὶ Σωκράτους Δαιμονίου" ἐκδ. "Κάκτος"

Σχόλια

1. Ὁ Τίμαρχος βλέπει σὲ ὅραμα τὸν οὐράνιο τόπο, ὅπως καὶ ὁ Ἦρ τῆς Πολιτείας (614). Τὰ νησιὰ ποὺ βλέπει εἶναι τὰ ἄστρα, παρόμοια μὲ τὰ νησιὰ ποὺ περιβάλλονται ἀπὸ ἀέρα στὸν Πλατωνικὸ Φαίδωνα 111, τὰ νησιὰ τῶν Μακάρων, σύμφωνα μὲ τοὺς Πυθαγορείους.

2. Πρόκειται γιὰ τὴν ἐναρμόνιον φωνὴν τῶν οὐρανίων σφαιρῶν, ἀντίληψη Πυθαγορική, τὴν ὁποία ἀναφέρει συχνὰ ὁ Πλάτων (βλ. π.χ. Πολιτεία 617β κ.ἑ., Τίμαιος 35α κ.ἑ.) ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (βλ. Μετὰ τὰ Φυσικά, Α 968α 3: καὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἁρμονίαν εἶναι καὶ ἀριθμόν). Στὸ Περὶ Οὐρανοῦ Β, κεφ. 9, ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει πώς, σύμφωνα μὲ τοὺς Πυθαγορείους, τὰ ἀστρικὰ σώματα κινοῦνται μὲ ταχύτητα ἀνάλογη πρὸς τὴν ἀπόστασή τους ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος καὶ ἐκπέμπουν ἀνάλογους ἤχους, ἄλλα ψηλότερους καὶ ἄλλα χαμηλότερους.

3. Ἡ θάλασσα καὶ ἡ κυκλική της κίνηση δηλώνουν κατὰ πᾶσα πιθανότητα τὴν οὐράνια σφαῖρα καὶ τὴν καθημερινή της κίνηση σύμφωνα μὲ τὴν γεωκεντρικὴ ἀντίληψη του σύμπαντος.

4. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ εἶναι, κατὰ τοὺς de Lacy-Einarson, ὁ οὐράνιος ἰσημερινός, δηλαδὴ τὸ μέρος τῆς οὐράνιας σφαίρας, ποὺ φαίνεται νὰ κινῆται μὲ τὴν μεγαλύτερη ταχύτητα. Τὰ νησιὰ ποὺ περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ πέρασμα ἦταν οἱ πλανῆτες, ἐνῷ τὰ νησιὰ ποὺ παρασύρονταν ἀπὸ τὸ ρεῦμα ἦταν ἀπλανεῖς ἀστέρες.

5. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν ἐπίσης δύο χάσματα στὸ ἀρχαῖο κείμενο. Οἱ περισσότεροι ἐκδότες προτείνουν νὰ συμπληρωθῆ τὸ χωρίο ὡς ἑξῆς: ἄλλας δὲ πολλὰς < τούτῳ συν > ἐφέλκεσθαι, < τῆς θαλάσσης καὶ αὐτῆς ὁμαλῶς καὶ λείως > κύκλῳ σχεδόν ὑποφερομένης. (Πολλὰ ἄλλα παρασύρονταν μαζί του, ἀλλὰ καὶ ἡ θάλασσα παρασυρόταν κι αὐτή, γιὰ νὰ τὸ ποῦμε ἔτσι, σὲ ὁμαλὴ καὶ ἁπαλὴ κυκλικὴ κίνηση).

6. Ὅπως ἔχει παρατηρηθῆ, ἴσως ὁ Πλούταρχος μὲ τὰ ἀβαθῆ τενάγη ἀναφέρεται στὸν Γαλαξία καὶ ἄλλα συμπλέγματα ἀστέρων, ὅπως οἱ Πλειάδες, ἐνῷ μὲ τὸ μεγάλο βάθος ὑπονοεῖ τὸ τμῆμα χωρὶς ἀστέρια γύρω ἀπὸ τὸν ἀόρατο πόλο, ὅπως παριστανόταν στίς ἀρχαῖες οὐράνιες σφαῖρες.

7. Τὸ ξεχείλισμα καὶ ἡ ὑποχώρηση τῆς θάλασσας παραπέμπει ἴσως στὶς διάφορες ἀποστάσεις ποὺ χωρίζουν τὰ ἀστέρια ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς σφαίρας, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἀποτελῆ ἀναφορὰ στὴν θεωρία τῶν Πυθαγορείων περὶ ἀναπνοῆς τοῦ σύμπαντος.

8. Τὸ φούσκωμα αὐτὸ τῆς θάλασσας, σύμφωνα μὲ τοὺς de Lacy-Einarson, μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ ζώνη, ὁ χῶρος, δηλαδή, ποὺ περικλείεται μεταξὺ τῶν οὐρανίων τροπικῶν, ἢ οἱ ἴδιοι οἱ τροπικοὶ ποὺ ἀποτελοῦν τρόπον τινά τὶς ἀκτές (τά ὅρια) τῆς θάλασσας αὐτῆς τῶν πλανητῶν, γιὰ τὴν ὁποία γίνεται λόγος στὴν ἑπόμενη πρόταση. Ὁ Xani, ὡστόσο, ἀναρωτιέται μήπως ὁ Πλούταρχος ἔχει τυχὸν στὸ μυαλό του τὶς ἀποκλίσεις πλάτους τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν ζωδιακό. Τὸ ἐπίπεδο τῆς τροχιᾶς τῶν πλανητῶν εἶναι περισσότερο ἢ λιγώτερο κεκλιμένο σὲ σχέση μὲ τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐκλειπτικῆς, ἑπομένως ἐδῶ ὁ Πλούταρχος μπορεῖ νὰ ἐννοῆ τὰ σημεῖα τῆς τροχιᾶς τοῦ πλανήτη ποὺ ἀπέχουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐκλειπτική. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως αὐτὸ τὸ ξεπέρασμα καὶ ἡ ἐπάνοδος τῶν νησιῶν-πλανητῶν νὰ παραπέμπη στὴν στάση τους, ποὺ σύμφωνα μὲ μιὰ ἀρχαία θεωρία παρατηροῦνταν, ὅταν ὁ πλανήτης βρισκόταν σὲ τρίγωνο μὲ τὸν ἥλιο.

9. Ἡ ἑλικοειδὴς τούτη κίνηση ἀποτελεῖ τὶς φαινόμενες διαδρομὲς τῶν πλανητῶν, συνδυασμὸς τῆς δικῆς τους κινήσεως μὲ τὴν φαινομένη καθημερινὴ τῆς σφαίρας τῶν ἀπλανῶν.

10. Ἡ θάλασσα ἐδῶ εἶναι ὁ ζωδιακὸς κύκλος. Τὰ ὀκτὼ μέρη τοῦ ὅλου εἶναι τὰ ὀκτὼ ἑξηκοστὰ ἑνὸς μεσημβρινοῦ, ἀριθμὸς ποὺ ἀνταποκρίνεται σὲ 48 μοῖρες καὶ ξεπερνᾶ κατ' ἐλάχιστα αὐτοὺς ποὺ δίνουν οἱ ἀστρονόμοι γιὰ τὴν ἀπόσταση μεταξὺ τῶν τροπικῶν. Ὅσο γιὰ τὸ μέρος ποὺ περιβάλλει τὴν θάλασσα εἶναι ὁ οὐράνιος Ἰσημερινός, ποὺ περιβάλλει τὴν ἐκλειπτική.

11. Πρόκειται γιὰ τὸν Γαλαξία καὶ οἱ στενώσεις εἶναι στὰ σημεῖα τομῆς τοῦ ζωδιακοῦ καὶ τοῦ κύκλου τοῦ Γαλαξία.

12. Ἡ κομμένη σφαῖρα εἶναι ἴσως τὸ κάτω ἡμισφαίριο τῆς γῆς, ὅπως ὑποθέτει ὁ Cumont, Recherches sur la synbolique funéraire des Romains, σ. 56. Κατά τούς de Lacy-Einarson εἶναι ὁ Ἅδης ἢ ἡ γῆ, ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ τόπος κολασμοῦ σὲ σχέση μὲ τὸν κόσμο τοῦ αἰωνίου φωτός.

13. Πρόκειται γιὰ τὴν φωνὴ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἐπίγειους δαίμονες, ποὺ κατοικοῦν στὴν σελήνη (6λ. 591Γ).

14. Ἡ ἔκφραση κλῆρος τῆς Φερσεφόνης δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνη τὴν γῆ καὶ τὸν κῶνο σκιᾶς τῆς γῆς, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ τὴν σελήνη, ἐφ' ὅσον καὶ στὸ ἔργο Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς σελήνης ἡ Περσεφόνη 6ρίσκεται καὶ 6ασιλεύει στὴν σελήνη.

15. Ὁ πρῶτος κλῆρος 6ρίσκεται πέρα ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς οὐράνιας σφαίρας, ὁ δεύτερος μεταξὺ τῆς περιφέρειας τῆς οὐράνιας σφαίρας καὶ τῆς τροχιᾶς τοῦ ἡλίου, ὁ τρίτος εἶναι ἡ τροχιὰ τοῦ ἡλίου καὶ αὐτὴ τῆς σελήνης, ὁ τέταρτος, τέλος, περιλαμβάνει τὴν περιοχὴ τῆς σελήνης καὶ τὴν περιοχὴ μεταξὺ γῆς καὶ σελήνης. Ἡ Στύξ, τέλος, εἶναι ὁ κῶνος σκιᾶς τῆς γῆς, ἡ ὁποία ταυτίζεται μὲ τὸν Ἅδη.

16. Ἡ φράση καμπὴ τῆς γενέσεως ἀπαντᾶ στόν Πλατωνικό Φαίδωνα 726: ὁ τροχὸς τῶν γενέσεων, τῶν γεννήσεων δηλαδὴ καὶ τῶν θανάτων, εἶναι σὰν τὸ ἅρμα ποὺ κάνει στροφὴ καὶ πηγαίνει πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση, ἀπὸ τὴν ζωὴ στὸν θάνατο καὶ ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν ζωή.

17. Ἡ ἔκφραση σημαίνει: «μιὰ φορὰ κάθε 177 μέρες», ἐφ' ὅσον, σύμφωνα μὲ τὸν Γεμῖνο, τὸ πρῶτο μέτρο εἶναι ἡ μέρα ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μέχρι τὴν δύση τοῦ ἡλίου, ἐνῷ τὸ δεύτερο μέτρο εἶναι ἡ μέρα ἀπὸ τὴν μιὰ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου μέχρι τὴν ἑπομένη. 177 μέρες ἀντιστοιχοῦν σὲ 6 σεληνιακοὺς μῆνες. Ὁ λόγος ἐδῶ γιὰ τὶς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης ποὺ πιάνεται στὴν Στύγα (τὴν σκιὰ τῆς γῆς) ἀνὰ διαστήματα ἕξι σεληνιακῶν μηνῶν.

18. Τὰ ὅσα ἀκολουθοῦν ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἕναν τριμερῆ χωρισμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος σὲ πνεῦμα, ψυχὴ καὶ σῶμα. Τὸ ὅλο χωρίο εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὸν Πλατωνικό Τίμαιο 70α καί 90α.

19. Πρ6λ. Πλάτων, Φαίδων 1096-1106.

20. Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τὸν Πλατωνικὸ Φαῖδρο 248α.

21. Ἡ παραμοίωση τῆς ψυχῆς μὲ ἄλογο καὶ ἡ μεταφορὰ τοῦ ἡνιόχου εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸν Πλατωνικὸ Φαῖδρο 2476, 248α.

22. Τὴν γραφὴ Ἑρμοδώρου ποὺ παραδίδουν ὅλα τὰ χειρόγραφα, διορθώνει σωστὰ ὁ Xylander σὲ Ἑρμοτίμου: Ὁ Ἑρμότιμος ὁ Κλαζομένιος, γιὰ τὸν ὁποῖο κάνει λόγο καὶ ὁ Ἀριστοτέλης στὰ Μετὰ τὰ Φυσικὰ Α 9846 19, ἤκμασε τὸ 500 περίπου π.Χ. Θεωρεῖται δάσκαλος τοῦ Ἀναξαγόρα. **Ὁ Ἑρμότιμος, ὡστόσο, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἐγκαταλείπη τὸ σῶμα του καὶ ἔτσι νὰ συλλέγῃ πληροφορίες γιὰ γεγονότα ποὺ συνέβαιναν σὲ μακρινὲς ἀποστάσεις. Λέγεται ἀκόμη πὼς ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς προηγούμενες μετεμψυχώσεις τοῦ Πυθαγόρα.** Ἴσως ἡ παράδοση ποὺ τὸν θέλει δάσκαλο τοῦ Ἀναξαγόρα ἔχει νὰ κάνη μὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θρυλούμενη δυνατότητά του νὰ διαχωρίζη τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ σῶμα του, ὅπως ὁ Ἀναξαγόρας ἀποσυνδέει στὴν θεωρία του τὸν νοῦν (πνεῦμα) ἀπὸ τὴν ὕλη.

ΗΡΟΔΟΤΟΣ FM
1 0 7 , 3

ΔΕΥΤΕΡΑ
16:00-17:00
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ "ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ"
17:00-18:00
ΑΝΝΑ ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΥ-ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, ΑΝΝΑ ΔΟΝΤΑ
"ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑ"

ΤΡΙΤΗ
16:00-17:00
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΞΗΣ "ΕΣ ΕΔΑΦΟΣ ΦΕΡΕΙΝ"
17:00-18:00
ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ
" Ο ΛΑΟΣ ΠΟΥ ΑΓΝΟΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΧΑΜΕΝΟΣ"

ΤΕΤΑΡΤΗ
16:00-17:00
ΚΩΝ. ΚΟΥΡΟΣ "ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ"
17:00-18:00
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΓΚΡΙΝΟΣ "ΟΥΔΕΝ ΚΡΥΠΤΟΝ..."

ΠΕΜΠΤΗ
16:00-18:00
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΖΑΦΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
"Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΙΑΙΑ"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
16:00-17:00
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ "ΕΛΛΗΝΩΝ ΩΔΑΙ"
17:00-18:00
ΠΑΥΛΟΣ ΔΗΜΟΤΑΚΗΣ
"ΚΑΘΕΤΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟ"

Διεύθυνσις: ΚΩΣΤΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ
ΗΡΟΔΟΤΟΣ τηλ.: 60037777 - 6004670

ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Ζητῆστε την
στὰ περίπτερα

Μηνιαία ἐφημερίδα
Διεύθυνσις: Ἄδωνις Γεωργιάδης

ΑΓΩΓΗ

Γιά συνδρομές
Τηλ.: 52.21.314

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΕΤΟΣ ΤΟ 1998 ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ

(κύκλος 26.000 ἐτῶν τῆς μεταπτώσεως τῶν Ζωδίων)

Ἀλτάνη

(συνέχεια ἀπό σελ.1)

Πυθαγόρειος Ἀριθμοσοφία

Ἡ ἑρμηνεία τῆς ποιοτικῆς ὑφῆς τῶν ἀριθμῶν ὡς τὴν ἐδίδαξεν ὁ Πυθαγόρας, καὶ ὄχι ἡ ποσοτική των ἀξία, διεσώθη εἰς κάποιον 6αθμόν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας ἀπό τόν Πλάτωνα, τὸν Ἰάμ6λιχον εἰς τὰ Θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ ἐν μέρει ὑπό τῶν ἄλλων Νεοπλατωνικῶν, χάριν δὲ αὐτῶν γνωρίζομεν ἔστω καὶ μερικῶς τὴν ἐσωτερικήν ἑρμηνείαν τὴν ὁποίαν ἔδιδεν Ἐκεῖνος εἰς τὴν συμ6ολικήν δυναμοενέργειαν τῶν περιττῶν καὶ τῶν ἀρτίων ἀριθμῶν.

Ἡ μελέτη θὰ παρουσιάση τὰ εὑρήματα ποὺ ἐνυπάρχουν ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ 1 9 9 8 καὶ ἐναπόκειται εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀνατρέξη εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῶν ἐπὶ μέρους ἀρχετυπικῶν ὀντοτήτων τῶν ἀριθμῶν εἰς τὰ ἀντίστοιχα κείμενα.

Ἡ Θεία Τριαδικότης τοῦ ἀριθμοῦ 1998

Ἡ μοναδικότης τοῦ ἀριθμοῦ 1 9 9 8 , μεταξὺ ἄλλων σημαντικῶν ἀριθμητικῶν συγκυριῶν, ἔγκειται εἰς τὴν παρουσία 3 τριπλοτήτων, ποὺ ἀναπτύσσονται πυραμιδοειδῶς καὶ ἀφοροῦν τὴν πρώτην ἀκολουθία τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν 1 - 2 - 3 ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπήδησαν οἱ κόσμοι εἰς τὸ μορφοποιημένον σύμπαν. Ἡ διάταξις εἶναι ἡ ἑξῆς:

1 =	3 3 3	= 3 3 3
2 =	3 3 3 + 3 3 3	= 6 6 6 +
3 =	3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3	= 9 9 9
		1 9 9 8

Θά χρειασθῆ νὰ περάσουν 26.000 ἔτη ἀπὸ σήμερον προκειμένου νὰ ἐμφανισθῆ ἐκ νέου παρόμοιος ἀριθμητικὴ τ ρ ι α δ ι κ ή πυραμιδοειδὴς ἀντιστοιχία μὲ τὸ μ ο ν α δ ι κ ό ν ἔτος 1 9 9 8, τὸ ὁποῖον 6ιώνομε, καὶ τοῦτο, ἐφ' ὅσον μηδενισθῆ ἡ χρονολόγησις εἰς τὰς 0^0 τοῦ Κριοῦ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν 26.000 ἐτῶν. Ἡ δραστηριοποίησις τῶν τριαδικῶν δυνάμεων καὶ δυνατοτήτων δὲν λήγει μέ τὴν λῆξιν τοῦ ἔτους 1 9 9 8 . Ἡ κορύφωσις θὰ ἐπέλθη εἰς τὸν τελικὸν ἀριθμόν 3 , ὁ ὁποῖος θὰ ἐμφανισθῆ εἰς τὸ ἔτος 2 0 0 1 .

Κατά τόν Dave Davidson αἱ προβλέψεις τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος ἄρχισαν τό ἔτος 3999 μεῖον καί λήγουν τό 1998 μέ γεγονότα κοσμοϊστορικῆς σημασίας μεταξύ τοῦ 1998-2001

3	= 3
3 3 3	= 3 3 3
3 3 3 + 3 3 3	= 6 6 6 +
3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3	= 9 9 9
	2 0 0 1

Τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μελέτης ἑστιάζεται εἰς τὸν ἀριθμόν 1 9 9 8 εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπτύσσονται καὶ ἄλλαι σο6αρώταται ἀριθμητικαί δυνατότητες, αἱ ὁποῖαι μέσῳ τῆς Ἱερᾶς Πυθαγορείου Τετρακτύος ἀποκαλύπτουν τὴν γνῶσιν τοῦ Κύκλου τῶν 360^0 καθὼς καὶ τοῦ Κύκλου τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους μας Προγόνους.

῾Η γνῶσις αὐτή παρουσιάζεται βεβαίως ἀνεξάρτητος ἀπό τὴν ἐσωτερικήν διάστασιν καὶ δομήν τοῦ ἀριθμοῦ **1 9 9 8** . Πλήν ὅμως παρεμβαίνουσα καὶ λειτουργοῦσα ἐντὸς τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ μὲ τὴν Πλανητικήν, Φιλοσοφικήν καὶ 'Αριθμοσοφικήν της τοποθέτησιν, γεννᾶ σοβαρὰς ἀπορίας καὶ σκέψεις ὡς πρὸς τὰς σχετικὰς γνώσεις τῶν Πυθαγορείων, προερχομένας ἀπὸ τὸν 'Ορφισμὸν καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιστοίχων ἐννοιῶν.

Προχωρῶν ὁ φίλος ἀναγνώστης εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς μελέτης θὰ τοῦ γεννηθοῦν τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

α) Ποία ἡ προέλευσις του ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου των 28 γραμμάτων καὶ τῶν 27 ἀριθμῶν;
β) Ποία ἡ π ρ α γ μ α τ ι κ ὴ προέλευσις των ἀποκαλουμένων ἀραβικῶν ἀριθμῶν;
γ) Ποῖος καθιέρωσε τὴν σχέσιν γραμμάτων καὶ ἀριθμῶν τοῦ ἀρχαίου ἀλφαβήτου;
δ) Τὶ ἐγνώριζαν οἱ ἀρχαῖοι ῞Ελληνες σχετικῶς μὲ τὸν κύκλον τοῦ ἡμερονυκτίου, τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους καὶ
ε) 'Απέδιδαν οἱ Πυθαγόρειοι φιλοσοφικὴν διάστασιν εἰς τὰ γεωμετρικὰ σχήματα καί, ἄν ναί, πῶς ἑρμήνευαν αὐτά;

῾Ο ἀναγνώστης παραπέμπεται εἰς τὴν τετράτομον ἐργασίαν τοῦ ῾Ιπποκράτη Δάκογλου "῾Ο μυστικός κώδικας του Πυθαγόρα" καί ἰδιαιτέρως εἰς τὸν τέταρτον τόμον διὰ νὰ λάβη ὅλας τὰς ἀνωτέρω συγκεκριμένας ἀποκαλυπτικὰς ἀπαντήσεις.

'Ανάλυσις τοῦ ἀριθμοῦ 1 9 9 8

῾Ο ἀριθμός **1 9 9 8** κατά κύριον λόγον, πέραν τῆς ῾Ιερᾶς Τριαδικότητος, ἐμφανίζει καὶ δύο ἄλλας σοβαρὰς ἐκφράσεις:

Α. ῎Εχει 4πλῆν Τετρακτυϊκήν δομήν πολλαπλασιαζόμενος ἐπὶ τοῦ 1, 2, 3, καὶ 4 (ὡς πρὸς Σχέδ. 1, σελ. 27) καὶ

Β. 'Εμφανίζει **τριπλῆν ὁμοψηφίαν** καὶ τῶν ἐννέα μονοψηφίων ἀριθμῶν διαιρούμενος διὰ τῶν ἀριθμῶν 2, 3, 6, καὶ 9 καὶ τῶν παραγώγων αὐτῶν (Σχέδ. 6, 'Αριθμητικός Πίναξ, σελ. 34).

1998	:	2	=	9	9	9
	:	3	=	6	6	6
	:	6	=	3	3	3
	:	9	=	2	2	2

'Αντίστοιχα στοιχεῖα ἐμφανίζονται μόνον εἰς τὸ δεκαπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ, δηλαδὴ εἰς τό 1 9 9 8 0 ὡς εἶναι φυσικόν, (μὲ τὸ δεκαπλάσιον τοῦ τριψηφίου ἀποτελέσματος). Τέσσερεις δὲ ὁμοψήφιοι ἀριθμοὶ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἀριθμόν 1 9 9 9 8 καὶ μὲ τὰς ὑπολοίπους ἀντιστοιχίας, πλὴν ὅμως εἰς τετραπλῆν διάταξιν εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὰς ὁμοψηφίας ἐντὸς τοῦ Μεγάλου 'Ενιαυτοῦ.

Α. Τετρακτυϊκή ῾Υφή τοῦ 'Αριθμοῦ 1 9 9 8 καὶ τῶν πολλαπλασίων αὐτοῦ 1, 2, 3 καὶ 4:

῾Ο ἀριθμὸς 1998, καὶ ἐνδεχομένως καὶ τὸ ἔτος, παρουσιάζει τὴν κατωτέρω τετρακτυϊκὴν εἰκόνα, συμπεριλαμβάνουσα τοὺς ἀριθμοὺς 10 καὶ 36 ὡς ἀθροίσματα τῶν ἐπὶ μέρους πολλαπλασίων τοῦ ἀριθμοῦ 1998 X 1, 1998 X 2, 1998 X 3 καὶ 1998 X 4

(Σχ. 1)

Σ Τ Η Λ Α Ι

				α.	β.	γ.	δ.	ε.
1998	X	1	=	1	9	9	8	
	X	2	=	3	9	9	6	
	X	3	=	5	9	9	4	
	X	4	=	7	9	9	2	
		10			36	36		
				16	+		20 =36	

(1 + 3 + 5 + 7) + (2 + 4 + 6 + 8) = 3 6

Κατὰ τὸν Πλούταρχον ἡ ἐξίσωσις αὐτὴ ἀνεφέρετο εἰς τὸν ὅρκον τῶν Πυθαγορείων, διότι "*τεσσάρων μὲν ἀρτίων τῶν πρώτων, τεσσάρων δὲ περισσῶν εἰς αὐτὸ συντιθεμένων, ἀποτελούμενος (ὁ 36)*".

Καὶ οἱ μὲν περιττοὶ ἀριθμοὶ δίνουν τὴν ἀπαιτουμένην μαχητικὴν ἐνεργητικότητα εἰς τὸ ὄν, ἐνῷ οἱ ἄρτιοι τὸ ἐπαναφέρουν εἰς τὴν παθητικότητα καὶ τὴν ἀδράνειαν, ἐξασφαλίζοντες εἰς αὐτὸ τὴν ἁρμονίαν τῆς ἰσορροπίας (τοῦ ἀριθμοῦ 36=6X6).

<u>ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΪΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΑΥΤΩΝ</u>

῾Ο ἀριθμὸς 4 εἶναι ἡ βάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας καθιεροῦται ἡ λειτουργία τῆς Τετρακτύος εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὡρκίζοντο οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου. ῾Ο δὲ ὅρκος αὐτῶν ἦτο ὁ ἑξῆς:

"Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα Τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν".

"Ναὶ ὁρκίζομαι εἰς 'Εκεῖνον ποὺ παρέδωσεν εἰς τὴν ψυχὴν μου τὴν Τετρακτύν, πηγὴν ἀενάου φύσεως περιέχουσα τὰ ριζώματα (τὰ 4 στοιχεῖα τῆς φύσεως)".

Καὶ διευκρινίζει ὁ ῾Ιεροκλῆς:
"Πῶς δὲ τετρὰς (τετρακτύς) ὁ Θεὸς; Οὕτως ἐκ τοῦ εἰς Πυθαγόραν ἀναφερομένου ῾Ιεροῦ Λόγου σαφῶς εὑρήσεις, ἐν ᾧ ἀριθμὸς ἀριθμῶν ὁ Θεὸς ὑμνεῖται. Καὶ τοῦτο εἶναι, διότι 1+2+3+4=10 ἐξ ἧς πᾶς ἄλλος ἀριθμὸς γεννᾶται, ὡς ὁ Θεὸς δημιουργεῖ τὰ ὄντα. Διὸ ἡ Τετρακτὺς (τετράς) ἐπίσης ὡς ὁ Δημιουργὸς δύναται νὰ ὀνομάζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀριθμῶν καὶ κλειδοῦχος τῆς Φύσεως".
"Περαιτέρω", λέγει, "ὑπάρχουν 4 ἱκανότητες διὰ τῶν ὁποίων κρίνομεν τὰ πράγματα: ὁ νοῦς, ἡ ἐπιστήμη, ἡ δοξασία καὶ ἡ αἴσθησις· ὅλα πράγματι τὰ ὄντα κρίνονται διὰ τῶν τεσσάρων αὐτῶν

ἱκανοτήτων. Ὥστε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅλα τὰ ὄντα συνδέονται διὰ τῆς τετράδος, τὰ στοιχεῖα, αἱ ἐποχαὶ τοῦ ἔτους, αἱ περίοδοι, αἱ ἡλικίαι, αἱ κοινωνίαι, καὶ δὲν θὰ ἀνεύρωμεν κάτι ποὺ νὰ μὴ ἔχη εἰς τὴν ρίζαν του τὴν τετράδα. Διότι ὁ 4 εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ ἡ αἰτία τῶν πάντων. Ὁ νοητὸς θεὸς εἶναι αἴτιος τοῦ οὐρανίου καὶ αἰσθητοῦ θεοῦ (τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ κόσμου). Ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ παρεδόθη εἰς τοὺς μαθητάς του ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἐδῶ ὁ συντάκτης ὀμνύει, προσθέτων ὅτι ἡ τελείωσις τῆς Ἀρετῆς θὰ μᾶς ὁδηγήση εἰς τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας... Τὸ μέγιστον δὲ τῶν παραδοθέντων διδαγμάτων εἶναι ἡ γνῶσις τῆς δημιουργικῆς τετρακτύος". (Ἑλλ. μτφρ. Βιβλ. Σφιγγός, Ἀθῆναι 1979, νέα ἔκδ. Ἰδεο-θέατρον).

Ὁ δὲ Πλούταρχος εἰς τὸ Περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος (382) συμπληρώνει:
"Ἡ δὲ καλουμένη τετρακτύς, τὰ ἓξ τριάκοντα, μέγιστος ἦν ὅρκος, ὡς τεθρύληται, καὶ κόσμος ὠνόμασται, τεσσάρων μὲν ἀρτίων τῶν πρώτων, τεσσάρων δὲ περισσῶν εἰς ταὐτὸ συντιθεμένων, ἀποτελούμενος".

Τὸ ἄθροισμα ἑκάστης στήλης εἶναι ἀριθμὸς περιέχων τὸν ἀριθμὸν τῆς τετρακτύος εἰς διαφορετικὰς μορφὰς (Σχέδ. 1).
Ὁ δὲ πολλαπλασιασμὸς τοῦ ἀριθμοῦ 10 ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 36 εἶναι τὸ σύνολον τῶν μοιρῶν τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου, κύκλου τῆς ζωῆς τῆς ἐνσάρκου καταστάσεως τοῦ ὄντος. Αὐτὴ ἐκφραζομένη τετρακτυϊκῶς ἔχει τὴν ἀκόλουθον μαθηματικὴν παράστασιν:

$$\mathbf{(1+2+3+4)\ X\ [(1+3+5+7)+(2+4+6+8)]=360}$$

Συνεπῶς ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τὴν κατανόησιν τῆς Πυθαγορείου Τετρακτύος ἀφορᾶ τὸν Νόμον τῆς Ἐνσάρκου Ζωῆς εἰς τὸν Ζωδιακὸν Κύκλον (360^0).

Ὁ ἀριθμὸς 1998 ἐμφανίζει ὅλας τὰς ἀνωτέρω ἰδιότητας. Τυγχάνει δὲ νὰ διανύωμε τὸ ἔτος αὐτό, τὸ ὁποῖον καθίσταται καθαρῶς τετρακτυϊκόν, λόγῳ τῆς ὑπερισχύσεως τῶν 3 κυριωτέρων ἐκφράσεων αὐτοῦ ποὺ εἶναι οἱ ἀριθμοὶ 4, 10 καὶ 36.

Ὁ ἀριθμὸς 1998 πολλαπλασιαζόμενος διαδοχικῶς μὲ τοὺς τέσσερεις πρώτους ἀριθμούς (ἀριθμὸς 4 ἢ τετρακτύς) ἀποκαλύπτει εἰς τὰς ἀντιστοίχους στήλας τὰ ἑξῆς (Σχέδ. 1):
Στήλη α: Τὸ ἄθροισμα τῶν 4 πρώτων ἀριθμῶν, τὰ ὁποῖα ἐκ περιτροπῆς πολλαπλασιάζουν τὸν ἀριθμὸν 1998, εἶναι 1+2+3+4=10, ὁ κλειδοῦχος τῆς Φύσεως, λέει ὁ Ἱεροκλῆς.
Στήλη β: Τὸ ἄθροισμα τῶν 4 πρώτων περιττῶν ἀριθμῶν 1+3+5+7=16. Ὁ ἀριθμὸς 16 εἶναι τὸ τετράγωνον τοῦ 4 καὶ εἶναι τὸ πρῶτον σκέλος τῆς ἐξισώσεως.
Στήλη ε: Τὸ ἄθροισμα τῶν 4 πρώτων ἀρτίων ἀριθμῶν 2+4+6+8=20 εἶναι τὸ δεύτερον σκέλος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς συντίθεται ἀπὸ τὸ $(4^2)+4=20$, ὑπερίσχυσις τοῦ ἀριθμοῦ 4.
Στῆλαι β καὶ ε: Τὸ ἄθροισμα τῶν 2 στηλῶν εἶναι τὸ σύνολον τῆς τετρακτύος εἰς τὴν ὁποίαν ὡρκίζοντο.

$$\mathbf{(1+3+5+7)\ +\ (2+4+6+8)\ =\ 36}$$

Στήλη γ: Ὁ ἀριθμὸς 9 ἐπαναλαμβάνεται 4 φορὰς μὲ ἄθροισμα

$$\mathbf{9+9+9+9=36}$$

Στήλη δ: Ὡς ἀνωτέρω.
Ὁ δὲ ἀριθμὸς ἐννέα (9) εἶναι ὁ ἀριθμὸς ὁ συνθέτων τὸν Πυθαγόρειον Ἄβακα.
Ὁ πίνακας τῶν πολλαπλασίων ἐπαναφέρει, ὡς εἶναι φυσικόν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῶν πολλαπλασίων τοῦ δέκα, τὸ γενικὸν σύνολον εἰς τὸν ἀριθμὸν 1998 X 10 = 19980.
Καθίσταται συνεπῶς φανερὸν ὅτι ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς φύσεως τοῦ ἀριθμοῦ διάταξις εἶναι Πυθαγόρειος καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὰς κατωτέρω ἐξισώσεις μὲ τὸ ἴδιο γινόμενον:

$$\underbrace{(1+2+3+4}_{\text{στήλη α}}=10)\ X\ \frac{[(\overbrace{1+3+5+7}^{\text{στήλη β}})+(\overbrace{2+4+6+8}^{\text{στήλη ε}})]}{\underbrace{(9+9+9+9)}_{\text{στῆλαι γ καί δ}}}=360$$

Ὁ ἀριθμὸς 360 τῶν 360 μοιρῶν τοῦ κύκλου κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἦτο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡμερῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους. Εἶχε συνεπῶς πολὺ μεγάλην σημασίαν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων, ὢν ταυτοχρόνως καὶ τὸ δεκαπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Τετρακτύος (36).

Ὁ Θέων ὁ Σμυρναῖος παραθέτει διεξοδικῶς 11 εἴδη τετρακτύων (93-98 ΘΙΜ). Ἐν περιλήψει ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

" Ὥστε τετρακτύες ἕνδεκα· πρώτη ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀριθμῶν, δευτέρα δὲ ἡ κατὰ πολλαπλασιασμὸν ἀριθμῶν, τρίτη κατὰ μέγεθος, τετάρτη τῶν ἁπλῶν σωμάτων, πέμπτη τῶν σχημάτων, ἕκτη τῶν φυομένων, ἑβδόμη τῶν κοινωνιῶν, ὀγδόη κριτική, ἐνάτη τῶν μερῶν τοῦ ζώου, δεκάτη τῶν ὡρῶν, ἑνδεκάτη τῶν ἡλικιῶν. Ἔχουσι δὲ πᾶσι ἀναλογίαν".
Ἴσως αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις φανοῦν ἁπλοϊκαὶ εἰς τὸν σημερινὸν μελετητήν. Ὅμως ἂς μὴ λησμονῆται ὅτι ἡ βαθυτέρα ἀνάπτυξις αὐτῶν ἐγίνετο μόνον εἰς τοὺς μαθηματικοὺς καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς τοῦ Πυθαγόρου. Τίποτα δὲ δὲν διεσώθη ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν Διδασκαλίαν τοῦ Πυθαγόρου.

Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς 36 εἶναι ὁ πλέον νευραλγικὸς ἀριθμός, ἀφορῶν τὴν δομὴν τοῦ ἰδίου τοῦ ὄντος, ἀπαιτεῖται μία περαιτέρω προσέγγισις καὶ ἑρμηνεία.

Ὁ ἀριθμὸς 4, ποὺ ἐμφανίζεται 9 φορὰς εἰς τὸν ἀριθμὸν 36, εἶναι ὁ σκληρὸς ἀριθμὸς τῆς ὕλης τῶν 4 στοιχείων (τὰ 4 ριζώματα τοῦ ὅρκου). Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν συγκεντρώνονται τὰ 4 σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος εἰς τὸν χῶρον (αἱ μοῖραι) καὶ αἱ 4 ἐποχαὶ εἰς τὸν χρόνον (αἱ ἡμέραι) διασταυρούμεναι εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τομῆς, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὄντος. Ὁ χωρόχρονος εἰς τὸν ὁποῖον περιορίζεται ὁ ἔνσαρκος ἄνθρωπος εἶναι μία πραγματικότης μαθητείας. Εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτόν, τὸν ἀριθμὸν τοῦ σταυροῦ (4), δοκιμάζεται ἡ δυνατότης τοῦ ὄντος νὰ ἀνελιχθῇ εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀρετῆς, ποὺ ὁδηγεῖ "εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας".

Ἡ κλῖμαξ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἁπλῆν ἀρίθμησιν τῆς μονάδος, δυάδος, τριάδος ἐκ τῆς ὁποίας ἀναπτύσσεται ὁ ἀριθμὸς 36, διότι εἶναι τὸ δημιούργημα τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν, δηλαδὴ

$$1 + 2 = 3 + 3 = 6\ X\ 6 = 36.$$

Ὁ ἀριθμὸς 36 προκύπτει ἀπὸ τὰς ἀκολούθους δυναμοενεργειακὰς παραστάσεις:
α) Τὸ ἄθροισμα τῶν κύβων τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν, δηλαδὴ

$$\mathbf{1^3+2^3+3^3=1+8+27=36}$$

β) Τὸ πηλίκον τῶν τετραγώνων τῶν τριῶν πρώτων ἀριθμῶν, δηλαδὴ

$$\mathbf{1^2 X 2^2 X 3^2=1 X 4 X 9=36}$$

Τὰ πάντα ἀπορρέοντα ἐκ τῶν 3 πρώτων ἀριθμῶν εἰς τὴν ἀναλογικὴν σχέσιν τῆς δημιουργίας τῶν κόσμων προσλαμβάνονται ὡς π α τ έ ρ α ς, μ η τ έ ρ α καὶ τ έ κ ν ο ν. Εἶναι ἡ πρώτη Οἰκογένεια τοῦ Σύμπαντος καὶ συνεπῶς οἱ τρεῖς πρῶτοι ἀριθμοὶ ἀποτελοῦν τὴν πρώτην Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τῆςΔημιουργίας. Τὸ 1+ 2 = 3, ἡ Θεία Πνευματικὴ Οἰκογένεια, εἶναι τὸ ἰδανικὸν τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ βιώση ἐσωτερικῶς τελειοποιῶν τὸν ἑαυτόν του καὶ ἐξωτερικῶς δημιουργῶν τὴν εἰδικήν του οἰκογένειαν.

Διὰ τῆς ἐνεργειακῆς ἰσχύος τῶν κύβων εἰς τὴν περίπτωσιν
α) τῆς ἀθροίσεως καὶ τῆς δυναμικῆς ἰσχύος τῶν τετραγώνων εἰς τὴν περίπτωσιν
β) τοῦ πολλαπλασιασμοῦ, ὑπάρχει ἡ ἐξισορρόπησις τῆς τελειότητος τοῦ προτύπου εἰς τὸν κόσμον τῶν Ὑπερβατικῶν Ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος ἢ τῶν Πυθαγορείων Ἀριθμῶν.

Ἡ τελεία αὐτὴ προσαρμοστικότης τῶν δυναμοενεργειῶν ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι πηγάζουν ἀπὸ τὴν πρώτην ἀκολουθίαν-οἰκογένειαν 1 - 2 - 3 τῆς ὁποίας τὸ ἄθροισμα καὶ τὸ πηλίκον εἶναι ὁ τέλειος ἀριθμὸς 6 καὶ ὁ μοναδικὸς τέλειος μεταξὺ τῶν μονοψηφίων, διότι

1 + 2 + 3 = 6
1 X 2 X 3 = 6

Εἶναι δὲ τέλειος ἀριθμὸς ὁ ἀριθμὸς 6, κατὰ τὸν Πυθαγόρα πάντοτε, διότι τὸ ἄθροισμα τῶν διαιρετῶν του ἰσοῦται μὲ τὸν ἴδιον τὸν ἀριθμόν:

6:1=6, 6:2=3, 6:3=2
Οἱ διαιρέται 1+2+3=6

Κατὰ τὸν Πυθαγόρα ὁ ἀριθμὸς 6 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς ψ υ χ ῆ ς .

(Ἰαμβλ. Θεολογ. Ἀριθμ. σ. 57) *"Μετὰ τὴν πεντάδα ἀμέσως τὸν ἀριθμὸν 6 ἐτίμων (οἱ Πυθαγόρειοι) συνάγοντες τὰ συμπεράσματά των οὐχὶ ἐξ ἀμφιβόλων τεκμηρίων. Ἔλεγον, δηλαδή, ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν ἑξάδα ἐνεψυχώθη καὶ προσηρμόσθη ὁ Κόσμος καὶ ὅτι τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἔτυχον ὁλοκληρώσεως καὶ διαρκείας, ἐπιμελοῦς ὑγείας καὶ κάλλους καὶ ἀρετῆς καὶ τῶν τοιούτων διὰ τῆς συνενώσεως καὶ τῆς ἀναπτύξεως. Ἀπεδείκνυον δὲ τοῦτο συλλογιζόμενοι ἐπαγωγικῶς".*
Καὶ ἐν συνεχείᾳ προσθέτει: *"Μὲ τὴν ψυχὴν κανεὶς ἄλλος ἀριθμὸς δὲν προσαρμόζεται ἐντελῶς ὅπως ἡ ἑξὰς καὶ διὰ τοῦτο θὰ ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῇ "διάρθρωσις τοῦ παντὸς" οὖσα ψυχοποιὸς καὶ ἐμποιητικὴ τῆς ζωτικῆς ἕξεως ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ὀνομάζεται ἑξάς...*

Ἐκ τῆς ἑξάδος γίνεται καταφανὴς ὁ λόγος τῆς ἐπιλογῆς τοῦ ἀριθμοῦ 36, ὡς περιέχοντος τὸ πρῶτον συμπαντικὸν οἰκογενειακὸν κύτταρον εἰς τοὺς 36 δεκανοὺς τοῦ κύκλου.

(Σχέδ. 2)

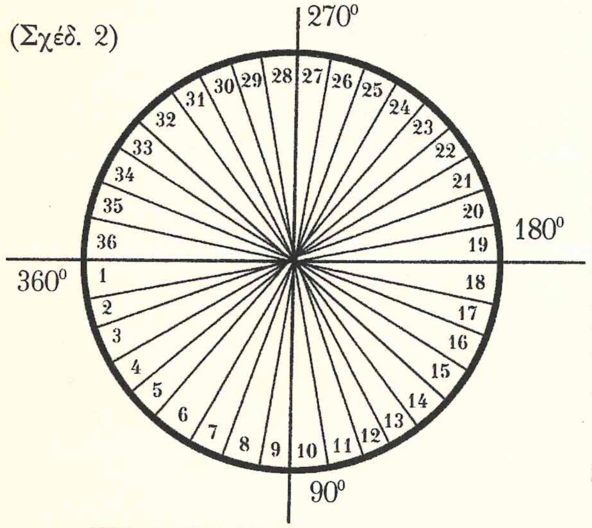

Συνεπῶς ὁ ἀριθμὸς 36 ἢ 6 X 6 ἢ 6^2 εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος ζωδιακὸς χῶρος, ὁ μεταξὺ τῆς ἀσάρκου καταστάσεως τῆς ψυχῆς εἰς τὴν ἀρχικήν της σύστασιν ὡς 6^1 καὶ τῆς τελικῆς μορφωποιήσεώς της ὡς 6^3 ἢ 6X6X6, τῆς τελειότητος τοῦ ψυχογονικοῦ κύβου. Ὁ ἀριθμὸς 36, ὡς ἐνδιάμεσος 6^2, ἐκπροσωπεῖ τοὺς 36 δεκανοὺς τοῦ ζωδιακοῦ, ἐνσάρκου κύκλου. Εἰς τὸν Ζωδιακὸν Κύκλον, ἢ ζωδιακὸν ἀγρόν, ἢ Διόνυσον Ζαγρέα ἢ Ζ + ἀγρέα (Κυνηγὸς τῆς Ζωῆς), τὸ κάθε ἓν τῶν 12 Ζωδίων ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 δεκανοὺς τῶν 10 μοιρῶν ἕκαστον, δηλαδὴ κάθε Ζώδιον ἔχει 30 μοίρας. Συνολικῶς δὲ $3X10^0X12=360^0$. (Σχέδ. 2).

Εἰς αὐτὸν συνεπῶς τὸν ἐνδιάμεσον χῶρον τῶν 36 δεκανῶν τοῦ κύκλου πραγματοποιεῖται καὶ δραστηριοποιεῖται ἡ ἐνσάρκωσις, ὅπου γίνεται καὶ ἡ μαθητεία διὰ τὴν πρακτικὴν ἐκπαίδευσιν τῆς ψυχῆς, γεννηθεῖσα ἐντὸς οἰκογενείας (1 + 2 = 3), διὰ νὰ δημιουργήσῃ νέαν οἰκογένειαν (1 + 2 = 3 + 3) = 6, δηλ. τὸν τέλειον Γάμον.

Ὁ ἀριθμὸς 36 καὶ κατ' ἐπέκτασιν ὁ 36X10=360 δὲν ἐπελέγη διότι ἁπλῶς διαιρεῖται ἄνευ ὑπολοίπου διὰ τῶν διαιρετῶν: 360:1=360, 360:2=180, 360:3=120, 360:4=90, 360:5=72, 360:6=60, 360:7 ἀφήνει ὑπόλοιπον, 360:8=45, 360:9=40,360:10=36, 360:11 ἀφήνει ὑπόλοιπον καὶ διὰ τοῦ 36:12=3
Οἱ ἀναλυθέντες Πυθαγόρειοι Τετρακτυϊκοὶ Λόγοι εἶναι ἐξαιρετικῶς μεγαλυτέρας σοβαρότητος, διότι τείνουν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ψυχογονικοῦ Κύβου, ἀπορρέοντος ἐκ τοῦ "Ζωογονικοῦ Τριγώνου" πάντοτε τοῦ Πυθαγόρου, ὡς ἀναλύεται ἐν συνεχείᾳ.

Ο ΨΥΧΟΓΟΝΙΚΟΣ ΚΥΒΟΣ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Τὸ τετράγωνον τοῦ 6 εἶναι 36 (6^2=36). Ὁ ἀριθμὸς 36 εἶναι ὁ ἐνδιάμεσος χῶρος, ὁ ἑνοποιῶν τὸ 6 εἰς τὴν πρώτην δύναμιν, δηλαδὴ τὴν ψυχήν (6^1=6) μὲ τὸ 6 εἰς τὸν κύβον (6^3) ἢ 6X6X6=216.

Οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς γνωστόν, ἰδιαιτέρως ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὸν ἀριθμὸν 216, διότι δι' αὐτοῦ ἐπικοινωνοῦσαν μὲ τὸν ψυχογονικὸν κύβον.

"Ὁ ἀριθμὸς 6 συνεδέετο μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Πυθαγόρου τοῦ θεωρήματος τοῦ "ζωογονικοῦ τριγώνου" διὰ τοῦ ὁποίου διετυπώθη τὸ θεώρημα "τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης ἰσοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν δύο ἄλλων πλευρῶν". Τὸ ἐμβαδὸν αὐτοῦ τοῦ τριγώνου εἶναι 4 X 3 : 2 = 6. Ὁ κύβος τοῦ 6 = 216 . Ἐξ ἄλλου τὰ γινόμενα τῶν κύβων τῶν τριῶν πλευρῶν 3^3 = 27 , 4^3 = 64 καὶ 5^3 = 125, ὅταν ἀθροισθοῦν δίδουν πάλιν 216. Αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν ὁ Πυθαγόρας, ποὺ τὸν ὠνόμαζε "ψυχογονικὸν κύβον", τὸν ἐσυσχέτιζε μὲ τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν ποὺ χρειάζεται νὰ γεννηθῇ ἕνας ἄνθρωπος, δηλαδὴ 7 X 30 ἡμέρες = 210 + 6 = 216. Τὸ 6 προστίθεται διότι δηλώνει τὶς ἀπαραίτητες ἡμέρες γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ κυοφορία τοῦ ἐμβρύου.
(Τὰ ἀνωτέρω ἀπὸ τὴν ΠΟΛΙΤΕΙΑ τοῦ Πλάτωνος, Η Βιβλίον, Σελ. 489, Σχόλια Α. Παπαθεοδώρου - Φ. Παππά, ἔκδ. "Πάπυρος").

Ἡ ἐμψύχωσις συνεπῶς πραγματοποιεῖται εἰς τὸν κύβον τοῦ ἀριθμοῦ 6. Αὐτή ὅμως, εἶναι μία "ἐν δυνάμει" τῆς ψυχῆς κατάστασις, ἡ ὁποία κατακτᾶται διὰ τῆς "ἀρετῆς" κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραμονῆς εἰς τὸν Ζωδιακὸν Κύκλον.

Ποία, ὅμως, ἡ "φιλοσοφία" του κύβου; Ὁ κύβος πρέπει νὰ καταστῇ στερεὸν σῶμα ἀμετακίνητον.
Ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τετραγώνου εἰς τὸν χῶρον προκύπτει ὁ Κύβος. Ἡ δύναμις καὶ ἡ ἔντασις τοῦ ψυχογονικοῦ κύβου ἀνάγει τὸν Νοῦ εἰς τὰς ὑψίστας παλμοδονητικὰς συχνότητας μέσῳ τῆς θεάσεως τῆς ἑξῆς σχηματικῆς ἀναπαραστάσεως:

(Σχέδ. 3)

Τετράγωνο

1. Κάθε τετράγωνον ἔχει 4 ὀρθὰς γωνίας τῶν 90 μοιρῶν.

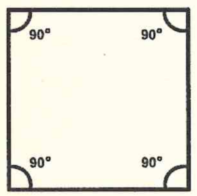

(Σχέδ. 4)

Κύβος

2. Ὁ κύβος ἀποτελεῖται ἀπὸ 6 τετράγωνα.

Ὁ κύβος ἔχει 6X4=24 ὀρθὰς γωνίας.

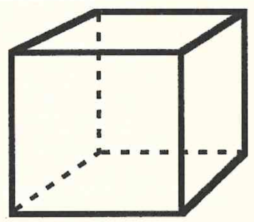

Αἱ σχηματιζόμεναι 24 ὀρθαὶ γωνίαι πρέπει καὶ αἱ 24 νὰ εἶναι ὀρθαὶ εἰς τὴν ψυχοπνευματικὴν διάρθρωσιν. Ἐὰν ἔστω καὶ μία παρεκκλίνῃ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς, δηλαδὴ ἐὰν ἔστω καὶ μία μειωθῇ εἰς 89^0 ἀντὶ τῶν 90^0 , τότε ὁλόκληρον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ κύβου τῆς ψυχοπνευματικῆς ὀντότητος θὰ χάσῃ τὴν τελειότητά της καὶ θὰ καταρρεύσῃ. Λέγει δὲ ὁ Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς (περὶ Γεωμετρικῶν, Τ. 4, 148): *" Ἡ ὀρθὴ γωνία συμβολίζει τὴν ἀρετήν, ἐνῷ ἡ ἀμβλεῖα καὶ ἡ ὀξεῖα τὴν ἀοριστίαν, τὴν κακίαν, τὴν ἔνδειαν, τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἀμετρίαν".*
Ὁ δὲ προκύπτων συνολικὸς ἀριθμὸς ὅλων τῶν ἀπαιτουμένων μοιρῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἕναν κύβο εἶναι:

$$24X90^0=2160^0$$

Πλανητικῶς ὁ ἀριθμὸς 2160 εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡλιακῶν ἐτησίων φαινομενικῶν περιστροφῶν ποὺ ὁ ἥλιος παραμένει εἰς κάθε ἓν ἐκ τῶν 12 Ζωδίων τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου, διότι

2.160 ἔτη X 12 Ζώδια = 25.920 ≅ 26.000 ἔτη τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ.

(6 X 6 X 6) (1 + 2 + 3 + 4) = 2160

Ὀντολογικῶς τρεῖς φορὰς ὁ τέλειος ἀριθμὸς 6, ὁ προκύψας ἐκ τῆς πρώτης ἱερᾶς ἀκολουθίας ἐπὶ τὸν Τετρακτυϊκὸν ἀριθμὸν 10=1+2+3+4 θὰ πρέπει νὰ σχηματίση τὸ τέλειον ψυχονοητικὸν ὑπόβαθρον τοῦ μεμυημένου εἰς τὴν Πυθαγόρειον Διδασκαλίαν, προκειμένου νὰ δημιουργηθῆ ὁ κύβος τῆς "ἀρετῆς".

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ κύβου τοῦ ἀριθμοῦ 6 (6Χ6Χ6=216), ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς Πυθαγορείους ἐδονοῦσε τὴν ψυχὴν ἀνάγων αὐτὴν εἰς τὰς σφαίρας τῶν ἰδεατῶν ἀνωτέρων, μονίμων οὐσιῶν, τὸ Πυθαγόρειον Θεώρημα διὰ τοῦ τετραγώνου τῶν καθέτων πλευρῶν τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου, τὸ ὁποῖον ἰσοῦτο μὲ τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης, ἔδιδε ἀνυψούμενον εἰς τὸν κύβον νέαν διάστασιν εἰς τὴν ψυχοπνευματικὴν εἰσχώρησιν τῆς "ἀρετῆς" (ἀνάλυσις τῶν 4 εἰδῶν ἀρετῆς, Γ. Σακελλαρίου -ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, σελ. 257-271).

$$3^3 X \ 4^3 X \ 5^3 = 27 \ X \ 64 \ X \ 125 = 216.000$$

Ὁ ἀριθμὸς 216.000, μὲ ἐκκίνησιν τὸν ἀριθμὸν 6 (ἂς μὴ λησμονῆται ὅτι ὁ ἀριθμὸς 6 εἶναι ὁ τῆς ἐμψυχώσεως τῶν ὄντων, δηλαδὴ τῆς ψυχῆς), φέρει ἐντός του τὸ κάλλος καὶ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν διαχέει εἰς ὁλόκληρον τὸ Πλανητικὸν Σύστημα λόγῳ τῆς πολλαπλασιαστικῆς του ἰσχύος. Ἐὰν δὲ ἀναπτυχθῆ ὁ ἀριθμὸς 6, ὡς πρὸς τὴν Πλατωνικὴν ἄποψιν τοῦ Νυμφαίου Ἀριθμοῦ τῆς Πολιτείας μὲ τὴν ἀκόλουθον διάταξιν:

$$(1X2X3X4X5)(6X6X6)=25.920 \cong 26.000$$

προκύπτει ὁ ἀριθμὸς τῶν ἡλιακῶν περιστροφῶν ποὺ ἀπαιτοῦνται προκειμένου ὁ Πόλος τῆς Γῆς νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔκανε τὴν ἐκκίνησίν του. Ὁ Κύκλος τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ τῆς μεταπτώσεως τῶν Ζωδίων, ἦτο καλῶς κεκρυμμένος ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἀμυήτων. Ὁρατὸς ὅμως καὶ κατανοητὸς εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσεχώρουν εἰς τοὺς Ἐσωτερικοὺς Κύκλους τῆς Διδασκαλίας, ἐπίτευγμα καὶ ἐπιβεβαίωσις τῆς ψυχικῆς των Ἐσωτερικῆς Ἀναπτύξεως. Διότι ὁ ψυχογονικὸς κύβος τῶν Πυθαγορείων ὑπαινίσσεται τὸν Μέγαν Ἐνιαυτόν, ἔχων ἀναπτυχθῆ ἀπὸ τὸ ἀρχικὸν "Ζωογονικὸν Τρίγωνον" (Ἑρμηνεία του Ζ. Τ. εἰς Π. Γράβιγγερ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, σελ. 226-7).

Μετὰ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν πέντε πρώτων ἀριθμῶν 1Χ2Χ3Χ4Χ5=120, λαμβανομένου τοῦ ἀριθμοῦ 120 ὡς 120 μοιρῶν τοῦ κύκλου, φθάνει τὸ ὂν εἰς τὸ τέλος τοῦ 4ου στοιχείου τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ζωδιακὸν κύκλον καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁλοκληρώνεται ἡ φυσική του ὕπαρξις. Τὸ Ζώδιον τοῦ Καρκίνου τελειώνει εἰς τὴν 120^0 καὶ ἐδῶ εὑρίσκεται ἡ Βόρειος Πύλη ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται αἱ ψυχαὶ εἰς τὴν ἔνσαρκον ζωήν των. (Πορφυρίου, Περὶ τοῦ Ἄντρου τῶν Νυμφῶν, ἔκδ. Ἰδεο-θέατρον).

(Σχέδ. 5)

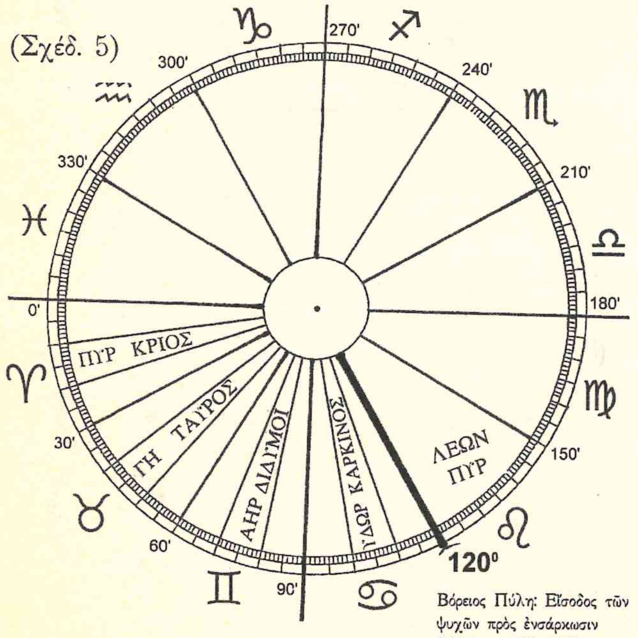

Βόρειος Πύλη: Εἴσοδος τῶν ψυχῶν πρὸς ἐνσάρκωσιν ('Οδύσ. ν, 109-113)

Ἡ ἐν συνεχείᾳ τρεῖς φορὰς ἐπανάληψις τοῦ 6, ὡς ψυχογονικοῦ κύβου ἢ

6Χ6Χ6=216Χ120=25920

δίδει ἕναν πλήρη κύκλον ζωῆς καὶ ἀποκαλύπτει μαζὶ μὲ τὸν κύκλον τῆς περιστροφῆς τοῦ Πόλου τῆς Γῆς καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλογίαν μετ' αὐτοῦ.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (Ἱστορία Α' Κλειώ-32) ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι 26.250 ἡμερήσιαι ἡλιακαὶ περιστροφαὶ κατ' ἀναλογίαν, ἑπομένως, τῶν 26.000 ἡλιακῶν ἐτησίων περιστροφῶν του Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

1. Ὁ Πόλος τῆς Γῆς πραγματοποιεῖ περιστροφικὴν κίνησιν ἐκκινῶν ἀπὸ τὸ 0° τοῦ Κριοῦ δεικνύων συγκεκριμμένον ἀστέρα καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ σημεῖον ἐκκινήσεώς του ἐντός περίπου 26.000 ἡλιακῶν ἐτῶν. Συσχετίζεται ὁ ἀριθμὸς $26.000 \cong 25.920 \ X \ 10^3$ μὲ τὸν Νυμφαῖον ἀριθμὸν τοῦ Πλάτωνος "περὶ εὐγονίας" συμπληρούμενος εἰς τὸν Πολιτικὸν 268 - 275 περὶ τοῦ Μύθου τῶν Θείων Ποιμένων.

2. Τὸ σῶμα τοῦ Ἡλίου διὰ τῆς φαινομενικῆς του πορείας ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ ἰδεατοῦ Κύκλου παραμένει 216 Χ 10 = **2.**160 ἔτη εἰς κάθε Ζώδιον καὶ συσχετίζεται μετὰ τοῦ Ψυχογονικοῦ Κύβου (216).

3. Παραλλήλως πραγματοποιεῖ καὶ τὴν ἐτησίαν φαινομενικὴν περιφορὰν ἐπὶ τοῦ Ζωδιακοῦ Κύκλου τῶν 360^0 καὶ 360 ἡμερῶν τῶν Ἀρχαίων λαῶν μὲ τὰς ἀντιστοίχους διορθώσεις εἰς τὰς ὁποίας προέβαινε ὁ κάθε λαός. Συσχετίζεται δὲ μετὰ τοῦ 360 = 36 Χ 10 Πυθ. Τετρακτυϊκοὶ Ἀριθμοί.

Αἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων τῆς Γῆς, τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν Ἀστέρων ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸν μικρόκοσμον (μικρόβια), εἰς τὸν μεσόκοσμον (ἄνθρωπος) καὶ εἰς τὸν μακρόκοσμον (ἀστέρες) μὲ κοινὸν παρονομαστὴν τὸν ἀριθμὸν 72 = 36 + 36 Σχ. 1, Στῆλαι γ. και δ.

Μικρόκοσμος
Μέσος ὅρος ζωῆς ἑνὸς μικροβίου εἶναι περίπου 3 ἡμερόνυκτα
3 ἡμέραι Χ 24 ὧραι = 72 **ὧραι.**

Μεσόκοσμος
Μέσος ὅρος ζωῆς ἀνθρωπίνου ὄντος
26.000 ἡμέραι : 360 ἡμέραι = 72,222 ἡλιακὰ ἔτη

Μακρόκοσμος
Μέσος ὅρος κινήσεως ἑνὸς ἀστέρος ὡς πρὸς τὸν ἰδεατὸν Ζωδιακὸν Κύκλον τῶν 360^0
1 μοῖρα κάθε 72 ἡλιακὰ ἔτη.

Ὁ συσχετισμὸς τῶν 3 κόσμων εἶναι ἐπίτευγμα τοῦ 20οῦ αἰῶνος, διότι
διὰ τὸν μικρόκοσμον τῶν μικροβίων δὲν διασώζονται μαρτυρίαι.
Ὁ μεσόκοσμος τοῦ ἐλλόγου ὄντος ἄνθρωπος μὲ τὴν μέσην διάρκειαν ζωῆς τῶν 72 ἐτῶν
ἦτο γνωστὸς σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡροδότου.
Ὁ μακρόκοσμος τῶν ἀστέρων ἦτο γνωστὸς καὶ παρηκολουθεῖτο ἀστρονομικῶς
ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Λαοὺς εἰς τὸ Οὐράνιο Στερέωμα.

Αἱ ἐπιλογαὶ τῶν ἀριθμῶν 4 - 10 - 36 - 216 ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου εἶναι συγκεκριμέναι. Ὁμοιάζουν μὲ φάρους δεικνύοντες τὴν ὁδὸν τῆς Μεγάλης Ζωῆς ἐπὶ τῆς Λεωφόρου τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ. Συνάγεται, συνεπῶς, τὸ συμπέρασμα ὅτι ὄχι ἁπλῶς ὁ Μέγας Ἐνιαυτὸς ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν Πυθαγόραν καὶ ἐνδεχομένως προερχόμενος ἐκ τοῦ Ὀρφικοῦ Λόγου, ἀλλὰ καὶ εἶχε καταστῆ συμβολικὸν οἰκοδόμημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαραχθῆ ὁ ἐπαναλαμβανόμενος κύκλος τῆς Ψυχῆς συνταυτιζόμενος μὲ τὴν πορείαν τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ. Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὴν παρακαταθήκη τοῦ Πλάτωνος. Διότι ὅπως εἶναι γνωστόν, ὁ Πλάτων, ὅταν μετέβη εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ἀγόρασε ἕνα, ἢ κατ' ἄλλους τρία, συγγράμματα τοῦ Πυθαγορείου ἀστρονόμου Φιλολάου διευρύνων ἀκόμη περισσότερον τὴν γνῶσιν αὐτὴν μέσῳ τῶν μύθων καὶ τῆς ἀλληγορικῆς διατυπώσεως τῶν μαθηματικῶν.

Ἐναπόκειται εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς του ἐξελίξεως νὰ κάνη βίωμα καὶ πρᾶξι τὰς προαναφερθείσας γνώσεις, ὥστε νὰ προετοιμάση τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν περαιτέρω πορεία τῆς ψυχικῆς του ζωῆς, ὄχι πλέον τῶν 72 ἡλιακῶν περιστροφῶν (μικροῦ κύκλου ζωῆς), ἀλλὰ διὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἡλιακῶν περιστροφῶν τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ τῶν 26.000 ἐτῶν (Μεγάλου Κύκλου Ζωῆς).

Ὁ ἀριθμὸς 1998 ὡς ἔτος τοῦ Μεγάλου Ἐνιαυτοῦ ἐγένετο
ἀφορμὴ ἀποκωδικοποιήσεως τῆς γνώσεως τῶν Πυθαγορείων.

Β. ΠΙΝΑΞ ΤΡΙΠΛΗΣ ΟΜΟΨΗΦΙΑΣ ΤΩΝ 9 ΜΟΝΟΨΗΦΙΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

1998 : 1 = 1998 : 6 = 333
: 3 = 666
: 2 = 999
1998 η 3 3 3 + (3 3 3 + 3 3 3) + (3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3) = **1 9 9 8**

1η ΓΕΝΕΑ	2η ΓΕΝΕΑ	3η ΓΕΝΕΑ
1998 : 2 = 999 + 1998	= 2997 : 9 = 333 : 3 = 999 1332 : 6 = 222 : 3 = 444 : 2 = 666 1332	1998 : 3 = 666 : 6 = 333 : 9 = 222 18 = 111 1332 : 2 = 666
1998 : 3 = 666 + 1998	= 2664 : 3 = 888 : 4 = 666 : 6 = 444 : 8 = 333 2331	1998 : 2 = 999 : 3 = 666 : 6 = 333 : 9 = 222 18 = 111 2331 : 3 = 777
1998 : 4 = - - - 1998 : 5 = - - - 1998 : 6 = 333 + 1998	= 2331 7992 : 4 = 1998	
1998 : 7 = - - - 1998 : 8 = - - - 1998 : 9 = 222 + 1998	= 2220 : 4 = 555 : 5 = 444 999	1998 : 2 = 999 : 3 = 666 : 6 = 333 : 9 = 222 2220 : 4 = 555 **1998**
2220		

Ποῖοι ἀπὸ τοὺς τριψηφίους ὁμοψηφοῦντας ἀριθμοὺς ἐπαναλαμβάνονται τὰς περισσοτέρας φοράς;

Ὁ	ἀριθμός	111	ἐμφανίζεται	2	φοράς
”	”	222	”	5	”
”	”	333	”	6	”
”	”	444	”	3	”
”	”	555	”	2	”
”	”	666	”	7	”
”	”	777	”	1	”
”	”	888	”	1	”
”	”	999	”	5	”

Ὁ ἀριθμὸς 6 εἶναι ὁ τέλειος ἀριθμὸς μεταξὺ τῶν μονοψηφίων καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὡς 666 ἑπτὰ φοράς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς 333 ἔξ φορὰς καὶ τὸν 999 πέντε φοράς. Τὸ ἄθροισμα τῶν 3 αὐτῶν τριψηφίων ὁμοψηφούντων ἀριθμῶν εἶναι:

6 6 6 + 3 3 3 + 9 9 9 = 1 9 9 8

ὁ ἐπίμαχος ἀριθμὸς τοῦ Νέου Ἔτους, τῆς **Νέας Ἡλιακῆς Ἀρχῆς**, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως τὸ **τέλος μιᾶς Ἐποχῆς.**

Εἶναι τὸ σφράγισμα τῆς Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων, **1998=1+9+9+8=9+9+9**, διότι ὁ ἀριθμὸς **9** είναι τὸ τέλος τῶν μονοψηφίων καὶ ὁμιλεῖ περὶ ΝΕΑΣ ΑΡΧΗΣ = ΕΝ + ΝΕ + Ἀρχή.

Τριψήφιος ἀριθμὸς ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐπαναλαμβανόμενον ἀριθμόν, π.χ., 111, 222, 333, κ.λπ., φέρει τὴν ὁλοκληρωτικὴν σφραγῖδα τῆς ἀρχετυπικῆς οὐσίας τοῦ μονοψηφίου ἀριθμοῦ. Ἡ ἐπανάληψις σημειοδοτεῖ καὶ τὸ ἀνέκκλιτον τῆς σημασίας του.

Διὰ τῆς τριπλῆς ἐπιβεβαιώσεως τοῦ ἀριθμοῦ ὑπάρχει ἐντὸς αὐτοῦ ἡ ἀ ρ χ ή, τ ὸ μ έ σ ο ν καὶ τ ὸ τ έ λ ο ς, ὡς ἔλεγαν οἱ Πυθαγόρειοι, διότι λέγει ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ "Περὶ Οὐρανοῦ Α, 286 α, 10: "*"Ὅπως λέγουν καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ πᾶν καὶ τὰ πάντα ὁρίζονται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ τ ρ ί α (3), αφοῦ τὸ τέλος, τὸ μέσον καὶ ἡ ἀρχὴ δίδουν τὸν ἀριθμὸ τοῦ παντὸς καὶ αὐτὰ εἶναι τρία. Γι' αὐτὸ ἔχοντας πάρει κατὰ κάποιον τρόπον ἀπὸ τὴν Φύσι τοὺς νόμους της, χρησιμοποιοῦμε τὸν ἀριθμὸν αὐτὸν στὶς ἱεροτελεστίες τῶν Θεῶν".*

Ὁ τετραψήφιος ἀριθμὸς 1998 ἔχει κρυφὴν τὴν τριψήφιον ἐπαναληπτικότητα τοῦ ἀριθμοῦ ἐννέα (9), ὁ ὁποῖος εἶναι τετράγωνον τοῦ ἀριθμοῦ τρία (3). Ἑπομένως ἐπικυροῦται ἕνα κρυφὸν τέλος.

Ἐπὶ πλέον, ὁ ἀριθμὸς 1998 ὁ ἴδιος εἶναι ἀ π ό κ ρ υ φ ο ς ἀ ρ ι θ μ ό ς, διότι ἐντὸς αὐτοῦ μέσῳ διαδοχικῶν διαιρέσεων προκύπτουν καὶ οἱ ἐννέα μονοψήφια ἀριθμοὶ ὁμοψηφοῦντες εἰς τ ρ ι ά δ α ς (Πίναξ Β, σελ. 34). Αὐτοὶ εἶναι "ἐν δυνάμει" ἀκόμη καὶ ἀνεκδήλωτα. Τοῦτο εἶναι πυραμιδοειδῶς ὀρθόν, διότι ἡ ἐκδήλωσις τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ ἀριθμοῦ 1998 θα πραγματοποιηθῆ τὸ ἔτος 2001 κλείων ὁ ἀριθμὸς 3 τὴν κορυφὴν τῆς πυραμίδος (σελ. 25).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ὁ ἀριθμὸς 1998 καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ ἔτος τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ἀριθμητικὴν ὀνομασίαν ἐμπεριέχει τὴν ὁσιότητα τῶν ὁμοδονουμένων τ ρ ι α δ ι κ ῶ ν κραδασμῶν εἰς ὅλην του τὴν ἐκδήλωσιν, διότι

3 3 3 + 6 6 6 + 9 9 9 = 1 9 9 8
η 3 3 3 + (3 3 3 + 3 3 3) + (3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3) = 1 9 9 8
Ἡ πρόοδος τοῦ **[1 = 3 3 3] + [2 = 3 3 3 + 3 3 3] = [3 = 3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3]**
διότι **3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3 = 3 3 3 + 3 3 3 + 3 3 3**
1 + 2 = 3

ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πρώτου συμπαντικοῦ οἰκογενειακοῦ κυττάρου, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ τὸν πλανήτη Γῆ καὶ συνάδει μὲ τὴν Τετρακτυϊκὴν φύσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ὡς ἐξετέθη αὕτη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μελέτης (σελ.25).

Ἡ ἀφύπνισις τοῦ Ἕλληνος κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι διπλῆς ἐνεργείας: τόσον εἰς τὸν νοητικὸν χῶρον τῆς Τετρακτυϊκῆς φύσεως τοῦ ἀριθμοῦ **τέσσερα**, ὅσον καὶ εἰς τὸν ψυχικὸν χῶρον τῆς ἱερότητος τοῦ ἀριθμοῦ **τρία** μὲ ἀπώτερον στόχον τὴν πραγματοποίησιν εἰς τὸ φυσικὸν πεδίον ὑψηλῶν ἀρχῶν καὶ ἀνωτέρων ἰδανικῶν τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, διότι ἡ λεξαριθμικὴ ὀντότης τοῦ Ἕλληνος εἶναι

ὁ λεξάριθμος 1 2 3 = Ε Λ Λ Η Ν

Ὡς πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀλφάβητον τῶν 28 γραμμάτων καὶ 27 ἀριθμῶν,

Ἕλλην = 5 + 30 + 30 + 8 + 50 = 1 2 3

ΠΟΥ ΠΗΓΑΙΝΕΙ Η ΨΥΧΗ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Πλάτωνος "ΠΟΛΙΤΕΙΑ" (I 614 6)

Ὁ Ἦρ ἀπὸ τὴν Παμφυλία σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, καὶ ὅταν ὕστερα ἀπὸ δέκα ἡμέρες ἐπῆραν τὰ σαπισμένα πιὰ πτώματα τῶν νεκρῶν, τὸ δικό του δὲν εἶχε σαπίσει. Τὸ ἔφεραν στὴν πατρίδα του καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὸ θάψουν, δώδεκα ἡμέρες μετὰ τὸν θάνατό του, καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ τὸν εἶχαν βάλει ἐπάνω στὴν νεκρικὴ πυρά, **ἀνεστήθη** καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφή του στὴν ζωὴ διηγεῖτο ὅσα εἶδε ἐκεῖ ποὺ πῆγε. Ἔλεγε λοιπόν: **ὅταν βγῆκε ἡ ψυχή του ἀπὸ τὸ σῶμα** του ἔφυγε μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους καὶ ἔφθασαν σὲ ἕναν τόπο θαυμάσιο ὅπου ἦσαν δυὸ χάσματα τῆς γῆς καὶ ἀκριβῶς ἀντίκρυ τους ἐπάνω στὸν Οὐρανὸ ἄλλα δύο.

Μεταξύ αὐτῶν ἐκάθονταν, δικαστές καί αὐτοί, ἅμα ἐτελείωναν κάθε δίκη, διέτασσαν τούς δικαίους νά πάρουν τόν δρόμο πού ἦταν δεξιά καί πρός τά ἄνω διά μέσου τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ πρηγουμένως τούς κρεμοῦσαν μιά πινακίδα μπροστά τους, σάν φυλαχτό, πού ἔγραφε τήν ἀπόφασή τους, τούς ἀδίκους πάλι τούς διέτασσαν νά πάρουν τόν δρόμο πού ἦταν ἀριστερά καί πρός τά κάτω, ἀφοῦ καί σ' αὐτούς ἐκρεμοῦσαν πινακίδα, ἀλλά ἀπό πίσω τους, πού ἔγραφε ὅλες τίς πράξεις πού εἶχε κάμει ὁ καθένας.

Ὅταν ἐπῆγε καί αὐτός νά δικασθῆ, τοῦ εἶπαν πώς πρέπει νά πάη πάλι στούς ἀνθρώπους σάν πληροφοριοδότης γιά τά ὅσα ἐγίνοντο ἐκεῖ, καί τόν διέταξαν νά ἀκούη καί νά παρατηρῆ μέ προσοχή ὅλα τά συμβαίνοντα σέ ἐκεῖνον τόν τόπο. Ἔβλεπε λοιπόν, ἀπό τήν μιά μεριά στό κάθε χάσμα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς νά πηγαίνουν οἱ ψυχές ἅμα τελείωνε ἡ δίκη τους· ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ἀπό τό χάσμα τῆς γῆς, ἀνέβαιναν ψυχές καταδιψασμένες καί κατασκονισμένες, ἐνῷ ἀπό τό χάσμα τοῦ οὐρανοῦ κατέβαιναν ἄλλες καθαρές. Οἱ ψυχές πού ἔφθαναν κάθε φορά ἐφαίνοντο πώς ἤρχοντο ἀπό πολύ μακρυνή πορεία, καί μέ εὐχαρίστησή τους πήγαιναν στό λιβάδι νά βροῦν μέρος γιά κατασκήνωση, σάν σέ πανηγύρι, χαιρετοῦνταν μεταξύ τους ὅσες εἶχαν γνωριμία, καί ὅσες ἦλθαν ἀπό τήν γῆ ζητοῦσαν πληροφορίες ἀπό τίς ἄλλες γιά ὅ,τι γίνεται σέ ἐκεῖνον τόν κόσμο, καί οἱ φερμένες ἀπό τόν οὐρανό ἐρωτοῦσαν γιά τά γήινα πράγματα, ἔλεγαν ἡ κάθε μιά τά δικά της στίς ἄλλες, καί ἐκεῖνες πού ἦλθαν ἀπό τήν γῆ, μέ κλάματα καί ὀδυρμούς ἐθυμοῦνταν πόσα καί τί λογῆς κακά ἔπαθαν καί εἶδαν κατά τήν πορεία τους κάτω ἀπό τήν γῆ (καί αὐτή ἡ πορεία βαστάει **χίλια χρόνια**) (1), ὅσες πάλι ἦλθαν ἀπό τόν οὐρανό διηγοῦντο τίς ἐξαιρετικές ἀπολαύσεις καί τά ἀνυπέρβλητα κατά τήν ὡραιότητα θεάματα πού εἶχαν ἐκεῖ (2).

Θά χρειαζόμαστε ὅμως, ἀγαπητέ Γλαύκων, πολύν καιρό γιά νά σοῦ τά διηγηθῶ ὅλα· τό συμπέρασμα ἀπό τά ὅσα εἶπε εἶναι τό ἑξῆς· ὅσες ἀδικίες εἶχε κάμει ὁ καθένας καί ὅσους ἀνθρώπους εἶχε ἀδικήσει, γιά ὅλα αὐτά, ξεχωριστά γιά τό καθένα, **ἐτιμωρεῖτο ἡ ψυχή του δέκα φορές**· ἡ κάθε φορά εἶχε διάρκεια **ἑκατό χρόνια**, γιατί τόσο διαρκεῖ καί ἡ ἀνθρώπινη ζωή, γιά νά πληρώνουν μέ δεκαπλάσια ποινή τό κάθε ἀδίκημά τους· π.χ. ἐκεῖνοι πού ἐξ αἰτίας τους ἀπέθαναν πολλοί ἄνθρωποι, ἤ γιατί ἐπρόδωσαν πόλεις (3) ἤ στρατόπεδα, ἤ γιατί ἔρριξαν πολλούς στήν σκλαβιά, ἤ γιατί ἔγιναν αἴτιοι ἄλλου κακουργήματος, γιά ὅλα αὐτά, καί ξεχωριστά γιά τό κάθε θῦμα τους, ἐπλήρωναν μέ δεκαπλάσια βασανιστήρια, ἐνῷ ἀπό τήν ἄλλη μεριά οἱ ἄνθρωποι, πού εἶχαν κάμει μερικές εὐεργεσίες, καί εἶχαν φανῆ δίκαιοι καί ἐνάρετοι στήν ζωή τους, ἔπαιρναν κατά τήν ἴδια ἀναλογία τήν ἀμοιβή τους (4).

Γιά ἐκείνους πού πεθαίνουν ἀμέσως ἅμα γεννηθοῦν καί γιά ἐκείνους πού ζοῦν πολύ λίγο καιρό, ἔλεγε μερικά ὄχι ἄξια λόγου. Γιά τήν εὐσέβεια καί τήν ἀσέβεια πρός τούς θεούς καί τούς γονεῖς, καθώς καί γιά ἰδιόχειρο φόνο ἔλεγε πώς οἱ ποινές ἦσαν πολύ μεγαλύτερες. Γιατί ἔλεγε πώς ἦταν παρών ὅταν ἕνας ρωτοῦσε κάποιον ἄλλον ποῦ ἦταν ὁ μέγας Ἀρδιαῖος (5). Αὐτός ὁ Ἀρδιαῖος εἶχε γίνει τύραννος σέ κάποια πόλη τῆς Παμφυλίας, καί εἶχαν περάσει ἀπό τότε χίλια χρόνια, ἀφοῦ σκότωσε τόν γέροντα πατέρα του καί τόν μεγαλύτερο ἀδελφό του καί εἶχε κάμει ἀκόμα, ὅπως ἔλεγε ἡ παράδοση, πολλά καί ἀπαίσια ἐγκλήματα. Εἶπε λοιπόν πώς ὁ ἐρωτώμενος ἔδωκε τήν παρακάτω ἀπάντηση: «*Δέν ἦλθε, οὔτε θά ἔλθη ποτέ ἐδῶ*». Εἴδαμε λοιπόν μεταξύ τῶν ἄλλων φοβερῶν θεαμάτων, καί τό ἑξῆς:

Ἅμα ἐφθάσαμε στό στόμιο καί ἐπρόκειτο ν' ἀνεβοῦμε ἐπάνω, ἀφοῦ εἴχαμε ὑποστῆ ὅλες τίς δοκιμασίες, ξαφνικά τόν εἴδαμε ἐκεῖνον μαζί μέ ἄλλους, πού οἱ περισσότεροι σχεδόν ἀπ' αὐτούς ἦσαν τύραννοι· ἦσαν ὅμως καί μερικοί χωρίς ἀξίωμα, ἀπό ἐκείνους πού εἶχαν κάμει πολύ μεγάλα ἁμαρτήματα· αὐτοί ὅλοι ἐνόμιζαν πώς ἦταν καιρός τους πιά ν' ἀνεβοῦν ἐπάνω, ἀλλά τό στόμιο δέν τούς δεχόταν καί ἐμούγκριζε κάθε φορά πού κάποιος ἀπ' αὐτούς τούς ἀγιάτρευτους (6) ἀπό τήν πονηριά τους, ἤ ἀπό ἐκείνους πού δέν εἶχαν τιμωρηθῆ ἀρκετά, ἐπιχειροῦσε ν' ἀνεβῆ. Μόλις ἄκουαν τό μουγκρητό, εἶπε, κάτι ἀγριάνθρωποι, κατακόκκινοι στήν ὄψη τους (7), πού ἦσαν κοντά στήν εἴσοδο καί καταλάβαιναν τί σημαίνει, ἄλλους ἀπό ἐκείνους πού ἤθελαν ν' ἀνεβοῦν τούς ἔπιαναν ἀπό τήν μέση καί τούς ἔδιωχναν μακρυά, ἀλλά τόν Ἀρδιαῖο καί τούς ἄλλους ἀφοῦ τούς δέσανε χέρια, πόδια καί κεφάλι, τούς ἔβαλαν χάμω καί τούς ἔγδαραν καί κατόπιν τούς τραβοῦσαν ἔξω καί παράλληλα ἀπό τόν δρόμο ἐπάνω σέ ἀγκάθια, ξεσκίζοντας ἔτσι τό σῶμα τους, καί κάθε φορά ἔλεγαν στούς διαβάτες γιατί τούς κάνουν ἔτσι καί ὅτι θά πᾶνε νά τούς ρίξουν στόν Τάρταρο. Ἀπό τούς πολλούς καί παντοειδεῖς φόβους, εἶπε, πού εἶχαν δοκιμάσει, αὐτός ἦταν ὁ πιό μεγαλύτερος, μήπως δηλαδή ἀκουσθῆ γιά τόν καθένα τους ἐκεῖνο τό ἀπαίσιο μουγκρητό τήν στιγμή πού θ' ἀνέβαινε, καί μέ ἀπερίγραπτη χαρά ὁ καθένας τους ἀνέβαινε, ἅμα ἐσταμάτησε τό μουγκρητό. Αὐτές περίπου, ἦσαν οἱ ποινές καί οἱ τιμωρίες, οἱ ἀνταμοιβές πάλι ἦσαν ἀντίστοιχες πρός αὐτές.

Ἅμα ὁ καθένας τους ἔμενε ἑπτά ἡμέρες στό λιβάδι, ἦταν ὑποχρεωμένος, αὐτός καί ὅλοι οἱ ἄλλοι, τήν ὀγδόη νά σηκωθοῦν καί νά πάρουν δρόμο, καί τήν τετάρτη ἡμέρα τῆς πορείας τους ἔφθαναν σέ ἕνα μέρος (8) ἀπ' ὅπου μποροῦσαν νά ἰδοῦν ἕνα **ὁλόϊσιο φῶς, σάν κολώνα, πού ξεκινοῦσε ἀπό πάνω καί περνοῦσε ἀνάμεσα σέ ὁλόκληρον τόν οὐρανό καί τήν γῆ πού τό παρωμοίαζαν μέ τήν ἴριδα,** ἦταν ὅμως λαμπρότερο καί καθαρώτερο· σ' αὐτό τό φῶς ἔφθασαν ὕστερα ἀπό πορεία μιᾶς ἡμέρας, καί εἶδαν ἐδῶ **στήν μέση στό φῶς τεντωμένες ἀπό τόν οὐρανό τίς ἄκρες τῶν δεσμῶν πού τόν συγκρατοῦν· γιατί αὐτό τό φῶς εἶναι ἐκεῖνο πού συγκρατεῖ τόν οὐρανό καί περιβάλλει ὅλη του τήν περιφέρεια,** ἀκριβῶς σάν τά ὑποζώματα τῶν πολεμικῶν πλοίων· ἀπό τίς ἄκρες τῶν δεσμῶν κρεμόταν σφιχτά στερεωμένο **τό ἀδράχτι τῆς Ἀνάγκης** καί ἀπό αὐτό κανονίζονται ὅλες οἱ περιστροφικές περιφορές (9)· αὐτοῦ τοῦ ἀδραχτιοῦ ὁ ἄξονας καί τό ἀγκίστρι εἶναι ἀπό χάλυβα, ἐνῷ τό σφοντύλι εἶναι καμωμένο ἀπό χάλυβα ἀνάμεικτο καί μέ ἄλλα μέταλλα. **Ἡ κατασκευή τοῦ σφοντυλιοῦ** ἦταν αὐτή ἐδῶ· τό σχῆμα του ἦταν σάν τό σφοντύλι πού ξέρουμε ἐδῶ στήν γῆ, ἀπ' ὅσα ἔλεγαν ὅμως πρέπει νά τό φαντασθοῦμε πώς ἦταν ἡ κατασκευή του σάν νά ἦταν μέσα σέ ἕνα μεγάλο σφοντύλι, κοῖλο καί σκαμμένο ἀσωτερικῶς ὁλόκληρο, ἕνα ἄλλο μικρότερο προσαρμοσμένο, ὅπως τά κλαδιά πού μπαίνουν τό ἕνα μέσα στό ἄλλο προσαρμοστά, καί κατόπιν ἕνα τρίτο μικρότερο σφοντύλι, ὕστερα ἕνα τέταρτο καί ἔπειτα ἄλλα τέσσερα. Δηλαδή ὅλα τά σφοντύλια ἦσαν **ὀκτώ** (10), τό ἕνα ταιριασμένο καλά μέσα στό ἄλλο, πού φανέρωναν ἀπό πάνω τά χείλη τους σάν κύκλους καί ἐσχημάτιζαν γύρω ἀπό τόν ἄξονα μιά συνεχῆ ἐπιφάνεια ἑνός σφοντυλιοῦ· ἐκεῖνος ὁ ἄξονας περνῶντας ἀπό τό κέντρο τοῦ ὀγδόου σφοντυλιοῦ ἔβγαινε στήν ἄλλη μεριά. Τό πρῶτο σφοντύλι, πού ἦταν τελείως ἐξωτερικό, εἶχε τόν πλατύτερο κύκλο τοῦ χείλους ἀπό ὅλα τά ἄλλα, τό ἕκτο σφοντύλι ἐρχόταν δεύτερο κατά τό πλάτος τοῦ κύκλου, τό τέταρτο ἐρχόταν τρίτο, τό ὄγδοο ἐρχόταν τέταρτο, τό ἕβδομο ἐρχόταν πέμπτο, τό πέμπτο ἦταν ἕκτο κατά τό πλάτος, τό τρίτο ἦταν ἕβδομο καί τό πλάτος τοῦ δευτέρου ἦταν τό ὄγδοο. Ὁ κύκλος τοῦ μεγαλυτέρου καί ἐξωτερικοῦ σφοντυλιοῦ ἦταν καταστόλιστος (11), τοῦ ἑβδόμου ἦταν λαμπρότατος, τοῦ ὀγδόου ἔπαιρνε τό χρῶμα καί τήν λάμψη ἀπό τόν κύκλο τοῦ ἑβδόμου πού τόν φώτιζε (12), οἱ κύκλοι τοῦ δευτέρου καί τοῦ πέμπτου σφοντυλιοῦ εἶχαν παρόμοια σχεδόν χρώματα ἀλλά κάπως ξανθότερα ἀπό τούς ἄλλους, ὁ κύκλος τοῦ τρίτου εἶχε λευκότατο χρῶμα, τοῦ τετάρτου ὑπέρυθρο, καί τοῦ ἕκτου ἦταν δεύτερο κατά τήν λευκότητα.

Τό ἀδράχτι ὁλόκληρο περιστρεφόμενο πρός τήν ἴδια διεύθυνση **ἔκανε ἕναν κύκλο,** μέσα ὅμως στό σύνολο τοῦ ἀδραχτιοῦ πού περιστρεφόταν, **οἱ ἑπτά ἐσωτερικοί κύκλοι ἔκαναν μιά ἤρεμη περιστροφή ἀντίθετη πρός τήν διεύθυνση τοῦ συνόλου** (13), καί ἀπ' αὐτούς τούς ἑπτά ταχύτερα ἀπό ὅλους ἐκινεῖτο ὁ ὄγδοος, καί μέ λιγώτερη ἀπ' αὐτόν ταχύτητα, ἀλλά ἴση μεταξύ τους, ἐκινοῦντο ὁ ἕβδομος, ὁ ἕκτος καί ὁ πέμπτος· τρίτος στήν σειρά κατά τήν ταχύτητα στήν κυκλική του περιστροφή τους φαινόταν ὁ τέταρτος, τέταρτος στήν σειρά ὁ τρίτος καί πέμπτος ὁ δεύτερος. Αὐτό τό ἀδράχτι ἐγύριζε ἐπάνω στό γόνατο τῆς Ἀνάγκης (14).

Ἐπάνω στόν καθένα ἀπ' αὐτούς τούς κύκλους καθόταν καί ἀπό μιά Σειρήνα (15) πού ἐγύριζε μαζί μέ αὐτούς καί **ἔψαλλε μέ τήν ἴδια πάντοτε φωνή καί στόν ἴδιον τόνο·** ἀπό τήν φωνή ὅλων αὐτῶν τῶν Σειρήνων, πού ἦσαν ὀκτώ, γινόταν μιά μοναδικά ἁρμονική συμφωνία (16). Γύρω γύρω κάθονταν σέ ἴση ἀπόσταση μεταξύ τους τρεῖς ἄλλες γυναῖκες, ἡ κάθε μιά στόν θρόνο της· αὐτές ἦσαν οἱ κόρες τῆς Ἀνάγκης, **οἱ Μοῖρες** (Λάχεσις, Κλωθώ καί Ἄτροπος), φοροῦσαν λευκά φορέματα καί εἶχαν στέμματα στό κεφάλι, καί τραγουδοῦσαν, σύμφωνα μέ τήν ἁρμονία τῶν Σειρήνων, ἡ **Λάχεσις τά περασμένα,** ἡ **Κλωθώ τά παρόντα καί** ἡ **Ἄτροπος τά μέλλοντα.** Ἡ Κλωθώ πιάνοντας μέ τό δεξί της χέρι τό ἀδράχτι, κατά διαλείμματα, ἔκανε τήν ἐξωτερική του περιστροφή, ἡ Ἄτροπος μέ τό ἀριστερό της χέρι ἔκανε τό ἴδιο γιά τίς ἐσωτερικές περιφορές καί ἡ Λάχεσις πότε μέ τό ἕνα χέρι καί πότε μέ τό ἄλλο ἐβοηθοῦσε καί στήν ἐξωτερική καί στήν ἐσωτερική περιφορά.

Αὐτοί λοιπόν, μόλις ἔφθασαν, ἔπρεπε νά παρουσιασθοῦν ἀμέσως στήν Λάχεσι. Στήν ἀρχή, ἕνας προφήτης τούς ἐτακτοποίησε χωριστά τόν ἕναν ἀπό τόν ἄλλον, ἔπειτα ἐπῆρε ἀπό τά γόνατα τῆς Λαχέσεως κλήρους καί παραδείγματα τρόπων ζωῆς, ἀνέβη ἐπάνω σέ ἕνα ψηλό βῆμα καί εἶπε: «***Σᾶς μιλεῖ ἡ παρθένος Λάχεσις ἡ κόρη τῆς Ἀνάγκης· ψυχές ἐφήμερες, ἀρχίζει γιά τό θνητό γένος μιά ἄλλη περίοδος ζωῆς (17) πού θά καταλήξη στόν θάνατο. Δέν θά σᾶς πάρη ἡ Τύχη μέ κλῆρο (18), ἀλλά σεῖς θά διαλέξετε τήν τύχη σας. Ἐκεῖνος πού ὁ κλῆρος του θά βγῆ πρῶτος, ἄς διαλέξη πρῶτος τήν ζωή του, πού ἀναγκαστικά θ' ἀκολουθήση. Ἡ Ἀρετή εἶναι κτῆμα ἀδέσποτο (19)· ἀνάλογα πρός τήν ἐκτίμηση ἤ τήν περιφρόνηση πού θά τῆς δείξη ὁ καθένας σας, θά πάρη καί μεγαλύτερο ἤ μικρότερο μερίδιο. Ἡ εὐθύνη ἀνήκει σ' ἐκεῖνον πού ἐκλέγει· ὁ Θεός εἶναι ἀνεύθυνος***».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔρριξε ἐπάνω σέ ὅλους ἀπό ἕναν κλῆρο καί ὁ καθένας ἔπαιρνε τόν κλῆρο πού ἔπεσε κοντά του, ἐκτός ἀπ' αὐτόν τόν ἴδιο, τόν Ἦρα, πού δέν τοῦ ἐπέτρεπε νά τόν πάρη· ὁ καθένας πού ἐπῆρε τόν κλῆρο του ἔβλεπε ποιά σειρά τοῦ ἔτυχε γιά τήν ἐκλογή. Ὕστερα ἀπ' αὐτό ἔβαλε μπροστά τους καί ἐπάνω στήν γῆ τά παραδείγματα τῶν τρόπων ζωῆς, καί ἦσαν αὐτά πολύ περισσότερα ἀπό τούς παρόντες, καί κάθε λογῆς· γιατί ἦσαν παραδείγματα τρόπου ζωῆς ὅλων τῶν ζώων (20) καί ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι τρόποι ζωῆς ἦσαν μέσα σ' αὐτούς τούς τρόπους τυραννίες, ἄλλες ἰσόβιες καί ἄλλες πού ξεπέφτουν καί καταλήγουν σέ φτώχεια, σέ ἐξορία καί σέ ζητιανιά· ἦσαν καί τρόποι ζωῆς ἀνθρώπων ὀνομαστῶν, ἄλλων γιά τήν ἐμάνισή τους, τήν ὡραιότητά τους, τήν ἄλλη τους δύναμη καί γιά τήν ἀγωνιστική τους ἱκανότητα, καί ἄλλων γιά τήν καταγωγή τους καί τίς ἀρετές τῶν προγόνων τους· ἦσαν ἀκόμα καί τρόποι ζωῆς ἀσήμων ἀνθρώπων ὡς πρός τά προηγού-

μενα ἀγαθά, καθώς καί γυναικῶν. Μέσα σ' αὐτά δέν ἦταν ποιοτική κατάταξη τῆς ψυχῆς, γιατί εἶναι ἀναγκασμένη νά γίνη ἀλλοιώτικη, ἀνάλογα μέ τόν τρόπο ζωῆς πού θά ἐκλέξη· τά ἄλλα ἦσαν ἀνακατωμένα μεταξύ τους καί μέ πλούτη καί μέ φτώχειες, ἄλλα μέ ἀρρώστιες, ἄλλα μέ ὑγεῖες, ἄλλα ἔπαιρναν μέση θέση ἀπέναντι ὅλων.

Ἐδῶ λοιπόν, καθώς φαίνεται, ἀγαπητέ μου Γλαύκων, βρίσκεται ὅλος ὁ κίνδυνος γιά τόν ἄνθρωπο, καί γι' αὐτό ἀκριβῶς πρέπει ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ἀφήνοντας κάθε ἄλλο μάθημα, νά φροντίση νά μάθη, σάν καλός ἐρευνητής καί μαθητής, ἐκεῖνο μονάχα τό μάθημα, πού θά τόν κάνη ἱκανό νά ἐρευνήση καί νά μάθη ἀπό ὁπουδήποτε, ποιός θά τόν κάμη δυνατό καί θά τοῦ δώση τίς ἀπαιτούμενες γνώσεις (21), νά ξεχωρίζη τόν καλό καί κακό τρόπο ζωῆς, καί ἀπό ὅλους τούς δυνατούς τρόπους νά διαλέγη πάντοτε τόν καλλίτερο, ἀφοῦ θά 'χη ὑπ' ὄψη του πῶς συντελοῦν στόν ἐνάρετο βίο ὅλα ὅσα μέχρι τώρα εἴπαμε, εἴτε ὅλα μαζί εἴτε καί χωριστά τό καθένα· νά μάθη τί καλό ἤ κακό προξενεῖ τό κάλλος ἀνακατωμένο μέ τήν φτώχεια ἤ μέ τόν πλοῦτο καί μέ ποιά συνήθεια τῆς ψυχῆς κάνει τόν ἄνθρωπο καλό ἤ κακό· νά μάθη τί ἀποτέλεσμα φέρνουν ἄν ἀνακατωθοῦν μεταξύ τους οἱ εὐγενικές καί οἱ ὄχι εὐγενικές καταγωγές, ἡ παραμονή στήν ἰδιωτική ζωή καί ἡ ἐνάσκηση ἐξουσίας, οἱ σωματικές δυνάμεις καί ἀδυναμίες, ἡ εὐχέρεια γιά τήν μάθηση καί ἡ δυσχέρεια, καί ὅλα γενικά τά παρόμοια πού μπορεῖ νά 'χη ἡ ψυχή ἐκ φύσεως ἤ νά τά ἀπέκτησε κατόπιν, καί ἔτσι νά γίνη ἱκανός, ἀφοῦ τά λογαριάση ὅλα καλά-καλά, νά ἐκλέξη, ἔχοντας ὑπ' ὄψη του τήν φύση τῆς ψυχῆς, τόν χειρότερο καί τόν καλλίτερο τρόπο ζωῆς, μέ τήν βεβαιότητα ὅτι χειρότερος εἶναι ἐκεῖνος πού τήν φέρνει σέ σημεῖο νά γίνη ἀδικώτερη, καί καλλίτερος εἶναι ἐκεῖνος πού θά τήν κάνη δικαιότερη, καί γιά ὅλα τά ἄλλα θά ἀδιαφορήση· γιατί εἴδαμε πώς αὐτή εἶναι ἡ καλλίτερη ἐκλογή γιά τόν ἄνθρωπο, εἴτε τήν κάνει γιά τό διάστημα πού ζῆ, εἴτε γιά τό μετά τόν θάνατό του.

Πρέπει, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος μέ τήν γνώμη αὐτήν, σταθερή σάν χαλύβδινη, νά κατεβαίνη στόν Ἅδη, γιά νά μή δοκιμάση κατάπληξη μπροστά στά πλούτη καί τά παρόμοια κακά, καί γιά νά μή προξενήση στούς ἄλλους πολλά καί ἀνυπόφορα κακά πέφτοντας στά δίχτυα τῆς τυραννίας καί ἄλλων τέτοιων πράξεων, ἀλλά καί γιά νά μή πάθη αὐτός ὁ ἴδιος μεγαλύτερα νά ἀποφεύγη τίς ὑπερβολές εἴτε πρός τήν μιά κατεύθυνση εἴτε πρός τήν ἄλλη (22), καί κατά τήν διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του ὅσο μπορεῖ, καί σέ ὁλόκληρη τήν μέλλουσα ζωή του· γιατί μόνο κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὁ ἄνθρωπος γίνεται εὐδαιμονέστατος.

Καθώς λοιπόν ἔλεγε ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Κάτω Κόσμου, ὁ προφήτης τότε τούς συνεπλήρωσε: «***Καί γιά ἐκεῖνον πού θά 'χη τελευταῖος σειρά νά διαλέξη, ἄν διαλέξη μέ φρόνηση, εἶναι δυνατόν νά βρεθῆ τρόπος ζωῆς εὐχάριστος καί ὄχι κακός, ἐφ' ὅσον θά ζῆ προσεκτικά. Οὔτε καί ὁ πρῶτος στήν ἐκλογή νά παραμελήση οὔτε καί ὁ τελευταῖος νά ἀπελπισθῆ***». Ἅμα εἶπε αὐτά ὁ προφήτης, ἐξακολουθεῖ νά διηγῆται ὁ ἀγγελιαφόρος, ἐκεῖνος πού τοῦ ἔτυχε ὁ κλῆρος νά διαλέξη πρῶτος, ἔτρεξε ἀμέσως καί βούτηξε τήν μεγαλύτερη τυραννία καί ἀπό τήν ἀπερισκεψία του καί τήν λαιμαργία του ἐδιάλεξε χωρίς νά τά ἐξετάση ὅλα μέ προσοχή καί ἔτσι δέν κατάλαβε πώς μέσα σέ ἐκεῖνα πού ἐδιάλεξε ἦταν πεπρωμένο νά φάη τά παιδιά του, καθώς καί ἄλλα κακά· ἅμα ἐκάθησε μέ τήν ἡσυχία του καί ἐξέτασε τήν ἐκλογή του, ἄρχισε νά κλαίη καί νά ὀδύρεται γι' αὐτήν, χωρίς νά 'χη ὑπ' ὄψη του ὅσα προηγουμένως τούς εἶχε εἰπεῖ ὁ προφήτης· γιατί δέν κατηγοροῦσε τόν ἑαυτό του γιά τά κακά πού ἐδιάλεξε, ἀλλά τήν τύχη καί τούς θεούς καί κάθε ἄλλον ἐκτός ἀπό τόν ἑαυτό του.

Αὐτός ἦταν ἀπό ἐκείνους πού ἦλθαν ἀπό τόν οὐρανό, καί εἶχε ζήσει κατά τήν προηγούμενη ζωή του σέ μιά πολιτεία καλά ὠργανωμένη, ἀλλά εἶχε ἀποκτήσει τήν ἀρετή, ἀπό συνήθεια καί ὄχι ἀπό φιλοσοφική μόρφωση (23). Καί μάλιστα μπορεῖ νά λεχθῆ πώς σέ τέτοια κακά ἔπεφταν οἱ περισσότερες οὐρανοφερμένες ψυχές, ἐπειδή δέν ἤξεραν ἀπό τά κακά τῆς γήινης ζωῆς· ἐκεῖνες ὅμως οἱ ψυχές πού ἦσαν φερμένες ἀπό τήν γῆ, καί γιατί οἱ ἴδιες εἶχαν ὑποφέρει πολλά βάσανα καί γιατί εἶχαν ἰδεῖ καί ἄλλους βασανισμένους, δέν ἔκαναν τήν ἐκλογή τους μέ βιασύνη. Γι' αὐτόν τόν λόγο λοιπόν, καθώς καί ἐξ αἰτίας τῆς τύχης τοῦ κλήρου, γίνεται σέ πολλές ψυχές μεταβολή ἀπό καλό σέ κακό ἤ καί τό ἀντίθετο· γιατί ἄν κανείς, κάθε φορά πού θά 'ρχεται στήν ἐπίγεια ζωή, ἀφοσιώνεται σέ μιά ὑγιᾶ φιλοσοφία καί ἄν ἔχη τήν τύχη νά μή πέση τελευταῖος ὁ κλῆρος του κατά τό διάλεγμα, φαίνεται, ἀπό ὅσα διηγεῖται ὁ ἀγγελιαφόρος, ὅτι ὄχι μόνο ἐδῶ στήν γῆ μπορεῖ νά ζῆ εὐτυχής, ἀλλά καί ὁ δρόμος πού θά διατρέξη ἀπό ἐδῶ στόν ἄλλον κόσμο καί ἀπό κεῖ πάλι στήν γῆ, δέν θά 'ναι ὑπόγειος καί τραχύς, ἀλλά οὐράνιος καί μαλακός.

Ἔλεγε λοιπόν πώς ἄξιζε νά ἰδῆ κανείς τό θέαμα, πῶς **διάλεγε ἡ κάθε ψυχή τόν τρόπο τῆς ζωῆς της**· ἦταν θέαμα καί ἐλεεινό νά τό βλέπη κανείς καί γελοῖο καί θαυμάσιο· ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἡ ἐκλογή γινόταν σύμφωνα μέ τίς συνήθειες τῆς πρώτης ζωῆς (24). Γιατί εἶδε, καθώς ἔλεγε **μιά ψυχή πού κάποτε ἦταν τοῦ Ὀρφέως, νά διαλέγη τήν ζωή τοῦ κύκνου,** γιατί δέν ἤθελε νά ξαναγεννηθῆ ἀπό γυναῖκα, ἐξ αἰτίας τοῦ μίσους πού εἶχε κατά τῶν γυναικῶν ἐπειδή τόν σκότωσαν· εἶδε τήν ψυχή τοῦ **Θαμύρου** (25) νά διαλέγη τήν ζωή τοῦ ἀηδονιοῦ, εἶδε καί ἕναν κύκνο νά ἀλλάζη τήν ζωή του μέ ἀνθρώπινη, καθώς καί ἄλλα μουσικά ζῶα. Ἡ εἰκοστή στήν σειρά ψυχή ἐδιάλεξε τήν ζωή τοῦ λιονταριοῦ· αὐτή ἦταν ἡ ψυχή τοῦ Τελαμωνίου **Αἴαντος**, πού ἀπέφυγε νά γίνη ἄνθρωπος, γιατί θυμόταν τήν κρίση τῶν ὅπλων (26). Ὕστερα ἀπ' αὐτήν ἦλθε ἡ ψυχή τοῦ **Ἀγαμέμνονος**· καί αὐτή ἀπό τό μῖσος της κατά τοῦ ἀνθρωπίνου γένους γιά τά ὅσα ἔπαθε, ἄλλαξε τήν ἀνθρώπινη ζωή μέ τήν ζωή τοῦ ἀετοῦ. Στήν μέση εἶχε κληρώσει ἡ ψυχή τῆς **Ἀταλάντης**, πού ἅμα εἶδε μεγάλες τιμές ἑνός ἀνθρώπου ἀθλητοῦ, δέν μπόρεσε νά προσπεράση ἀδιάφορη, καί τίς πῆρε. Ὕστερα ἀπ' αὐτήν εἶδε τήν ψυχή τοῦ **Ἐπειοῦ**, γιοῦ τοῦ Πανοπέως, νά παίρνη τήν φύση μιᾶς ἄξιας τεχνίτρας γυναίκας· πολύ μακρυά ἀνάμεσα στίς τελευταῖες εἶδε τήν ψυχή τοῦ γελωτοποιοῦ **Θερσίτου** νά παίρνη τήν ζωή πιθήκου.

Κατά τύχη ἐπέρασε καί ἡ ψυχή τοῦ **Ὀδυσσέως,** πού τῆς εἶχε πέσει ὁ τελευταῖος κλῆρος γιά νά ἐκλέξη, καί ἀπό τήν ἀνάμνηση τῶν βασάνων πού πέρασε στήν γῆ, εἶχε περιορίσει ὑπερβολικά τήν φιλοδοξία της, καί γι' αὐτό ἐγύριζε πολλή ὥρα ζητῶντας νά βρῆ ζωή ἑνός ἀνθρώπου ἁπλοῦ χωρίς ἀξιώματα, καί μόλις καί μετά βίας τήν βρῆκε κάπου περιφρονημένη ἀπό ὅλες τίς ἄλλες ψυχές· ἅμα τήν εἶδε ἐφώναξε πώς θά 'κανε τήν ἴδια ἐκλογή, καί ἄν ἀκόμα εἶχε τόν πρῶτο κλῆρο, καί τήν ἐπῆρε μέ ὅλη της τήν εὐχαρίστηση. Καί ἀπό τά ἄλλα θηρία τό ἴδιο: ἄλλαζαν τήν ζωή τους μέ ἀνθρώπινη ἤ καί μεταξύ τους, τά ἄδικα ἔπαιρναν τήν ζωή τῶν ἀγρίων (27), ἐνῷ τά δίκαια ἔπαιρναν τήν ζωή τῶν ἡμέρων ζώων, καί γενικά γινόταν μεταξύ τους κάθε εἴδους ἀνάμειξη (28).

Ἀφοῦ λοιπόν ὅλες οἱ ψυχές ἐδιάλεξαν τόν τρόπο τῆς ζωῆς τους, μέ τήν ἴδια τάξη πού τούς εἶχε δώσει ὁ κλῆρος ἐπῆγαν μπροστά στήν Λάχεσι· ἐκείνη ἔδωσε στήν κάθε μιά τόν δαίμονα πού ἐδιάλεξε, γιά νά τήν προστατεύη στήν ζωή της καί νά ἐποπτεύη στήν ἐκτέλεση τῶν ὑποχρεώσεων πού κάθε ψυχή ἐδιάλεξε. Αὐτός ὁ δαίμονας ὡδηγοῦσε κατά πρῶτον τήν ψυχή στήν Κλωθώ, κάτω ἀπό τό χέρι της καί τό στριφογύρισμα τοῦ ἀδραχτιοῦ, γιά νά ἐπικυρώση ἔτσι τήν μοῖρα πού ἐδιάλεξε ἡ ψυχή μετά τήν ἐπαφή του μέ τό ἀδράχτι, ἔφερνε τήν ψυχή στό γνέσιμο τῆς Ἀτρόπου, κάνοντας ἔτσι ἀμετάκλητα ὅσα ἡ Κλωθώ ἐμοίρανε.

Ἀπό ἐκεῖ χωρίς νά γυρίσουν πίσω τους νά ἰδοῦν, ἐπήγαιναν καί περνοῦσαν κάτω ἀπό τόν θρόνο τῆς Ἀνάγκης καί ἔβγαιναν στήν ἄλλην μεριά· ὅταν πέρασαν καί οἱ ἄλλοι, ἐκίνησαν ὅλοι νά πᾶνε στό πεδίο τῆς Λήθης (29) μέ μιά φοβερή καί ἀποπνικτική ζέστη· γιατί αὐτό τό πεδίο ἦταν γυμνό ἀπό δένδρα καί ἀπό κάθε ἄλλο πού φυτρώνει στήν γῆ. Ὅταν πιά ἔφθασε τό βράδυ, κατασκήνωσαν ὅλοι τους κοντά στόν Ἀμέλητα ποταμό, πού τό νερό του δέν μποροῦσε νά τό κρατήση κανένα ἀγγεῖο.

Κάθε ψυχή λοιπόν ἦταν ἀναγκασμένη νά πιῆ μιά ὡρισμένη ποσότητα ἀπό τό νερό αὐτό, ἀλλά ὅσοι δέν μποροῦσαν νά κρατηθοῦν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀφροσύνης τους, ἔπιναν περισσότερο ἀπό ὅσο ἔπρεπε· ὅποιος ὅμως ἔπινε περισσότερο, λησμονοῦσε τά πάντα. **Ἅμα κοιμήθηκαν καί ἔφθασαν τά μεσάνυχτα, ἀκούσθηκε βροντή καί ἔγινε σεισμός, καί ἀπό ἐκεῖ πού ἦσαν, ξαφνικά σκόρπισαν, ἄλλος ἀπ' ἐδῶ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ, πρός τήν γένεση, ἐπάνω, σάν διάττοντες ἀστέρες** (30). **Αὐτόν δέν τόν ἄφησαν νά πιῆ νερό· ἀπό ποῦ, ὅμως, καί πῶς ἔφθασε στό σῶμα του δέν ἤξερε, ἀλλά ξαφνικά τό πρωί, ἅμα ἄνοιξε τά μάτια του, εἶδε τόν ἑαυτόν του ξαπλωμένο ἐπάνω στήν πυρά.**

Καί ἔτσι, ἀγαπητέ μου Γλαύκων, διεσώθη ὁ μῦθος καί δέν ἐχάθη· καί μπορεῖ νά μᾶς σώση καί ἡμᾶς, ἄν τόν πιστέψουμε, καί τό ποτάμι τῆς Λήθης θά τό περάσουμε καλά, καί ἡ ψυχή μας δέν θά μολυνθῆ. Ἄν, λοιπόν, παραδεχθοῦμε τήν δική μου γνώμη, καί **πιστέψουμε ὅτι ἡ ψυχή εἶναι ἀθάνατη,** καί ὅτι ἔχει τήν δύναμη νά ὑποφέρη ὅλα τά κακά, καθώς καί ὅλα τά ἀγαθά, τότε δέν θά ξεφύγουμε ποτέ ἀπό τόν δρόμο πού φέρνει πρός τά ἐπάνω, καί τήν δικαιοσύνη θά τήν ἐφαρμόζουμε μέ φρόνηση καί μέ κάθε δυνατόν τρόπο, γιά νά εἴμεθα φίλοι καί μέ τόν ἑαυτό μας καί μέ τούς θεούς, καί ὅταν διαμένουμε ἐδῶ σ' αὐτόν τόν κόσμο, καί ὅταν παίρνουμε τά βραβεῖα μας γιά τήν ἐνάρετη ζωή μας, μαζεύοντάς τα ἀπό γύρω μας σάν τούς νικητές στούς ἀγῶνες, γιά νά εἴμεθα εὐτυχεῖς καί στήν ἐδῶ ζωή μας καί στήν χιλιόχρονη πορεία πού εἴπαμε.

Σχόλια

1. Ἡ πορεία τῶν «1000 ἐτῶν» προέρχεται ἀπό τούς Ὀρφικούς ἤ τούς Πυθαγορείους. **2.** Στόν οὐρανό ἡ ψυχή τόν ὑπέρλαμπρο κόσμο τῶν ἰδεῶν. Πρβλ. καί Φαῖδρο 247 Δ. **3.** Τά τρία βαρύτερα ἁμαρτήματα γιά τούς ἀρχαίους ἦσαν «τό ἀποκτείνειν, τό ἱεροσυλεῖν καί τό προδιδόναι τήν πόλιν». **4.** Πρβλ. Φαίδωνα 113 Δ. **5.** Ἀνύπαρκτο πρόσωπο πού τό ἔπλασε ὁ Πλάτων ἐπειδή τοῦ χρειαζόταν στόν μῦθο. **6.** Βλ. Φαίδων 113 Ε «οἵ δ' ἄν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διά τά μεγέθη τῶν ἁμαρτημάτων». **7.** «Οἱ κολάζοντες ἄγγελοι» τῆς ἀποκαλύψεως. **8.** Ἀπό ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἀστρονομική περιγραφή τοῦ σύμπαντος. Τίμαιος 90 Γ-Δ· ἐκεῖ γράφει πώς ἡ ἀνθρώπινη ψυχή καί ἡ ἀνθρώπινη πολιτεία πρέπει νά προσαρμοσθοῦν πρός τό ἐναρμόνιο σύστημα τῆς πολιτείας τοῦ σύμπαντος. **9.** Τό ἀδράχτι δηλαδή εἶναι ὁ ἄξων τῆς περιστροφῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων. **10.** Ὁ Adam τοποθετεῖ ὡς ἑξῆς τούς 8 κύκλους: 1. Ἀπλανεῖς, 2. Κρόνος (Φαίνων), 3. Ζεύς (Φαέθων), 4. Ἄρης (Πυρόεις), 5. Ἑρμῆς (Στίλβων), 6. Ἀφροδίτη (Φωσφόρος), 7. Ἥλιος, 8. Σελήνη. **11.** Ποικίλος, κατά τόν Πρόκλο 229. 29, ἦταν «διά τήν τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἐν ἐκείνῳ τῷ κύκλῳ ποικιλίαν». **12.** Δηλαδή ἡ Σελήνη εἶναι ἑτερόφωτη καί παίρνει τό φῶς της ἀπό τόν Ἥλιο· αὐτήν τήν ἀνακάλυψη τήν εἶχε κάμει πρῶτος ὁ Ἀναξιμένης. **13.** Ἡ σφαῖρα τῶν ἀπλανῶν ἔχει τήν αὐτή πάντα κίνηση ἐξ ἀνατολῶν πρός δυσμάς, οἱ ἄλλες σφαῖρες ἔχουν δικές τους κινήσεις, καί γι' αὐτό ἀλλάζουν θέση στό οὐράνιο διάστημα. **14.** Ὁ Πλάτων τοποθετεῖ τήν Ἀνάγκη στό κέντρο τοῦ σύμπαντος. Ὁ Παρμενίδης, ἀκολουθῶν τούς Πυθαγορείους, μιλεῖ γιά μιά «δαίμονα» πού εἶναι στήν μέση τῶν «στεφανῶν» καί κυβερνᾶ τά πάντα. **15.** Σειρῆνες· κατά τόν Πρόκλο εἶναι «ψυχαί τινες νοερῶς ζῶσαι». **16.** Κατά τούς Πυθαγορείους ἡ κίνηση ὅλων μαζί τῶν πλανητῶν ἔδινε τούς τόνους τοῦ ἑπταχόρδου. **17.** Αὐτή ἡ περίοδος διαρκεῖ 1000 χρόνια. **18.** Ἐπιστεύετο στήν ἀρχαιότητα πώς ἕνας «δαίμων» προστάτης παρακολουθοῦσε τόν ἄνθρωπο, ἀπό τήν γέννηση ἕως τόν θάνατό του. Εἶναι ὁ «φύλαξ ἄγγελος» τῆς χριστιανικῆς ἀντιλήψεως. Ὁ Πλάτων ἐδῶ λέγει πώς ὁ ἄνθρωπος ἐκλέγει μόνος του τήν τύχη του, τόν «δαίμονά» του. **19.** Ἡ ἀρετή εἶναι ἐλεύθερη, δέν μπορεῖ νά μπῆ στήν κλήρωση. Τήν κατακτᾶ ὅποιος εἶναι ἄξιος γι' αὐτήν. **20.** Ἀπό ἐδῶ φαίνεται ὅτι ὁ Πλάτων πιστεύει στήν μετεμψύχωση. **21.** Οἱ ἄνθρωποι, γενικά, δέν εἶναι ἱκανοί νά κάνουν μιά καλή ἐκλογή γιά τόν ἑαυτό τους, πρέπει νά πᾶνε στόν φιλόσοφο, πού εἶναι ὁ μόνος ἱκανός, γιά νά δώση ὁδηγίες εἴτε γιά τήν ἰδιωτική τους ζωή εἴτε γιά τήν δημόσια. **22.** Ἡ ἀρετή, κατά τόν Ἀριστοτέλη, εἶναι ἡ μεσότης μεταξύ δύο ὑπερβολῶν: Πρέπει νά ἐπικρατῆ παντοῦ «ἡ χρυσῆ μεσότης», τό «Μηδέν ἄγαν». **23.** Βλ. Φαίδ. 81 Δ - 82 Β «οἱ τήν δημοτικήν καί πολιτικήν ἀρετήν ἐπιτετηδευκότες, ἥν δή καλοῦσι σωφροσύνην καί δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε καί μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας καί νοῦ». **24.** Βλ. Φαίδ. 81 Ε «ἐνδοῦνται δέ, ὥσπερ εἰκός, εἰς τοιαῦτα ἤθη, ὁποῖ' ἄττα ἄν καί μεμελητηκυῖαι τύχωσιν ἐν τῷ βίῳ». **25.** Ὁ ἐπικρατέστερος τύπος εἶναι Θάμυρις (Νόμ. 829 Ε)· ἐδῶ τόν ἔχει Θαμύρας. **26.** Ὁ Πρόκλος, 316, γράφει «ἡ μέν Αἴαντος ψυχή πᾶσαν δηλοῖ ζωήν ἀνδρικήν μέν, πλεονάζουσαν δέ κατά θυμόν διά δή τινα φιλόνικον ψυχῆς ἕξιν, καί διά ταύτην ἐνδυομένην εἰς ἀνδρικόν μέν ζῷον, ἄλογον δέ». Ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὅπως λέγει ὁ Αἰλιανός, Ζώων Ἱστ. XII. 7 ἀπόσπ. 127, εἶχε τήν γνώμη πώς ἡ καλλίτερη μεταβολή ζωῆς εἶναι γιά τόν ἄνθρωπο νά γίνη λιοντάρι, ἐφ' ὅσον θέλη νά γίνη ζῶο, ἤ δάφνη, ἄν θέλη νά γίνη φυτό. **27.** Βλ. Φαίδ. 82 Α, «τούς δέ γε ἀδικίας τε καί τυραννίδας καί ἁρπαγάς προτετιμηκότας εἰς τά τῶν λύκων τε καί ἱεράκων καί ἰκτίνων γένη». **28.** Στόν Φαῖδρο 248 Δ-Ε γράφει γιά τίς διάφορες ποικιλίες βίων (μουσικός, πολεμικός, βασιλικός, γυμναστικός, τεχνικός, μιμητικός). **29.** Τό πεδίο τῆς Λήθης «ἄκαρπον, ἄγονον, αἰχμηρόν» ἐνῷ τῆς Ἀληθείας «ζωῆς πλῆρες, τροφόν τῶν ψυχῶν», λέγει ὁ Πρόκλος, 346. 30. Καί ὁ Ἀριστοφ. Εἰρ. 833 «οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ὅ λέγουσι κατά τόν ἀέρα ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ' ὅταν τις ἀποθάνῃ».

(Ἐκδ. "Πάπυρος", μετάφρασις-σχόλια: Ἀ. Παπαθεοδώρου)

ΕΛΕΥΘΕΡΝΑ

Στὶς βορειοδυτικὲς ὑπώρειες τοῦ Ψηλορείτη, περίπου εἰκοσιπέντε χιλιόμετρα νοτιοανατολικὰ τοῦ Ρεθύμνου, ἕνα πέτρινο καράβι ἔχει σταματήσει καταμεσῆς στὸ πράσινο πέλαγο ἀπὸ τὰ λιόδεντρα καὶ τὶς χαρουπιὲς τοῦ Μυλοποτάμου. Κατάρτι του τὰ λείψανα τοῦ πύργου στὴν νότια ἄκρη τῆς στενῆς πρύμνης του. Εἶναι ὁ λόφος τοῦ Πρινὲ, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ δύο χειμάρρους στὰ ἀνατολικὰ καὶ δυτικὰ ριζά του. Τὰ νερά τους ἑνώνονται ἀκριβῶς στὴν λοξὴ πλώρη τοῦ πέτρινου βράχου, λίγες μόνο δεκάδες μέτρα ἀπὸ τὴν γνωστή, μοναδικὴ σὲ ἀρχιτεκτονικὴ μαεστρία, ἀρχαία γέφυρα. Στὸν λόφο αὐτὸν ἐγκατεστάθησαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς περιοχῆς, σπρωγμένοι ἀπὸ τὴν φυσικὴ του ὀχυρὴ θέση καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν εὔκολη πρόσβασή τους στὸ νερό.

Ὡστόσο, οἱ παραπάνω λόγοι δὲν ἦσαν οἱ μόνοι ποὺ τοὺς ὡδήγησαν ἐδῶ, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰ τέλη τῆς 3ης χιλιετίας π.Χ., ὅπως φανερώνουν τὰ ἕως σήμερα ἀνασκαφικὰ εὑρήματα (ὄστρακα κεραμεικῆς τῆς ὕστερης Νεολιθικῆς καὶ τῆς Πρωτομινωικῆς περιόδου). Ἡ εὔφορη γῆ, πρόσφορη καὶ γιὰ καλλιέργειες, πάνω καὶ γύρω ἀπὸ τὸν λόφο καὶ ἀργότερα ἀκόμα πιὸ μακριά, ἕως ἐκεῖ ποὺ μποροῦσε νὰ φθάσῃ τὸ ἀνθρώπινο μάτι ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου στὰ ἀνατολικὰ, τὰ δυτικὰ καὶ τὰ βόρεια, ἦταν ἱκανὴ νὰ θρέψῃ μὲ τοὺς καρποὺς της τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἀπὸ τὰ νότια, τὸ ψηλότερο βουνὸ τοῦ νησιοῦ, ἡ μὲ τά γάργαρα νερά της δασωμένη Ἴδη (ὁ Ψηλορείτης) μὲ τὴν βαθειὰ πληγή της νὰ χάσκῃ στὴν κορυφή, λίκνο τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, τοῦ Δία ποὺ γεννήθηκε ἐκεῖ, ἦταν ἀκόμα πιὸ πλούσια γιὰ νὰ προσφέρῃ στοὺς κατοίκους τοῦ λόφου τὰ ξύλα τῶν δένδρων της γιὰ τὶς κατασκευές τους μὰ καὶ γιὰ ἐνέργεια. Κι ἀκόμα νὰ τοὺς γιατρέψῃ μὲ τὰ βότανά της, νὰ τοὺς γυκάνῃ μὲ τὸ μέλι της καὶ νὰ τοὺς θυμιάσῃ μ' ἀρωματικὰ φυτά. Τέλος, νὰ δώσῃ βοσκὴ στὰ κοπάδια τους κι ἑπομένως νὰ τοὺς ἀντιδώσῃ γάλα, τυρὶ, μαλλὶ καὶ κρέας.

Μπορεῖ, γιὰ κάποιους λόγους, ἡ κατοίκηση αὐτὴ νὰ διακόπηκε στὰ μέσα Μινωικὰ χρόνια ἢ νὰ μὴν ἔχουν βρεθῆ ἕως σήμερα ὑλικὰ κατάλοιπα τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς τῆς περιόδου. Μὰ ἀπὸ τὰ ὕστερα μινωικὰ χρόνια καὶ μετὰ φαίνεται πὼς ὁ λόφος κατοικεῖται ἀδιάκοπα ἕως τὰ πρώιμα βυζαντινὰ χρόνια καὶ στὶς περιόδους ἀκμῆς γεμίζει μὲ ἐγκαταστάσεις ἀκόμα καὶ τὰ γύρω ὑψώματα: **τὸ Νησὶ καὶ τὰ Ἑλλενικὰ τῆς Ἐλευθέρνας κι ἀκόμα -ἴσως- τὶς κορυφογραμμὲς τῆς Λαγκᾶς.**

Μιὰ σταθερὴ καὶ μόνιμη ἐγκατάσταση διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ ὑπολείμματα τῆς ὑστερομινωικῆς περιόδου στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Γι' αὐτὴν μεγάλο ρόλο θὰ ἔπαιξε -πέρα ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἀπαριθμήθηκαν πιὸ πάνω- καὶ ἡ συνειδητοποίηση τῆς θέσεως, στὴν μέση σχεδὸν τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τὰ μεγάλα κέντρα τῆς ὑστερομινωικῆς Κρήτης, τῆς Κνωσοῦ στὰ κεντρικά-ἀνατολικὰ καὶ τῆς Κυδωνίας στὰ δυτικά, κι ἀκόμα στὴν μέση ἀπὸ τὴν βόρεια ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ καὶ τὴν μεγάλη ἱερὴ σπηλιὰ τοῦ Δία στὸν νότο ποὺ συγκέντρωνε σιγά-σιγά, παγκρήτια πιὰ λατρεία. Μιὰ τέτοια θέση ἐλέγχου τῶν χερσαίων δρόμων μὲ ἐγκαταστάσεις λιμενικὲς στοῦ Σταυρωμένου καὶ στὸ Πάνορμο, στὴν βόρεια ἀκτή, κι ἀκόμα μὲ τὴν χρησιμοποίηση τῆς μαλακῆς, εὐκολοδούλευτης πέτρας, τοῦ μαργαϊκοῦ ἀσβεστολίθου, ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ λατομείου τοῦ Περιστερὲ (ἀκόμα καὶ σήμερα εἶναι περίφημη ἡ πέτρα τῆς 'Αλφᾶς) στὰ βορειοδυτικὰ τοῦ Πρινέ, ἡ ἐγκατάσταση δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔγινε σιγά-σιγά ἕνα κέντρο ποὺ αὔξαινε σημαντικὰ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου. Δὲν ἀποκλείεται, μιᾶς καὶ ταιριάζει γεωγραφικά, νὰ ταυτίζεται μὲ τὴν περίφημη γιὰ τὸ μαλλί της πόλη ἀνάμεσα στὴν Κυδωνία καὶ τὴν Κνωσό, ποὺ ἀναφέρεται πάνω στὶς πινακίδες τῆς γραμμικῆς γραφῆς Β ὡς Λ.τ.ς. (Λα-τα-σα), τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας διατηρήθηκε κάπως παραφθαρμένο (ἤ, ἂν θέλετε, ἐξελιγμένο) ὡς Σάτρα (Σα-τα-ρα) καὶ τὸ ὁποῖο οἱ ἱστορικοὶ καὶ λεξικογράφοι θεωροῦν ὡς τὸ προγενέστερο ὄνομα τῆς πόλεως ποὺ ἀνεπτύχθη ἀργότερα στὴν ἴδια θέση, δηλαδή τῆς δωρικῆς 'Ελευθέρνας, τῆς πόλεως τῶν γεωμετρικῶν, ἀρχαϊκῶν, κλασσικῶν, ἑλληνιστικῶν, ρωμαϊκῶν καὶ πρώιμων βυζαντινῶν χρόνων καὶ ποὺ τὸ ὄνομά της φέρουν σήμερα τὰ δύο χωριὰ ποὺ ζοῦν ἐπάνω της, ἡ 'Αρχαία 'Ελεύθερνα (πρώην Πρινές) καὶ ἡ 'Ελεύθερνα (πρώην Μετόχια).

Λίγες μονάχα ἀναφορὲς ἀπὸ τοὺς περιηγητὲς τοῦ περασμένου, κυρίως αἰῶνα ἦταν γνωστὲς γιὰ τὴν πόλη, καὶ κυρίως γιὰ τὴν γέφυρα καὶ γιὰ κάποια ἀρχιτεκτονικὰ ὑπολείμματά της. Στὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας (1902) ὁ Sir Arthur Evans τὴν ἐπισκέφθηκε καὶ διανυκτέρευσε ἐκεῖ, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἡμερολόγιά του, ἀλλὰ προτίμησε νὰ ταξιδέψῃ ἀνατολικώτερα, πρὸς τὴν Κνωσό. Ἡ μοναδικὴ συστηματικὴ ἀνασκαφικὴ ἔρευνα πραγματοποιήθηκε γιὰ ἕνα δεκαπενθήμερο ἀπὸ τὸν H. Payne τὸ 1928, ἀλλὰ δὲν τοῦ κίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ἰδιαίτερα καὶ τὴν ἐγκατέλειψε. Οἱ συστηματικὲς ἀνασκαφικὲς ἔρευνες ξεκίνησαν οὐσιαστικὰ μόλις τὸ 1985 ἀπὸ ὁμάδα καθηγητῶν καὶ φοιτητῶν τοῦ Τομέα 'Αρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κρήτης καὶ συνεχίζονται ἔκτοτε.

Τὴν παλαιότερη ἕως σήμερα μαρτυρία κατοικήσεως στὸν χῶρο ἀποτελοῦν τὰ λίθινα τέχνεργα, κυρίως μικρὰ καὶ μεγάλα πελέκια, ποὺ ἔχουν βρεθῆ τόσο στὴν δυτικὴ κλιτὺ τοῦ λόφου τοῦ Πρινέ, στὴν θέση 'Ορθὴ Πέτρα, ὅσο καὶ στὴν ἀνατολικὴ πλαγιά του, καὶ τὰ ὁποῖα χρονολογοῦνται στὴν ὑπονεολιθική-πρωτοχαλκὴ περίοδο.

Δείγματα πρωτομινωικῆς κεραμεικῆς ἦλθαν στὸ φῶς στὴν θέση Πυργί, στὴν ἀκρόπολη τοῦ λόφου τοῦ Πρινέ, ἂν καὶ δὲν ἔχει σταθῆ ἀκόμα δυνατὸν νὰ ταυτισθοῦν ἀναμφίβολα καὶ ἀρχιτεκτονικὰ κατάλοιπα κάποιου οἰκισμοῦ τῆς ἴδιας περιόδου. Κεραμεικὴ τῆς ὑστερομινωικῆς περιόδου -ἴσως καὶ ἴχνη οἰκοδομημάτων ἀπὸ τὴν ἴδια περίοδο- προέρχονται πάλι ἀπὸ τὴν θέση Πυργὶ καὶ δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς 'Ορθῆς Πέτρας. 'Απὸ τὴν τελευταία περιοχὴ προέρχονται καὶ τὰ τμήματα ἑνὸς σχεδὸν ὁλόκληρου λίθινου ὑστερομινωικοῦ ἀγγείου καὶ ἀνάλογα εὑρήματα τῆς ἴδιας περιόδου θὰ πρέπει νὰ περιμένῃ κανεὶς νὰ ἐντοπισθοῦν καὶ στὰ ἀνατολικὰ τοῦ λόφου. 'Εξ ἄλλου, ἡ ἐπιφανειακὴ ἔρευνα ποὺ ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια ἀπὸ τὸν δυτικὸ ἀνασκαφικὸ τομέα στὸ ἀρχαῖο λατομεῖο τοῦ Περιστερέ -καὶ μάλιστα στὸν νότιο μυχό του- ἔδωσε δείγματα κεραμεικῆς (τμήματα μικρῶν πίθων μὲ σχοινόσχημη διακόσμηση) τῆς ὑστερομινωικῆς περιόδου.

Λίγα δείγματα κεραμεικῆς, κυρίως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ νεκροταφείου τῆς 'Ορθῆς Πέτρας, σπαράγματα ἐπιγραφῶν ποὺ εἶχαν βρεθῆ παλιότερα καὶ μεταφέρθηκαν στὸ ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ρεθύμνου, καὶ χάλκινα νομίσματα ἦταν, μέχρι πρότινος, οἱ κυριώτερες ἐνδείξεις κατοικήσεως στὰ κλασσικὰ χρόνια ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ λόφου τοῦ Πρινέ. Πρόσφατα, ὅμως, στὸ νότιο ἄκρο τῆς θέσεως Νησὶ ἀπεκαλύφθησαν τὰ ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα μεγάλου περιβόλου (;) ἑνὸς σημαντικοῦ, ὑπαιθρίου, προφανῶς, ἱεροῦ. Ὁ περίβολος εἶναι χτισμένος ἀπὸ μεγάλους γωνιολίθους, καὶ κατὰ τὸν ἀνασκαφέα του, χρονολογεῖται γύρω στὰ 400 π.Χ.

Νοτιώτερα τῆς 'Ελευθέρνας, στὴν θέση Ἑλλενικὸ, ἔχει ἐντοπισθῆ ἕνα ἀκόμα ἱερὸ, πιθανότατα γυναικείας θεότητας, τῆς ὁποίας ἡ λατρεία ὑπῆρχε ἤδη ἀπὸ τὰ ἀρχαϊκὰ χρόνια ἀλλὰ φαίνεται ὅτι συνεχίζεται καὶ κατὰ τὴν κλασσικὴ καὶ ἑλληνιστικὴ περίοδο, ὅπως φανερώνει τὸ ἀριθμητικὸ μέγεθος καὶ ἡ ποικιλία τῶν λυχναριῶν ποὺ βρέθηκαν στὴν περιοχή.

Οἱ γνώσεις μας γιὰ τὴν ἑλληνιστικὴ περίοδο στὴν 'Ελεύθερνα πληθαίνουν ὁλοένα, φανερώνοντας ἔτσι καὶ τὴν ἀντίστοιχη αὔξηση τῶν χώρων κατοικήσεως τῆς πόλεως, ἰδιαίτερα ἂν δεχθοῦμε ὅτι τὰ εὑρήματα τῆς κλασσικῆς περιόδου δὲν εἶναι λίγα μόνον ἐπειδὴ καλύφθηκαν ἀπὸ μεταγενέστερες ἐπεμβάσεις ἀλλὰ ἀντικατοπτρίζουν, ὡς ἕναν βαθμὸ καὶ μιὰ περιωρισμένη ἀνάπτυξη τῆς πόλεως. Στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια τόσο ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα ὅσο καὶ κινητὰ εὑρήματα καλύπτουν ἕνα εὐρὺ τμῆμα τοῦ λόφου τοῦ Πρινὲ καθὼς καὶ τὴν περιοχὴ τοὐλάχιστον τοῦ Νησιοῦ στὴν σημερινὴ 'Ελεύθερνα.

'Ογκώδεις ἀναλημματικοὶ τοῖχοι, ὑπολείμματα κτιρίων, κινητὰ εὑρήματα -κεραμεική, τμήματα γλυπτῶν, νομίσματα κ.λπ. -τυχαῖα ἢ προϊόντα ἀνασκαφικῶν ἐρευνῶν ἔχουν ἔλθει στὸ φῶς κυρίως στὴν ἀνατολικὴ πλαγιὰ τοῦ λόφου τοῦ Πρινὲ ἀλλὰ καὶ στὴν ἀκρόπολη καθὼς καὶ στὴν δυτικὴ κλιτύ. Στὸ βόρειο τμῆμα τοῦ Νησιοῦ ἔχει ἐντοπισθῆ οἰκισμὸς τῆς ἴδιας περιόδου καὶ ἔχει ἀνασκαφῆ μιὰ ἑλληνιστικὴ οἰκία. Τὸ ἱερὸ μὲ τὸν μεγάλο περίβολο φαίνεται ὅτι συνεχίζει τὴν ζωή του καὶ στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια.

Ἴσως στὰ ἑλληνιστικὰ χρόνια θὰ πρέπει νὰ χρονολογηθῆ καὶ ἕνας μεγάλος ψευδοϊσοδομικὸς τοῖχος ποὺ ἐντοπίσθηκε προσφάτως στὴν περιοχὴ Ξενιανά. 'Αλλὰ τὸ σημαντικώτερο, μέχρι στιγμῆς, ἔργο ποὺ ὑπάρχει στὴν περιοχὴ εἶναι ἡ γέφυρα ποὺ τμηματικὰ ἔχει λαξευθῆ στὸν φυσικὸ βράχο ἐνῷ τὸ ὑπόλοιπο τμῆμα της ἔχει κτισθῆ μὲ ἐκφορικὸ τρόπο γωνιάζοντας στὸ ἐπάνω μέρος. Βρίσκεται ἀμέσως μετὰ τὴν συμβολὴ τῶν χειμάρρων στὴν Χαλοπότα, στὸ ὕψος περίπου τοῦ μικροῦ ξωκκλησιοῦ (λαξευτοῦ τάφου) τοῦ ἁγίου 'Αντωνίου. Ἡ γέφυρα τὴν ὁποία εἶχαν ἐπισκεφθῆ, περιγράψει καὶ σχεδιάσει περιηγητὲς τοῦ περασμένου αἰῶνα φέρνει στὸν νοῦ ὡρισμένες ἀρχιτεκτονικὲς κατασκευὲς πυλῶν σὲ ὑστεροκλασσικά-ἑλληνιστικὰ τείχη.

Ὡστόσο τὰ σημαντικώτερα στοιχεῖα γιὰ τὴν ἱστορία τῆς 'Ελευθέρνας κατὰ τὴν ἑλληνιστικὴ περίοδο παρέχουν οἱ ἐπιγραφές, ὁλόκληρες ἢ τεμαχισμένες, ποὺ ξετυλίγουν μὲ ἀδιαμφισβήτητο τρόπο κομμάτια καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἐπαγγελματικῆς δράσεως. Ἔτσι λ.χ. μᾶς γίνεται γνωστὴ ἡ δραστηριότητα τοῦ πολυταξιδεμένου γλύπτη Τιμόχαρη ἀπὸ τὴν 'Ελεύθερνα ποὺ ἔδρασε στὴν Ρόδο, τὴν Λίνδο, τὴν Σιδῶνα κατὰ τὸ β' μισὸ τοῦ 3ου αἰ. π.Χ. καὶ τοῦ ὁποίου πιθανότατα ὁ γιὸς Πυθόκριτος, ποὺ ἔλαβε τὴν ροδιακὴ πολιτεία, κατασκεύασε τὴν περίφημη Νίκη τῆς Σαμοθράκης (σήμερα στὸ μουσεῖο τοῦ Λούβρου). 'Ακόμα οἱ 'Ελευθερνεῖς Ἕρμιππος καὶ Ἡράϊππος ἀναφέρονται ὡς ἐγγυητὲς καὶ μισθωτὲς σὲ ἐργαστήρια καὶ ναυπηγεῖα τῆς Δήλου σὲ ἐπιγραφὴ στὸ ἴδιο νησὶ τὸ 157-156 π.Χ.

Περίοδος ἀνθίσεως καὶ ἀκμῆς φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε γιὰ τὴν 'Ελεύθερνα τὸ διάστημα τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας καὶ ἰδιαίτερα τὰ ὕστερα ρωμαϊκὰ χρόνια καθὼς καὶ ἡ παλαιοχριστιανικὴ περίοδος. Δὲν ὑπάρ-

χουν, πρὸς τὸ παρόν, πολλὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸ διάστημα ἀνάμεσα στὴν κατάκτηση τῆς πόλεως ἀπὸ τὸν Μέτελλο τὸ 67 π.Χ. ἕως τὸν 2ο αἱ. μ.Χ., ἰδιαίτερα σὲ ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι μετὰ τὴν ρωμαϊκὴ κατάκτηση ὁ αὐτοκράτορας Αὔγουστος φρόντισε γιὰ τὴν δημιουργία μιᾶς πόλεως σὲ νέες βάσεις καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τὴν ρυμοτομία καὶ τὴν ἐξέλιξη ἀποκαλύπτει ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ χώρου. Φαρδεῖς, πλακόστρωτοι μὲ συστήματα ἀποχετεύσεως μεγάλοι ἀναλημματικοὶ τοῖχοι, ποὺ στηρίζουν ἄνδηρα(ταράτσες) πάνω στὰ ὁποῖα ἔχουν οἰκοδομηθῆ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ κτίρια, ἐπαύλεις, κατοικίες μέ κίονες, αἴθρια, μαρμαροθετήματα καὶ κονιάματα, πηγάδια μὲ ἀγωγοὺς νεροῦ ἔρχονται στὸ φῶς στὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ λό-φου τοῦ Πρινὲ (θέση Κατσίβελος). Ἀλλὰ ἐπίσης καὶ στὰ δυτικά, στὴν Ὀρθὴ Πέτρα, ἡ ρωμαϊκὴ αὐτὴ κτιριακὴ φάση φαίνεται νὰ ἔχη καλύψει ἕνα τοὐλάχιστον τμῆμα ἑνὸς πλούσιου γεωμετρικοῦ-ἀρχαϊκοῦ νεκροταφείου. Λείψανα τῆς ἴδιας περιόδου ἔχουν ἐντοπισθῆ νοτιώτερα τῆς Ὀρθῆς Πέτρας καὶ χαμηλὰ στὴν ἀνατολικὴ κλιτὺ τοῦ ὑψώματος τῆς Ἐλευθέρνας.

Στὴν θέση Κατσίβελος, ἐξ ἄλλου, ἀπεκαλύφθη πρόσφατα πλήρως μιὰ τρίκλινη βασιλικὴ μὲ νάρθηκα, ἡ ὁποία κατὰ τὸν ἀνασκαφέα της, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ τὶς πρωιμότερες στὴν Κρήτη. Κτισμένη ἀπὸ ὑλικὸ σὲ δεύτερη καὶ τρίτη χρήση ἔχει διατηρήσει στοιχεῖα ποὺ ἐπιτρέπουν μιὰ σχεδὸν πλήρη ἀποκατάστασή της. Ἡ ὕπαρξή της σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς μαρτυρίες γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ τῆς Ἐλευθέρνας καὶ τὴν παρουσία τῶν ἐπισκόπων της στὶς πρῶτες οἰκουμενικὲς συνόδους εἶναι πολὺ σημαντικὴ γιὰ τὴν ἔρευνα τῆς περιόδου (τέλη 4ου-α' μισὸ 5ου αἱ. μ.Χ.) τόσο γιὰ τὴν Ἐλεύθερνα ὅσο καὶ γιὰ τὴν Κρήτη γενικώτερα.

Ἕνα μεγάλο οἰκοδόμημα στὴν θέση Πυργὶ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου τοῦ Πρινὲ καθὼς καὶ ὑστερότερα οἰκοδομήματα θρησκευτικοῦ (;) χαρακτῆρα δίδουν ἕως σήμερα τὴν εἰκόνα ἑνὸς τμήματος τοῦ οἰκοδομικοῦ ἱστοῦ τῆς πόλεως στὰ ὕστερα ρωμαϊκὰ καὶ τὰ παλαιοχριστιανικὰ χρόνια. Ἡ ἔκταση τῆς πόλεως στὰ χρόνια αὐτὰ γίνεται φανερὴ καὶ ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν ἄλλων οἰκοδομημάτων μακριὰ ἀπὸ τὸν λόφο τοῦ Πρινὲ καθὼς καὶ μεγάλου ἀριθμοῦ τάφων μὲ ποικιλία ἀρχιτεκτονικῶν μορφῶν. Οἱ τάφοι εἶναι λαξευμένοι στὸ μαργαϊκὸ ἀσβεστολιθικὸ πέτρωμα τόσο στὴν περιοχὴ τῆς Λαγκᾶς, δυτικὰ ἀρκετὰ πάνω ἀπὸ τὴν ἀρχαία γέφυρα καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς μυχοὺς τοῦ λατομείου τοῦ Περιστερὲ στὴν περιοχὴ Λίδια, στὴν Ἁγία Ἐλέσσα, στὴν Ἁγία Γαλατοῦ, τὴν Ἁγία Καλὴ καθὼς καὶ στὴν ἀπέναντι περιοχὴ τῆς Λαγκᾶς, στὰ ἀνατολικὰ τῆς ἀρχαίας γέφυρας. Οἱ τάφοι αὐτοί, ὡρισμένοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουν μετατραπῆ σὲ ξωκκλήσια, βρίσκονται σὲ σχετικὰ ἀπότομες πλαγιές ἀκατάλληλες γιὰ ἐκμετάλλευση, ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς πόλεως καὶ ἡ πρόσβασή τους γινόταν μὲ ἐπικλινεῖς δρόμους καὶ ἀναλήμματα. Ἡ θέση τους, ὡστόσο, ἀπὸ ἄποψη ρυμοτομίας τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ τῆς γύρω περιοχῆς της εἶναι πολὺ σημαντική. Ὁ χῶρος ποὺ καταλαμβάνουν, ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοῦ μεγάλου ρέματος καὶ τοῦ ἐνοποιημένου χειμάρρου στὰ βόρεια τῆς πόλεως, οὐσιαστικὰ δηλαδὴ στὴν φυσικὴ πρόσβαση ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ τὴν κύρια ὁδό εἴσοδό της, γιὰ ὅσους τοὐλάχιστον τὴν προσέγγιζαν ἀπὸ τὰ παράλια, ἀπὸ τὰ Β.Δ. καὶ τὰ Β.Α., ἀκολουθεῖ τὴν ἴδια σύλληψη ποὺ γνωρίζουμε ὅτι συμβαίνει καὶ σὲ μιὰ σειρὰ ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων. Ἀπὸ τὰ ἀρχαϊκά, κλασσικὰ καὶ ἑλληνιστικὰ χρόνια καὶ ὅπου τὰ νεκροταφεῖα βρίσκονται ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεντρικῆς ἀρτηρίας προσβάσεώς τους. Ἡ σημαντικώτερη, ὡστόσο, περίοδος, περίοδος ἀκμῆς, φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ γεωμετρική-ἀρχαϊκή (9ος-6ος αἱ. π.Χ.).

Νικόλαος Σταμπουλίδης (καθηγητής ἀρχαιολογίας)

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

Γιὰ τὴν ἐκμάθηση τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης

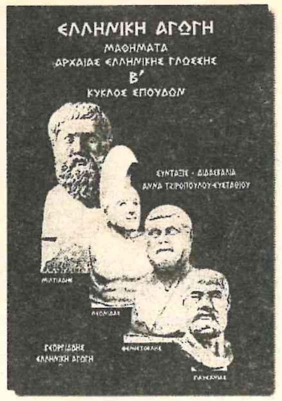

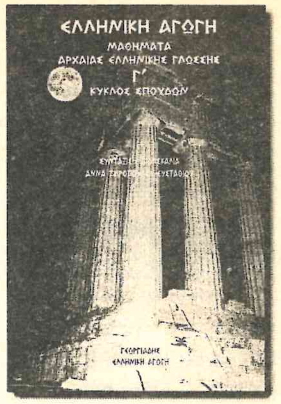

σᾶς συνιστοῦμε τὰ μοναδικὰ βιβλία τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ τῆς Ἄννας Τζιροπούλου-Εὐσταθίου.

Ἐκδόσεις ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ - ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ Ἀκαδημίας 84 - Τηλ.: 38.36.231

● ●

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΣ. ΣΙΕΤΤΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Στὴν καθημερινή μας συνομιλία χρησιμοποιοῦμε σύντομες λαϊκὲς φράσεις οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν μέ ἀλληγορικό, μεταφορικὸ καὶ σκωπτικὸ τρόπο διάφορες ἀλήθειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἀποτελοῦν τὸ καταστάλαγμα μακροχρόνιας πείρας. Οἱ φράσεις αὐτὲς εἶναι οἱ γνωστές μας παροιμίες. Ψάχνομε νὰ βροῦμε τὴν "ἀχίλλειο πτέρνα" κάποιου καὶ ξέρομε πὼς χρειάζονται "τιτάνιες προσπάθειες", γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμε τὶς οἰκονομικὲς δυσκολίες. Σκεφθήκατε, ὅμως, ποτὲ ἀπὸ ποῦ προῆλθαν οἱ λέξεις καὶ οἱ φράσεις τὶς ὁποῖες χρησιμοποιοῦμε; Σκεφθήκατε ποτὲ πὼς ὁ λαός μας εἶναι στὸ σύνολό του μιὰ ὁλάκερη πνευματικὴ κιβωτὸς σοφίας μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία ὁ πατέρας της λαογραφίας μας Νικόλαος Πολίτης ἄντλησε ἱκανὰ ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν καταπολέμηση τῆς θεωρίας τοῦ Φαλμεράϋερ;

Ἕνα βιβλίο, λοιπόν, ποὺ ἀποδεικνύει τὴν συνέχεια τῆς Φυλῆς καὶ μέσα ἀπὸ τὶς λαϊκὲς ἐκφράσεις.

Ἐκδόσεις ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΑΙ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

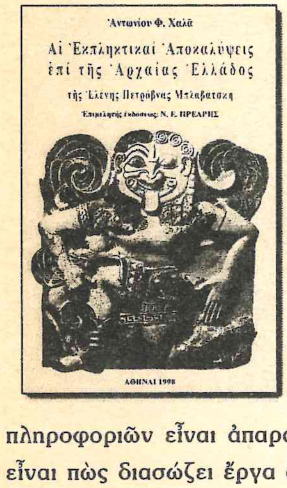

τῆς Ἑλένης Πέτροβνας-Μπλαβάτσκη. Ἐπιμελητὴς ἐκδόσεως: Ν. Ε. Πρεάρης

Οἱ Ἕλληνες ἀνέκαθεν ὑπῆρξαν ΙΔΕΟΛΑΤΡΕΣ καὶ ποτὲ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ. Ἡ κλεὶς τῶν Μυστηρίων, τῆς Θρησκείας, τῆς Μυθολογίας, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Τέχνης, τοῦ Πολιτισμοῦ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπὸ Ὀρφέως, Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου μέχρι Πρόκλου τοῦ διαδόχου, τοῦ τελευταίου τῶν Ἐθνικῶν Φιλοσόφων. Ἕνα βιβλίο ποὺ κυριολεκτικῶς ξαφνιάζει μὲ τὴν πληρότητα τῶν πληροφοριῶν ποὺ μᾶς δίδει, ἐνῷ ἐμπεριέχει μία ἀπὸ τὶς πιὸ πλούσιες ἀναφορὲς στὴν περὶ προκατακλυσμιαίου πολιτισμοῦ θεωρία. Ἕνα βιβλίο, ποὺ ἔστω καὶ σὰν πηγὴ πληροφοριῶν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τὸ ἔχετε στὴν βιβλιοθήκη σας. Ἄλλωστε, ἡ μεγάλη προσφορὰ τοῦ κ. Πρεάρη σήμερα, εἶναι πὼς διασώζει ἔργα σημαντικά, ὅπως αὐτὰ τοῦ Χαλᾶ, ἔργα ποὺ διαφορετικὰ θὰ χάνονταν.

Ἐκδόσεις ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ὁ μιμητισμὸς εἶναι ἕνας φυσικὸς νόμος, ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἀρνηθῆ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δὲν ξεφεύγει ἀπ' αὐτόν. Ἂν κατοικῆ σὲ ἀκάθαρτους καὶ σκοτεινοὺς χώρους, κι αὐτὸς ἐπίσης θὰ γίνη, λίγο-λίγο, στὶς σκέψεις του καὶ στὰ συναισθήματά του λυπημένος, κατσουφιασμένος, ἀπαισιόδοξος. Δὲν εἶναι τὸ σῶμα του βέβαια, ἀλλὰ ἡ ψυχή του ποὺ ἐξισώνεται: προκαλεῖται ἕνα εἶδος ὀσμώσεως, διεισδύσεως τοῦ περιβάλλοντος. Ἀλλὰ σὲ ἕναν ἄλλο χῶρο, γεμᾶτο λουλούδια, πρασινάδα καί ρυάκια, ποιητές, ζωγράφοι καὶ μουσικοὶ ποὺ ἐμφανίζονται, γιατὶ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν γοητεία, τὸ φῶς καὶ τὰ χρώματα.

Ὅταν κοιτᾶμε τὸν ἥλιο,
ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ ξέρουμε,
ἡ ψυχή μας παίρνει τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου:
γίνεται μία σφαῖρα πύρινη καὶ φωτεινή.

Κοιτῶντας τὸν ἥλιο κατὰ τὴν ἀνατολή,
ὅλη μας ἡ ὕπαρξη ἀρχίζει νὰ τοῦ μοιάζη.

Μὲ τὸ βλέμμα, ὁ ἄνθρωπος συνδέεται
μὲ τὸ ἀντιείμενο ἢ μὲ τὸ ὂν ποὺ κοιτάζει,
μπαίνει στὸ ἐπίπεδό του,
τὸ μιμεῖται, ἀκόμα καὶ ἀσυνείδητα.

Γίνεσθε τότε πιὸ φωτεινοί, πιὸ ζεστοί,
πιὸ ζωογόνοι κι ὅταν περνᾶτε ἀνάμεσα
στοὺς ἀνθρώπους, σὰν ἕνας ἥλιος,
τοὺς δίνετε τὸ φῶς, ζέστη, ζωή.
Ἂν ἐπὶ χρόνια ἐξακολουθῆτε νὰ
πηγαίνετε συνειδητὰ πρὸς τὸν ἥλιο, αὐτὸς ὁ νόμος θὰ ἐκδηλωθῆ μὲ μία πραγματικὴ δύναμη, καὶ θὰ γίνετε πραγματικὰ ἕνας ἥλιος.

Ὁ Ἥλιος
εἶναι ἕνας ἀπερίγραπτος κόσμος κατοικημένος
ἀπὸ ἀγαθοδαίμονες καὶ ἀπὸ θεότητες.

Γιὰ νὰ πᾶτε στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, πρέπει ἤδη νὰ ἔχετε προετοιμασθῆ ἀπὸ τὴν προηγουμένη μέρα, νὰ μὴ φᾶτε πολύ, νὰ μὴ κοιμηθῆτε πολὺ ἀργά, νὰ μὴ κάνετε τίποτα ποὺ νὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ σᾶς ἀπασχολήση ἢ νὰ σᾶς βασανίση τὴν ἑπομένη μέρα, ἀλλὰ νὰ τὰ τακτοποιήσετε ὅλα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ εἶσθε ἐλεύθεροι τὸ πρωί, μὲ τὴν σκέψη διαυγῆ καὶ τὴν καρδιὰ σὲ εἰρήνη, χωρὶς νὰ ἔχετε τίποτα γιὰ νὰ ρυθμίσετε, νὰ λυπηθῆτε ἢ νὰ διορθώσετε. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικὸ γιὰ νὰ πᾶτε στὸν ΗΛΙΟ!

Νὰ προβληθῆτε πρὸς τὸν ἥλιο, νὰ τὸν φαντασθῆτε σὰν ἕναν θαυμάσιο κόσμο, κατοικημένο ἀπὸ τὰ πιὸ τέλεια ὄντα, ὄντα ἀπόλυτα φωτεινά, ποὺ ζοῦν μέσα στὴν ὑψίστη νοημοσύνη, μέσα στὴν ἀπόλυτη ἀγάπη, μέσα στὴν ἀπόλυτη ἁγνότητα καὶ νὰ σκεφθῆτε ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω βασιλεύουν μία τάξη, μία καλλιέργεια, ἕνας πολιτισμὸς ποὺ ξεπερνοῦν κάθε φαντασία.

ΟΤΑΝ ΚΟΙΤΑΤΕ ΤΟΝ ΗΛΙΟ, Η ΨΥΧΗ ΣΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ

Κοιτῶντας τὸν ἥλιο νὰ ἀνατέλλη, θὰ περιμένετε νὰ φανῆ ἡ πρώτη ἀκτῖνα καὶ μὲ **πόθο** θὰ προφέρετε μέσα σας αὐτὰ τὰ λόγια:

1 **Ὅπως** αὐτὸς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει στὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀθανασίας, τῆς αἰωνιότητος καὶ τῆς ἀλήθειας νὰ ἀνατείλη μέσα στὸ πνεῦμα μου!

2 **Ὅπως** αὐτὸς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀπεραντοσύνης νὰ ἀνατείλη μέσα στὴν ψυχή μου!

3 **Ὅπως** αὐτὸς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς νοημοσύνης, τοῦ φωτὸς καὶ τῆς σοφίας νὰ ἀνατείλη στὴν νοημοσύνη μου!

4 **Ὅπως** αὐτὸς ὁ ἥλιος ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς καλωσύνης, τῆς χαρᾶς, τῆς εὐτυχίας, καὶ τῆς ἁγνότητος νὰ ἀνατείλη στὴν καρδιά μου!

5 **Ὅπως** αὐτὸς ὁ ἥλιος, φωτεινός, ἀκτινοβόλος, ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς ἰσχύος καί τῆς ἐνεργείας νὰ ἀνατείλη στὴν θέλησή μου!

6 **Καὶ** ὅπως αὐτὸς ὁ φωτεινός, ὁ ἀκτινοβόλος, ὁ ζωντανὸς ἥλιος ἀνατέλλει πάνω ἀπὸ τὸν κόσμο, ἔτσι ὁ ἥλιος τῆς ὑγείας, καί τῆς ζωτικότητος νὰ ἀνατείλη σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα μου!

Γένοιτο. Γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ἀπολλωνίου Φωτὸς καὶ τὴν δικαιοσύνη του. Γένοιτο.

Κάθε πρωί, ὅταν ἔρχεστε στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, νὰ σκέφτεστε ὅτι, ἑνωμένοι μὲ τὸν ἥλιο, ἑνώνεστε μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἡλίου, τὸ Πνεῦμα τοῦ ἡλίου ποὺ εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἀπόλλωνος, μία ἐκπόρευση τοῦ ἴδιου τοῦ Θείου.

Τὸ νὰ ἐκτίθεσθε σωματικὰ στὸν ἥλιο δὲν ἀρκεῖ. Γιὰ νὰ λάβετε ἀληθινὰ τὸ φῶς, τὴν ζωὴ καὶ τὴν ζέστη τοῦ ἡλίου, πρέπει τὸ πνεῦμα σας νὰ ἐκτεθῆ στὸν ἥλιο, νὰ ἑνωθῆ μαζί του, νὰ διεισδύση μέσα σ' αὐτόν. Βυθίζεσθε σ' ἕναν ἄλλο κόσμο καὶ ἐκεῖ λαμβάνετε τὴν γνώση, τὴν φώτιση.

Ὁ Πυθαγόρειος Διδάσκαλος Σπυρίδων Νάγος λέει ὅτι ἡ γήινη ζωὴ ζῆ καὶ ἐξελίσσεται διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ Οὐρανοῦ. Ὁ Ἥλιος εἶναι Πατὴρ τῆς γηίνης ζωῆς. Ἀλλὰ ἐνδότερον τοῦ Ἡλίου τοῦ ὁποίου βλέπουν οἱ αἰσθήσεις μας, ὑπάρχουν θειότεροι νόμοι κατεργαζόμενοι Θειότερον Φῶς. Αὐτοῦ τοῦ Φωτὸς Κύριος εἶναι ὁ Πατὴρ τοῦ Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τὸ ὁποῖον ἀπέβαλε τὸ Γήινο σκότος. Τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον φέρει γήινο σκότος ἔχει πατέρα τὸν ἐξωτερικὸν Ἥλιον, δηλαδὴ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἐκπηγάζει ἀπὸ τὰς χαμηλοτέρας οὐσίας τοῦ σώματος τοῦ Ἡλίου. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀπέβαλε τὸ γήινον σκότος, ἔχει πατέρα αὐτοῦ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου καὶ ἔχει σχέσιν πρὸς ὅλας τὰς πνευματικὰς ἐνεργείας τοῦ Οὐρανοῦ. Τοῦ φωτὸς αὐτοῦ τέκνα εἶναι οἱ Θεοί. Τοῦ φωτὸς αὐτοῦ τέκνον εἶναι καὶ ὁ Ἀπόλλων. ***Ὅπου τὸ φῶς αὐτὸ φθάνει καὶ προκαλεῖ ἐνεργείας, ἐκεῖ ἡ ζωὴ καθίσταται αἰωνία καὶ ἡ ψυχή, ἡ ὁποία τὴν ἐκδηλώνει, μετέχει τῆς ἀθανασίας.***

Οἱ Ἐκδόσεις V.R. σὲ ἀποκλειστικὴ συνεργασία

μὲ τὸ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ σᾶς προσκαλοῦν σ' ἕνα Multimedia

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

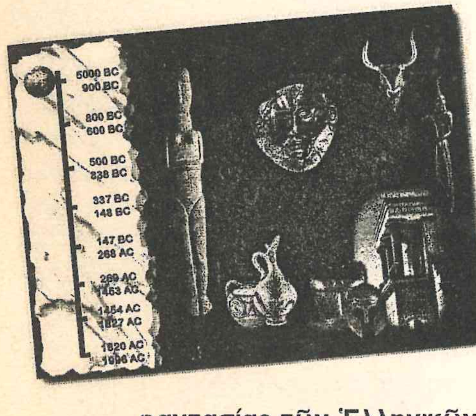

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ καλύπτει 70 αἰῶνες ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀπὸ τὸ 5.000 π.Χ. μέχρι σήμερα. Ὅμως δὲν σταματᾶ στὴν ἀναφορὰ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων. Παρουσιάζει τὴν τέχνη, τὴν λογοτεχνία, το θέατρο καὶ τὶς πιὸ σημαντικὲς προσωπικότητες ὅλων τῶν χρόνων. Ἀποδίδει ἀκόμη -σὲ μορφὴ ντοκυμαντέρ- τὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς Ἑλλάδος συνολικὰ καὶ παράλληλα παρουσιάζει σὲ 3 CD ἀναπαράσταση ἀπὸ τοὺς σημαντικωτέρους ἀρχαιολογικοὺς χώρους: Ἀκρόπολη, Κνωσό, Ὀλυμπία.

(9.900 δρχ.)

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

Μᾶς ξεναγεῖ στὴν σφαῖρα τῆς φαντασίας τῶν Ἑλληνικῶν Μύθων μέσα ἀπό: τὴν Θεογονία, τὴν Τιτανομαχία, τὴν Γιγαντομαχία, τὴν Ἀνθρωπογονία καὶ τὴν ζωὴ καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Δώδεκα Ὀλυμπίων Θεῶν καὶ τοὺς μυθικοὺς Ἥρωες: Ἡρακλῆ, Θησέα, Ἰάσονα, Ἀχιλλέα, Ὀδυσσέα καὶ Μίνωα. Ἀκόμη παρουσιάζει τὶς ἄγνωστες πτυχὲς τῆς Ἀργοναυτικῆς Ἐκστρατείας καὶ τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου.

(11.800 δρχ.)

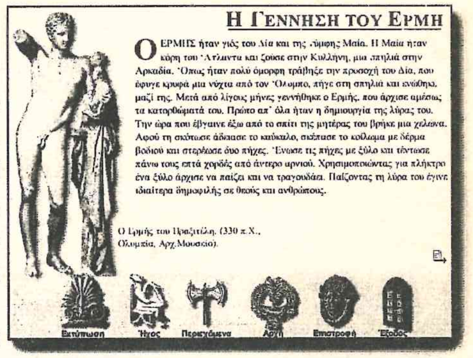

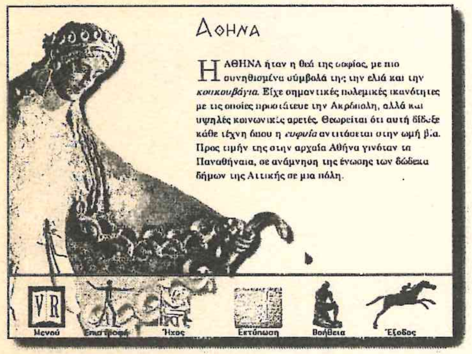

Η ΑΚΡΟΠΟΛΗ Μᾶς καλεῖ νὰ γνωρίσουμε τὴν ἀπαράμιλλη ὀμορφιά τοῦ μνημείου που περνᾶ σ' ὅλο τὸν κόσμο ἕνα ξεχωριστὸ μήνυμα ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Γνωρῖστε τὴν ἀρχιτεκτονική, τὴν ἱστορία, τοὺς μύθους, τὶς λεπτομέρειες καὶ τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα ποὺ συνέδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ τὸ ἀξεπέραστο κάλλος του.
Μέσα ἀπὸ τὴν **ΑΚΡΟΠΟΛΗ** θά ξεναγηθῆτε στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἱεροῦ Βράχου, γνωρῖστε τὰ ἐκθέματά του καὶ τὴν τέχνη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

(8.000 δρχ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΟΥΣΕΙΑ

Μέσα ἀπὸ τὰ "Ἑλληνικὰ Μουσεῖα" μποροῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ γνωρίσουμε ἀπὸ κοντὰ τὸν θαυμάσιο κόσμο τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης. Γνωρῖστε ἀπὸ κοντὰ τὰ κύρια ἐκθέματα τῶν Μουσείων: ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ - ΕΘΝΙΚΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ - ΠΕΛΛΑΣ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ - ΚΥΠΡΟΥ - ΟΛΥΜΠΙΑΣ - ΔΕΛΦΩΝ.

(8.000 δρχ.)

ΤΑ ΜΟΝΑΔΙΚΑ CD ROMS ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΤΑ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ Στουρνάρη 57
ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ΔΙ' ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗΣ Τηλ.: 52.37.543

Ἡ ἐρωτική μεῖξις μετά τοῦ Θείου

Πλάτωνος

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

ΦΑΙΔΡΟΣ

Στό Ἰδεο-θέατρον μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἅπαντα τὰ ἔργα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας. Ἐπίσης μποροῦμε νὰ σᾶς συμβουλεύσουμε γιὰ ὅλη τὴν σχετικὴ βιβλιογραφία ποὺ κυλοφορεῖ μὲ θέμα τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ παρουσιάζοντάς σας εκατοντάδες παλαιότερες ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς νέες ἐκδόσεις.

Βιβλιογραφικὲς συμβουλὲς γιὰ εἰδικὲς μελέτες

Διατίθενται ἠχογραφημένες σὲ κασέτες οἱ μοναδικὲς παραστάσεις τοῦ ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

***

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ ΟΡΕΣΤΗ

***

ΕΡΩΤΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

(3.000 δρχ. ἑκάστη)

Ἐπίσης ὅλη ἡ ἀναλυτικὴ σειρὰ παρουσιάσεων τοῦ ΠΥΘΑΓΟΡΙΣΜΟΥ καὶ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ

(1.500 δρχ. ἑκάστη)

Ἰδεο-θέατρον ἐκδόσεις-βιβλία

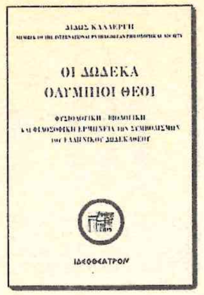

Διδῶς Καλλέργη
MEMBER OF THE INTERNATIONAL
PYTHAGOREAN PHILOSOPHICAL SOCIETY

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΟΛΥΜΠΙΟΙ ΘΕΟΙ

Ἡ σημαντικώτερη ἑρμηνεία γιά τό Ἑλληνικό Δωδεκάθεο
**ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΒΙΟΛΟΓΙΚΗ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ**

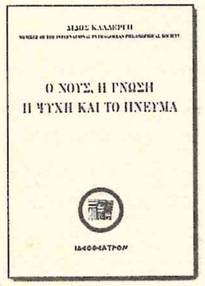

Διδῶς Καλλέργη
MEMBER OF THE INTERNATIONAL
PYTHAGOREAN PHILOSOPHICAL SOCIETY

Τὶ εἶναι κατὰ τοὺς Πυθαγορείους

Ο ΝΟΥΣ, Η ΓΝΩΣΗ
Η ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

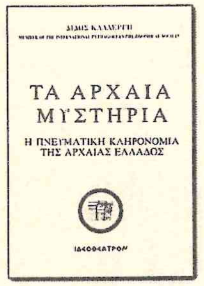

Διδῶς Καλλέργη
MEMBER OF THE INTERNATIONAL
PYTHAGOREAN PHILOSOPHICAL SOCIETY

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ἡ πνευματικὴ κληρονομιὰ τῆς Ἑλλάδος

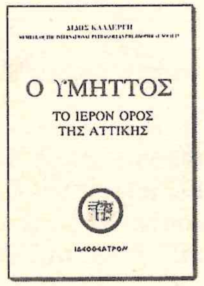

Διδῶς Καλλέργη
MEMBER OF THE INTERNATIONAL
PYTHAGOREAN PHILOSOPHICAL SOCIETY

ΥΜΗΤΤΟΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

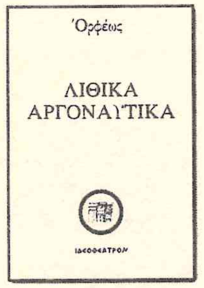

Τὰ ἀποκαλυπτικὰ κείμενα τοῦ θεολόγου τῶν Ἑλλήνων Ὀρφέως

ΛΙΘΙΚΑ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ

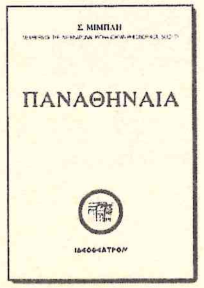

Σπύρου Πιμπλῆ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

Πῶς ἐτελοῦντο - Ὁ συμβολισμός - Ἡ διαμόρφωσις καὶ ὀργάνωσις τῶν Παναθηναίων - Ἀγῶνες καὶ Πομπή

Κ. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Ἐπανέκδοσις (1934) τῆς ἐγκυροτέρας μελέτης στὸν κόσμο γιὰ τὰ

**ΟΡΦΙΚΑ
ΚΑΒΕΙΡΙΑ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ
ΔΙΟΝΥΣΙΑ**

ΟΡΦΕΩΣ

ΥΜΝΟΙ

Ἱεροὶ λειτουργικοὶ Ὕμνοι τῶν Ἑλλήνων

Ἀποβλέπουν εἰς τὴν δημιουργίαν πνευματικοῦ κλίματος, διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν Ἱερουργίας ἢ καὶ Θεοφανείας

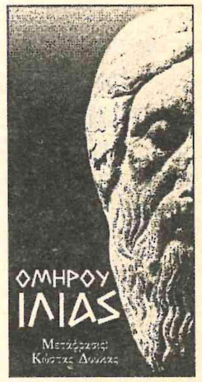

Μὲ τὴν συνεργασία τοῦ οἴκου "Γεωργιάδη"
**Νέα μετάφρασις μὲ προσέγγισι τῆς Ὁμηρικῆς διαλέκτου
Κ. Δούκα**

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ

Ἰδεο-θέατρον

ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τριμηνιαία ἐφημερίδα
τῆς Ἀστικῆς Μὴ Κερδοσκοπικῆς Ἑταιρείας
"Θεατρικὴ Ἐρευνητικὴ Ὁμάδα Σύνθεση"

- - - - - - - - - - - - -

ΕΑΝ ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ἀποστείλατε γιὰ ἐτησία συνδρομὴ ταχ. ἐπιταγὴ 5.000 δρχ. στὸ ὄνομα Ἰδεο-θέατρον Ἀντων. Ἀναστασάκη Στουρνάρη 57 104.32 Ἀθῆναι ἢ τηλ:. 52.37.543

- - - - - - - - - - - - -

ΔΩΡΙΣΑΤΕ ΜΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ

Φίλοι γονεῖς καί κηδεμόνες

Ὅσοι ἀπό ἐσᾶς εἶσαστε ὑποψιασμένοι γιά τό **ποῦ ὁδεύει ὁ "οἰκουμενικός πολιτισμός τοῦ 2.000, ὁ πολιτισμός τῆς νέας τάξης πραγμάτων"** καί προβληματίζεστε σοβαρά γιά τήν παιδεία τῶν τέκνων σας

Ὅσοι ἀπό ἐσᾶς ἀρνεῖσθε **τήν τυφλή βία** στίς παιδικές ψυχές ἀπό τήν τηλεόραση, τήν **βεβήλωση** τῶν Ἑλλήνων ἡρώων...

Σᾶς προτείνω τήν κλασσική Ἑλληνική Παιδεία.

Κατ' Ἀριστοτέλη τρία εἶναι τά βασικά ὁρμέμφυτα τοῦ ἀνθρώπου. Τό ὁρμέμφυτο τῆς ἐπιβιώσεως, τῆς διαιωνίσεως τοῦ εἴδους καί τῆς **μιμήσεως.**

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι διά τῆς μιμήσεως μεγαλώνουμε καί ἐξελισσόμεθα. Προπαντός τά παιδιά! Ἔχουν ἀνάγκη νά μιμηθοῦν πρότυπα ζωῆς!

Ἐμεῖς προκρίνουμε καί καλλιεργοῦμε τά Ἑλληνικά πρότυπα: τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους.

Γιατί ἡ κλασσική Ἑλληνική παιδεία ἦταν καί θά εἶναι γιά πάντα ἀξεπέραστη. Εἶναι ἡ μόνη πού ἐναρμονίζει τόν ἄνθρωπο μέ τόν ἑαυτόν του, τήν κοινωνία, τήν φύση καί τούς Οὐρανούς.

Ὁ Προμηθέας στόν Καύκασο, ὁ Ἡρακλῆς στούς Ἄθλους του ἢ ὁ Σωκράτης στό Κώνειο, δέν ἔχουν ἀνάγκη νά τούς λυπηθοῦμε ἀλλά νά τούς μιμηθοῦμε.

Ὑπάρχουν καί σήμερα *"Λέοντες τῆς Νεμέας"* πού πρέπει νά κατανικηθοῦν, *"Σταῦλοι τοῦ Αὐγεία"* πού πρέπει νά καθαρισθοῦν.

Ὁ σημερινός νέος ἄνθρωπος, ὀφείλει περισσότερο ἀπό ποτέ νά ἐκπαιδευθῆ ὡς **"ἥρωας τῆς γνώσεως"** καί ὄχι μέσον πληροφορίας. Νά νικήση τά πάθη του, ἀλλά καί τίς "Σειρῆνες" πού ὅλο καί τόν ἀποπροσανατολίζουν ἀπό τόν φυσικό του προορισμό. Νά γνωρίση τίς ἀνθρώπινες ἀξίες καί νά ἀγωνισθῆ γιά νά κατακτήση τόν ὕψιστο προορισμό του. Νά ζήση σύμφωνα μέ τούς θείους νόμους τῆς Φύσεως, τῆς Πνευματικῆς Ἐλευθερίας καί Ἁρμονίας.

Ἐάν θέλετε νά δώσετε ἕνα δυναμικό ἔναυσμα στά παιδιά σας νά ἐξελιχθοῦν νοητικά καί ψυχικά, **κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τῶν κλασσικῶν Ἑλληνικῶν προτύπων**, χρησιμοποιῶντας τήν γνώση καί τήν σοφία τοῦ παρελθόντος, σέ σχέση μέ τήν ἐξέλιξη τῆς τεχνολογίας, γιά νά κάνουν πιό ἀνθρώπινη τήν κοινωνία μας ἀλλά καί νά ὁραματισθοῦν ἕνα καλλίτερο μέλλον, **τότε ἡ ἐπιλογή σας εἶναι ἡ "ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ".**

Τό θεατρικό ἐπιμορφωτικό δρώμενο σέ σειρά ὠργανωμένων μαθημάτων Μυθολογίας καί Φιλοσοφίας.

Ἀντ. Ἀναστασάκης

Δ/ντής Ἰδεο-θεάτρου - ἠθοποιός - σκηνοθέτης - θεατρικός συγγραφεύς

ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

(Ἡ πιὸ φυσιολογική, δυναμική καί ἄμεση διάπλαση τῶν παίδων σας)

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν τούς κανόνες προφορᾶς τῆς **Ἑλληνικῆς Γλώσσης** καί νά μάθουν γιά πάντα νά ἀρθρώνουν τέλεια τήν Ἑλληνική, ἐλευθερώνοντας καί ἐκφράζοντας τίς σκέψεις τους καί τά συναισθήματά τους; (Μαθήματα Ὀρθοφωνίας - Ἀγωγῆς Λόγου - Ρητορικῆς Τέχνης).

Θέλετε τά παιδιά σας νά μάθουν γιά πάντα τὴν φυσιολογικὴ διαφραγματικὴ ἀναπνοή ποὺ θὰ τοὺς **προσφέρη** φυσική καί πνευματική ὑγεία, δύναμη στόν λόγο καί τήν μεγαλύτερη δυνατή λήψη ὀξυγόνου μέ ὅλα τά εὐεργετικά συνεπακόλουθα; (Αἱμάτωση τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπάλειψη νοσημάτων τῶν πνευμόνων κ.λπ.).

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τήν μνήμη τους καί νά ἐγχαράξουν βαθειά στόν νοῦ τους, τίς γνώσεις καί τά κείμενα, καί νά μή τά μαθαίνουν "παπαγαλία"; (Ἡ μνήμη εἶναι ζωντανός ὀργανισμός καί ἐπιδέχεται καλλιέργεια καί ἐκπαίδευση).

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐξασκηθοῦν στήν παρατήρηση, τήν ἀλληλουχία τῶν ἰδεῶν, τήν μελέτη τῶν ἀναλογιῶν, στήν ἀναλυτική καί συνθετική σκέψη ἀσκούμενοι διά μέσου τῶν **Ὁμηρικῶν Ἐπῶν;**

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐμπλουτίσουν τό λεξιλόγιό τους μέ ὅρους ἐπιστημονικούς, φιλοσοφικούς, ποιητικούς, ἀπό τήν παναρχαία ὁμηρική διάλεκτο - τήν μητέρα ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν - **ἀβίαστα καί χωρίς ἐπὶ πλέον μελέτη στό σπίτι;** (Φράσεις καί λέξεις ὁμηρικές, εἴτε αὐτούσιες εἴτε ὡς παράγωγα τίς χρησιμοποιοῦμε καί σήμερα στήν καθομιλουμένη.

Θέλετε τά παιδιά σας νά καλλιεργήσουν τόν ψυχισμό τους μέ τίς ἀπαράμιλλες εἰκόνες καί παρομοιώσεις τῆς Ἰλιάδος καί τῆς Ὀδυσσείας;

Θέλετε τά παιδιά σας νά ἐναρμονίζουν τίς κινήσεις τοῦ σώματός των, μέ αὐτές τῶν συναισθημάτων καί τοῦ λόγου των; (Κινησιολογία).

Θέλετε τά παιδιά σας νά διδαχθοῦν ἀπό ἐκείνους πού πιστεύουν διακαῶς, κατέχουν καί ἔχουν κάνει πράξη ζωῆς αὐτές τίς γνώσεις;

Θέλετε τά παιδιά σας νά γνωρίσουν, νά ἀγαπήσουν καί νά μιμηθοῦν τούς Ἕλληνες Ἥρωες καί Φιλοσόφους;

Τότε αὐτούς τούς Ἑλληνόπαιδες μέ πολλὴ χαρά θά τούς δεχθοῦμε κοντά μας, γιά τήν μαθητεία καί τήν ἐκπαίδευση στήν μίμηση τῶν ἀθανάτων Ἑλληνικῶν προτύπων, μαθητάς στήν

"ΟΜΗΡΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑ"